

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ 2026

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260

είκοσι χρόνια – Εορτασμοί

Heiner Goebbels

Σλήμαν III

Ictus Ensemble – Suzanne Vega – Collegium Vocale Gent

Einstein on the Beach

Βασισμένο σε μια ιδέα του Robert Wilson και του Philip Glass

Afsaneh Mahian

The Child της Ναγκμέ Σαμινί

Γιάννης Μαυριτσάκης

GRAUTS

Αλεξία Παραμύθα

CARCOMA

Βασισμένο στη νουβέλα *Σαράκι* της Λάιλα Μαρτίνεθ

Γιάννης Διδασκάλου

ό μικρονγιώτα

Άρης Κακλέας

Η αγωνία του τερματοφύλακα πριν από το πέναλτι

Διασκευή του ομώνυμου έργου του Πέτερ Χάντκε

Αρίστη Τσέλου

Πώς κατοικώ

Πάνος Ηλιόπουλος

Τούνελ

Βασισμένο στο ομώνυμο διήγημα του Φρίντριχ Ντύρενματ

Δημήτρης Τσικούρας (Τσικ)

Το παραμύθι των λύκων

Στεφανία Γουλιώτη

Το φονικό της Ιζαμπέλας Μόλναρ

Βασισμένο στο διήγημα του Δημήτρη Χατζή

Teač Dařsa – Michael Keegan Dolan

MÁM

Ηλίας Γιαννακάκης

2005-2015. Στα χρόνια του Λούκου

Τροχόσπιτο

Καλλιτεχνική επιμέλεια Όλια Λαζαρίδου

Γιώργος Βαλαής

Stores

Ομορφιά, Ισότητα, Ευτυχία

Nicoline van Harskamp

Προσωδία

Ορέστης Καραμανλής

TEMPI

57 καρδιακοί παλμοί & ηλεκτρονικά

Jaha Koo

Haribo Kimchi

Nadar Ensemble – Michael Beil

Hide to show

Amir Sabra – Ata Khatab

Badke(remix)

6ο Athens Festival Urban Dance Contest

Hip Hop & All Style Battles

Αλέξανδρος Βαρδαξόγλου

NOD

Αλέξανδρος Μιστριώτης

Η Ζ' Επιστολή ή ο απογοητευμένος Πλάτωνας

Εύα Στεφανή

Πρόγονοι

Frauke Aulbert

Voice Lab – Post Internet Dance Edition

Μια μετα-ψηφιακή περφόρμανς για τη φωνή,
τον εαυτό και τα ψηφιακά ίχνη στην αναλογική ζωή.

Kurō Tanino

Sleeping Fires

Angélica Liddell

Seppuku. The Funeral of Mishima or the Pleasure of Dying

Manos Tsangaris

Reinventing the wheel

Quatuor Diotima

Έργα Απέργη, Τζώρτζη και Λίγκετι

Αφιέρωμα στον Γιώργο Απέργη

Θέμης Πάνου – Βίλια Χατζοπούλου

Η μάνα μου με πέταξε στη θάλασσα

Armin Hokmi

Shiraz

Milo Rau – NTGent

Medea's Children

Gemma Hansson Carbone

Ο Ευαγγελισμός της Κασσάνδρας

του Δημήτρη Δημητριάδη

Galan Trio

Raw Portraits

Needcompany – Jan Lauwers – Maarten Seghers

Lee Miller in Hitler's Bathtub

Μια τραγική καντάτα

Φώτης Νικολάου

Ο διάδρομος

Lina Majdalanie – Rabih Mroué

Four Walls and a Roof

Gloria Dorliguzzo

Butchers

TAO Dance Theater

16 & 17

ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ Κοζάνης – Γεωργία Μαυραγάνη

Γη της Επαγγελίας

Mohamed El Khatib

Ending in Beauty

Deborah Hay

σημείο Deborah Hay

No Time to Fly / As Holy Sites Go

Λένα Κιτσοπούλου

Βάκχες

Maria Hassabi

Us

Ζωή Ευσταθίου

When Did Silence Get This Loud?

Πάνος Μαλακτός

Brightest Heroine

Χριστιάνα Κοσιάρη

Τα κόλλυβα

Christiane Jatahy

A TRIAL

Βασισμένο στο έργο *Ένας εχθρός του λαού*

του Χένρικ Ίψεν

Objects of Common Interest

Εικαστική εγκατάσταση

Sergey Khismatov

Video Ensemble

Calla Henkel – Max Pitegoff

THEATER

ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ – ΕΝΑΣΤΡΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Μεταμεσονύκτιες προβολές του εφήμερου της σκηνικής πράξης

ΑΦΤΕΡ

Επιμέλεια **Δημήτρης Τσάκας, Ηρώ Νικολάου**

LECTURE – PERFORMANCES

Πυγολαμπίδες

Κύκλος ανοιχτών παρουσιάσεων και συζητήσεων με επιτελεστικό χαρακτήρα

Επιμέλεια **Δημήτρης Παπανικολάου**

ΑΛΛΟΙ ΧΩΡΟΙ

‘ΕΞΟΔΟΣ’ (εκτός των Τειχών)

Γιώργος Βουρδαμής

Νοχαβελάνδη

Μαριλένα Κατρανίδου

Η Φαλακρή Τραγουδίστρια

–Συμβαίνουν αυτά καμιά φορά–

Βασισμένο στο έργο του Ευγένιου Ιονέσκο

Θανάσης Κριτσάκης

Michel: Ασκήσεις θνητότητας

ΑΡΧΑΙΑ ΑΓΟΡΑ**Γιώργος Δρίβας**

Συνομιλία με ένα λογισμικό – Ένας AI περίπατος στην Αρχαία Αγορά

ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ
ΕΟΡΤΕΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

Víkingur Ólafsson

Έργα Μπαχ, Μπετόβεν, Σούμπερτ

The Avex Ensemble

Blade Runner Live

Σταύρος Ξαρχάκος

Στο παρόν

Επίλεκτο Ηπειρωτικό Ensemble – Βασίλης Κώστας

Ήπειρος

Συμμετέχουν οι Κώστας Τζίμας, Αντώνης Κυρίτσης και Πέτρος Χαλκιάς

Κρατική Ορχήστρα Αθηνών – Λουκάς Καρυτινός

Η Αμερική του Μάνου Χ - Μέρος Α΄

Σταμάτης Κραουνάκης

Λυσιστράτη

Μια ξεκαρδιστική όπερα

Estonian Philharmonic Chamber Choir – Tallinn Chamber Orchestra – Tõnu Kaljuste

Έργα Arvo Pärt

Γιώργος-Εμμανουήλ Λαζαρίδης – Raining Pleasure

Η Αμερική του Μάνου Χ – Μέρος Β΄

Einstürzende Neubauten

Ωδή στην Avant Garde

Λένα Πλάτωνος – Μαρία Φαραντούρη

Μοίρες

Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα ΕΡΤ – Μιχάλης Οικονόμου

Λεωνίδα Καβάκος – Ηλίας Λιβιεράτος

Παγκόσμια Ημέρα Μουσικής

Έργα Μπετόβεν, Μότσαρτ

Lykke Li

Στάθης Λιβαθινός

Ευριπίδη Εκάβη

Στη σκιά της Πολιτείας

Κρατική Ορχήστρα Αθηνών – Μιχάλ Νεστερόβιτς

Όγδοη συμφωνία του Γκούσταφ Μάλερ

John Legend

Evening of Songs & Stories

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ – ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ

ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

Εθνική Λυρική Σκηνή

Κερουμπίνι *Μήδεια*

Χρήστος Θεοδωρίδης

Αισχύλου *Πέρσες*

Εθνικό Θέατρο Βουλγαρίας «Ιβάν Βάζοφ» – Γιάβορ Γκάρντεφ

Ευριπίδη *Βάκχες*

Με τους The Tiger Lillies

Εθνικό Θέατρο – Δημήτρης Καραντζάς

Ευριπίδη *Άλκηστις*

Νίκος Καραθάνος*Ειρήνη*

Μια επίσκεψη στο έργο του Αριστοφάνη

Εθνικό Θέατρο – Ελένη Ευθυμίου*Ευριπίδη Τρωάδες***Alan Lucien Øyen***Αντιγόνη*

Εμπνευσμένο από το έργο του Σοφοκλή

Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος – Αστέριος Πελέκης*Αριστοφάνη Λυσιστράτη***Θεατρικός Οργανισμός Κύπρου – Θωμάς Μοσχόπουλος***Ευριπίδη Ίων***Δημιουργική απασχόληση παιδιών στην Επίδαυρο***Μικροί Ιχνευτές***ΕΚΘΕΣΙΑΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ***Περιοδική έκθεση***ΧΟΡΩΝ ΧΩΡΟΣ****ΣΤΑΔΙΟ****Δημήτρης Καμαρωτός***(Αλκηστis) Τοπίο μετά την Υπόσχεση*

Μια σκηνική εμπειρία σε αρχαιολογικό χώρο με μία ερμηνεύτρια και κουιντέτο εγχόρδων

Ζήσης Σέγκλιας*Oedipus Steps***ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ**

Αφηγηματική Αρχαιολογία

Πάροδος

*ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ – Τα Μαθήματα***ΜΙΚΡΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ**

Απ' τη Μικρή Επίδαυρο στον κόσμο όλο

Ευριπίδης Λασκαρίδης*ΤΟΥΡΝΕ***Marta Górnicka***Mothers – A Song for Wartime***Κ. Βήτα***Εννιά νούφαρα από τη νεκρή όχθη***Θοδωρής Γκόνης***Τα πορτοκάλια της Παλαιάς Επιδαύρου***Κορνήλιος Σελαμσής – Χάρης Φραγκούλης***1961***Χαράλαμπος Γωγιός***CHOREKA***Galin Stoen***I-ONE*

του Ιβάν Βιριπάγεφ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260

2006 – 2026

είκοσι χρόνια – Εορτασμοί

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

29 – 31 Μαΐου & 1 Ιουνίου

Heiner Goebbels

Σλήμαν III

Φέτος, μια χρονιά ορόσημο –καθώς συμπληρώνονται είκοσι χρόνια αδιάλειπτης λειτουργίας της Πειραιώς 260– το Φεστιβάλ υποδέχεται στην εναρκτήρια δράση του τον Χάινερ Γκαίμπελς, έναν από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της ευρωπαϊκής μουσικής και θεατρικής σκηνής.

Το *Σλήμαν III* αποτελεί μια απόπειρα δημιουργίας διαφορετικών χώρων εμπειρίας για το κοινό, που επιτρέπουν την εκ νέου εξέταση της αντίληψής μας για την Ιστορία. Αφετηρία του έργου είναι η ανασύνθεση ενός σχεδίου της Τροίας –με τα εννέα ανακαλυφθέντα στρώματά της– όπως αυτό προκύπτει από την ημερολογιακή αφήγηση του Ερρίκου Σλήμαν (Heinrich Schliemann) για τις ανασκαφές εκεί κατά τα έτη 1871–1873.

Φωνές, περφόρμερ και μουσικοί αλληλεπιδρούν με ένα ετερόκλητο κειμενικό και μουσικό υλικό που περιλαμβάνει ψευδοαρχαϊκές απαγγελίες και αποσπάσματα από την *Ιλιάδα*, μέρη από τους *Τρώες* –την όπερα του Εκτόρ Μπερλιόζ– καθώς και δημοτικά τραγούδια, ηλεκτρονικά ηχητικά δείγματα και προηχογραφημένα κομμάτια.

Το αποτέλεσμα είναι μια σειρά από διακριτές ‘ανασκαφές’, καθώς η παράσταση, μαζί με τις πηγές της, δεν αναφέρεται μόνο στην προσπάθεια του Σλήμαν να εντοπίσει τα κατάλοιπα της Τροίας, αλλά φέρει και το αποτύπωμα διαφόρων τόπο-ειδικών (site-specific) μορφών που έχει λάβει στο παρελθόν: την αρχική σκηνική εγκατάσταση των Μίχαελ Ζίμον και Χάινερ Γκαίμπελς με τίτλο *Newtons Casino*, η οποία παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το 1990 στο Theater am Turm της Φρανκφούρτης, καθώς και την εκδοχή *Εργοτάξιο Σλήμαν*, που δημιουργήθηκε το 1997 σε συνεργασία με το σχήμα Διπλούς Έρωσ στην Αθήνα.

Επιπλέον, το 1993 ο Γκαίμπελς δημιούργησε τη βραβευμένη και αμιγώς ακουστική ραδιοφωνική σύνθεση *Schliemann's Radio*. Σε συνεργασία με ορισμένους από τους

τότε συντελεστές, οι Ζίμον και Γκαίμπελς αναπτύσσουν τώρα μια νέα εκδοχή του έργου, επιχειρώντας να ξεδιπλώσουν την ιδέα της διαπερατότητας των ιστορικών στρωμάτων μέσα από μια διαδρομή στους χώρους της Πειραιώς 260.

Όλες αυτές οι διαδρομές –καλλιτεχνικές, ιστορικές και γεωγραφικές– συγκλίνουν σήμερα στο *Σλήμαν III*, μια πολυεπίπεδη σκηνική σύνθεση που αντιμετωπίζει την Ιστορία όχι ως στατικό αφήγημα, αλλά ως διαρκή διαδικασία ανασκαφής, ερμηνείας και αναδιατύπωσης.

Η παράσταση περιλαμβάνει απόσπασμα από το τραγούδι «Μακρυά», που ανήκει στο ανέκδοτο μουσικό έργο του Θανάση Μωραΐτη πάνω σε ποιήματα του Καβάφη, με τίτλο *Εις σε προστρέχω Τέχνη της Ποίησης*.

Σύνθεση – Σκηνοθεσία **Heiner Goebbels** • Σκηνικά – Κοστούμια – Σχεδιασμός φωτισμού **Michael Simon** • Δραματουργία **Stephan Buchberger** • Βοηθός σκηνοθέτη **Αλίκη Στενού** • Βοηθός σκηνογράφου-ενδυματολόγου **Ελπίδα Δαλιάνη** • Ήχος **Willi Bopp** • Σχεδιασμός βίντεο **René Liebert** • Παίζουν **Ακύλλας Καραζήσης, Ανδρομάχη Φουντουλίδου** • Τραγουδούν **Λυδία Κονιόρδου, Άγγελος Κυδωνιεύς κόντρα τενόρος** • Μουσικοί **Ανέστης Μπαρμπάτσης μπουζούκι, Φίλιππος Φασούλας κλαρίνο**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 70΄

///

C_Music NOW

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Η

30 Μαΐου

Ictus Ensemble – Suzanne Vega – Collegium Vocale Gent

Einstein on the Beach

Σε συναυλιακή εκδοχή

Βασισμένο σε μια ιδέα του Robert Wilson και του Philip Glass

Τι είναι τελικά το *Einstein on the Beach*; Σχεδόν μισό αιώνα μετά την παρθενική του παρουσίαση από τους πρωτεργάτες Ρόμπερτ Ουίλσον και Φίλιπ Γκλας, η παράσταση που άλλαξε ριζικά το τι νοείται ως όπερα στον εικοστό αιώνα παραμένει ένα ανοιχτό έργο με ρευστά νοήματα – σαν ένας διάφανος μηχανισμός που εκθέτει τα μέρη και τον τρόπο λειτουργίας του, παραμένοντας όμως ένα μυστικό σε κοινή θέα. Πρόκειται τελικά για μια βιογραφική ματιά πάνω στη ζωή και το έργο του σπουδαίου φυσικού και επιστήμονα; Ή για μια ευρύτερη παραβολή που αγγίζει τις επιφάνειες μιας άλλης προβληματικής;

Μέρος μιας αφιερωματικής τριλογίας σε πρόσωπα που επιχείρησαν να αλλάξουν τον κόσμο μέσα από τη διεισδυτικότητα των ιδεών τους και όχι μέσω της βίας (οι άλλες δύο ιστορικές φιγούρες είναι ο Φαραώ Αμένοφισ Δ' και ο Μαχάτμα Γκάντι), το *Einstein on the Beach* είναι μια μη αφηγηματική βιογραφία όπου εκείνο που βιογραφείται δεν είναι το πρόσωπο αλλά ένας ολόκληρος αιώνας στις πιο ιλιγγιώδεις του στιγμές. Το έργο αποτελεί μια αφηρημένη εξερεύνηση του κόσμου του Αϊνστάιν, παράλληλα όμως πυροδοτεί στον θεατή ένα πλήθος συνειρμών που τον αποδεσμεύει από το ιστορικό πρόσωπο και τον ωθεί σε έναν βραδυφλεγή στοχασμό πάνω στον εικοστό αιώνα και τα οριακά του ερωτήματα.

Πέρα από ένα αδιαμφισβήτητο καλλιτεχνικό κατόρθωμα, είναι επιπλέον το έργο στο οποίο συναντήθηκε η φορμαλιστική μουσική πρόταση του Φίλιπ Γκλας με το σκηνικό όραμα του Ρόμπερτ Ουίλσον. Ο πρώιμος και «ανόθευτος» μινιμαλισμός του πρώτου, ως προϊόν της Νέας Υόρκης, πλαισιώθηκε από τα περίφημα “knee plays” του δεύτερου –τις ιδιότυπες σκηνικές στίξεις που έθεσαν το έργο σε κίνηση– παράγοντας από κοινού ένα παραστατικό ιδίωμα το οποίο εκλύει ακόμα σκηνική ενέργεια και νόημα.

Στην Πειραιώς 260, θα έχουμε την τύχη να βιώσουμε μία από τις ευτυχέστερες ενσαρκώσεις του υπό την ερμηνεία του μουσικού συνόλου Ictus Ensemble, της χορωδίας Collegium Vocale Gent και υπό την αφήγηση της Σουζάν Βέγκα, σε μια εκδοχή που αποθεώνει τη μαθηματική ακρίβεια και τις σωματικές υπερβάσεις που απαιτούνται για τη μουσική εκτέλεση του έργου. Το αποτέλεσμα είναι θριαμβευτικό, με τα εμπλεκόμενα μέρη να παραδίδουν ένα υποδειγματικό *Einstein on the Beach* για τον εικοστό πρώτο αιώνα.

Αφήγηση **Suzanne Vega** • Μουσική διεύθυνση **Tom De Cock** • Βοηθός μαέστρου **Dirk Descheemaeker** • **Ictus Ensemble** / **Igor Semenov** βιολί, **Χρυσή Δημητρίου** φλάουτο, **Dirk Descheemaeker** μπάσο κλαρινέτο, **Asagi Ito** σαξόφωνο, **Nele Tiebout**

σαξόφωνο, **Jean-Luc Plouvier** πλήκτρα, **Brecht Valckenaers** πλήκτρα • **Collegium Vocale Gent** / Υψίφωνοι **Elisabeth Rapp** (σολίστ), **Joowon Chung**, **Malena Napal**, **Charlotte Schoeters**, Μεσόφωνοι **Marlen Herzog**, **Laura Kriese**, **Julia Spies**, Οξύφωνοι **Peter di Toro**, **Thomas Köll**, Βαθύφωνοι **Philipp Kaven**, **Bart Vandewege** • Ηχοληψία **Alexandre Fostier** • Βοηθός ηχολήπτη **Antoine Delagoutte** • Παραγωγή **Pieter Nys** • Φωτισμοί **Freek Pieters** • Διεύθυνση περιοδείας **Pauline Jocqué** • Πρωτότυπη σκηνογραφική σύλληψη **Germaine Kruij** • Κοστούμια **Anne-Catherine Kunz**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 210´

///

ΘΕΑΤΡΟ

ΦΩΝΕΣ ΤΟΥ ΙΡΑΝ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Ε

1 & 2 Ιουνίου

Afsaneh Mahian

The Child

της Ναγκμέ Σαμινί

Το έργο ξεκινάει και καταλήγει με ένα επείγον ερώτημα: ποια είναι τα σώματα που έχουν αξία και ποια εκείνα που κρίνονται ανεπιθύμητα; Σε μια ακτή της δυτικής Ευρώπης, τρεις γυναίκες συλλαμβάνονται και οδηγούνται για ανάκριση και ενδεχόμενη απέλαση από τις αρχές· έρχονται από το Ιράκ, το Αφγανιστάν και τη Λιβύη, όλες τους επιζώσες κακοποίησης. Αυτό που τις ενώνει και μοιράζονται δεν είναι μόνο το βίωμα και η διαδρομή προς την Ευρώπη, αλλά κι ένα νεογέννητο μωρό που βρίσκεται μαζί τους.

Η μία μετά την άλλη ανακρίνονται από έναν υπάλληλο μετανάστευσης. Όλες οι αιτήσεις εισόδου απορρίπτονται. Αλλά το νεογέννητο; Καθεμία αρνείται τη μητρότητα, όχι από αδιαφορία, αλλά από μια απελπισμένη, προστατευτική αγάπη. Καμία από τις τρεις γυναίκες δεν παραδέχεται ότι είναι η μητέρα του, ώστε, ακόμη και σε περίπτωση

απέλασής τους, το παιδί να μπορέσει να παραμείνει στην Ευρώπη. Η επιθυμία να γλιτώσει το βρέφος από ένα αβέβαιο, ακόμη και θανατηφόρο μέλλον, γίνεται η μοναδική τους κοινή γλώσσα. Οι αντιπαραθέσεις ανάμεσα στον αξιωματούχο και τις ανακρινόμενες είναι έντονες και, όταν ο αξιωματούχος ζητά τη διενέργεια εξέτασης DNA, ο διερμηνέας παρεμβαίνει – μια μορφή *ex machina*.

Γραμμένο από την Ιρανή συγγραφέα Ναγκμέ Σαμινί ως ηχηρή δήλωση υπέρ της ειρήνης και της ισότητας, το έργο ανεβαίνει σε σκηνοθεσία της γεννημένης στην Τεχεράνη Αφσανέχ Μαχιάν, δημιουργού με σταθερό καλλιτεχνικό προσανατολισμό σε κοινωνικά ζητήματα και στις γυναικείες εμπειρίες. Η Μαχιάν είναι ιδρύτρια της Shieveh Theatre Company, η οποία έχει προσκληθεί σε διεθνή φεστιβάλ, γνωρίζοντας γενναιόδωρη ανταπόκριση από το κοινό. Μέσα από τις ιστορίες γυναικών από τη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική, η Μαχιάν λειτουργεί ως καίρια φωνή του ευρύτερου μεσανατολικού βιώματος, μεταφέροντας στη σκηνή όχι εικόνες της επικαιρότητας, αλλά την εσωτερική αλήθεια ανθρώπων που παλεύουν να επιβιώσουν ανάμεσα σε πόλεμο, φτώχεια, σύνορα και θεσμική αναλγησία.

Ανάμεσα σε ανακρίσεις, σιωπές και μεταφράσεις, το έργο υπενθυμίζει ότι πίσω από κάθε ‘φάκελο’ υπάρχει μια ανθρώπινη ζωή που δεν μπορεί να μεταφραστεί σε έγγραφα και πιστοποιητικά. Το έργο παρουσιάζεται στα περσικά με υπέρτιτλους, με στόχο να διατηρηθεί η αμεσότητα της πρωτότυπης φωνής. Χωρίς εντυπωσιασμούς, η παράσταση μετατρέπει την αίθουσα σε κοινό τόπο ανάκρισης, όπου το βλέμμα μας δοκιμάζεται και η στάση μας τίθεται υπό εξέταση. Τις τρεις γυναίκες ερμηνεύει η διεθνώς βραβευμένη ηθοποιός Φατμέ Μοταμέντ-Αριά, σε μια συγκλονιστική ερμηνεία που εκτυλίσσεται πάνω σε μια λωρίδα άμμου.

Σκηνοθεσία **Afsaneh Mahian** • Σύμβουλος σκηνοθέτη – Σχεδιασμός σκηνικών, κοστούμιών και φωτισμών **Manouchehr Shoja** • Βοηθός σκηνοθέτη – Υπεύθυνη διεθνών προγραμμάτων **Gilnaz Yousefian** • Διεύθυνση σκηνης **Mahdi Safarzadeh Khaniki** • Ηχητικά εφέ **Mohammad Lorestani** • Παίζουν **Fatemeh Motamed Arya, Mehran Nael, Shiva Fallahi**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 70΄

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Η

6 & 7 Ιουνίου

Γιάννης Μαυρισάκης*GRAUTS*

*Μέσα σ' αυτόν τον καιρό, σ' αυτή την καταιγίδα,
ποτέ δεν θα άφηνα τα παιδιά έξω*

Μια αληθινή αντιπαράθεση ή μια σκηνοθετημένη πραγματικότητα; Ο χρόνος και ο τόπος του *GRAUTS* είναι το πλατό μιας τηλεοπτικής συνέντευξης την εποχή της εκτόξευσης των διαπλανητικών Βόγιατζερ. Στον απόηχο των πειραματισμών με LSD, ένα σκηνοθετημένο talk show ισορροπεί ανάμεσα στο ντοκουμέντο, την παραίσθηση και τη συναυλία. Στο νέο αυτό έργο, το θέμα των Βακχών και η διαλεκτική αντιπαράθεση Πενθέα-Διονύσου επανέρχεται με τρόπο λοξό.

Η κατασκευασμένη 'πραγματική' ιστορία εστιάζει στη σύγκρουση του Παρουσιαστή – του 'νέου βασιλιά' των media– που επικαλείται τη λογική, την τάξη και την ανάγκη για έλεγχο, με την Αρχηγό της σχέτας – μια new age περσόνα– που προβοκάρει και εξαπατά ωθώντας προς το χάος. Έντονοι διάλογοι φωτίζουν αναδρομικά –στη σημερινή, απογυμνωμένη από αυταπάτες μετα-τηλεοπτική εποχή– την ανεπάρκεια του Παρουσιαστή να διαμεσολαβήσει για την αλήθεια. Ταυτόχρονα, ο καταστροφικός κυνισμός της Αρχηγού προελαύνει με όλον τον μαγικό εξοπλισμό της. Η επίκληση της λογικής και η ανάγκη για έλεγχο υποκλίνονται στην αποκάλυψη του εαυτού. Η Καμεραγούμαν, ο Φλορ μάνατζερ και η Μακιγιέζ, από βουβό προσωπικό υποστήριξης, γίνονται συντελεστές αυτής της αποδόμησης. Η κοινοτοπία του τηλεοπτικού πλατό μετατρέπεται σε τόπο ανάδυσης του προσωπικού και του συλλογικού τραύματος.

Ο κύκλος τραγουδιών που συνέθεσε ο Γκούσταφ Μάλερ (1901-1904), σε ποίηση του Φρίντριχ Ρίκερτ, με τίτλο *Τραγούδια για τα νεκρά παιδιά (Kindertotenlieder)*, διασκευάζεται σε ψυχεδελικές και πανκ παραλλαγές, που 'εισβάλλουν' οργανικά και εκτελούνται ζωντανά από το επί σκηνής συγκρότημα. Παράλληλα, γίνεται χρήση ενός

συστήματος Τεχνητής Νοημοσύνης που διαθέτει τη δυνατότητα μουσικού αυτοσχεδιασμού, ενώ αξιοποιείται και ένα πρωτότυπο διαδραστικό εργαλείο που δίνει την ευχέρεια στους ηθοποιούς να μεταβάλλουν δυναμικά τη φωνή τους σε πραγματικό χρόνο.

Ο τίτλος *GRAUTS* είναι μια επινοημένη λέξη, εμπνευσμένη από όρους διαφόρων γλωσσών και αποδίδει τον εσωτερικό ήχο του έργου: ψίθυρος, γρατζούνισμα, μουγκρητό.

Το show δεν τελειώνει με κλαυθμύρισμα, τελειώνει με πάταγο.

Κείμενο – Σκηνοθεσία **Γιάννης Μαυριτσάκης** • Δραματολόγος παράστασης **Τζωρτζίνα Κακουδάκη** • Μουσική σύνθεση – Διασκευές – Ενορχηστρώσεις – Ηχητικός σχεδιασμός – Ηχητική διάδραση **Τηλέμαχος Μούσας** • Κίνηση – Χορογραφία **Σοφία Μαυραγάνη** • Σκηνικά **Κατερίνα Βλάχμπη** • Κοστούμια **Εύα Γουλάκου** • Σχεδιασμός φωτισμού **Ελίζα Αλεξανδροπούλου** • Βοηθός σκηνοθέτη **Ρωξάνη Καλτάκη** • Βοηθός ενδυματολόγου **Γιώτα Κατεριμιτζή Σινούρη** • Βοηθός φωτισμού **Μελίνα Λασιθιωτάκη** • Παίζουν **Μιχάλης Βαλάσογλου** *Παρουσιαστής*, **Κλεοπάτρα Μάρκου** *Αρχηγός σχέχτας*, **Blaine L. Reiningger** *Τραγουδιστής*, **Μαρία Βούρου** *Καμεραγούμαν*, **Ελένη Καστανιώτη** *Μακιγιέζ*, **Σταύρος Κώπτας** *Φλορ μάνατζερ* • Μουσικοί επί σκηνής **Δημήτρης Κουλεντιανός** *κοντραμπάσο*, **Γιώργος Κωνσταντελάκης** *πληκτρόφωνα*, **Στράτος Παπαϊωάννου** *τύμπανα* • Διεύθυνση – Εκτέλεση παραγωγής **Ρένα Ανδρεαδάκη** • Εικόνα / Key Visual © **Yannis Mavritsakis / Sora AI**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 135΄

///

Gen 260

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

5 Ιουνίου

Αλεξία Παραμύθα

CARCOMA

Βασισμένο στη νουβέλα *Σαράκι*
της Λάιλα Μαρτίνεθ

*[...] Και τότε κοιμήθηκα,
κι όταν ξύπνησα είχα μια τρύπα στην κοιλιά μου,
δυο μικρές τρύπες στον αγκώνα μου,
μια τρυπούλα κάτω από τη γλώσσα μου [...]*

Λ.Μ.

Σε ένα σπίτι γεμάτο από σκιές, αγίους και λαϊκές δοξασίες, δύο ανώνυμες γυναίκες – μια γιαγιά και μια εγγονή– ζουν απομονωμένες, σαν να έχουν συγχωνευτεί με τους τοίχους που τις περιβάλλουν. Όταν η εξαφάνιση ενός παιδιού στρέφει επάνω τους το βλέμμα της κοινότητας και την αδιάκριτη προσοχή των ΜΜΕ, οι εξομολογήσεις τους μετατρέπονται σε ένα οικογενειακό παλίμψηστο σιωπής, ανδρικής βίας και ταξικής φθοράς.

Το *CARCOMA* κατάγεται από αυτό το σκοτεινό και βαθιά στοιχειωμένο σύμπαν, αποτελώντας ελεύθερη σκηνική μεταγραφή της νουβέλας *Σαράκι* της Ισπανίδα Λάιλα Μαρτίνεθ. Το έργο κυκλοφόρησε το 2021 από τον ανεξάρτητο, φεμινιστικό εκδοτικό οίκο Amor de Madre και γνώρισε ιδιαίτερη απήχηση, ενώ μεταφράστηκε σε περισσότερες από δεκαπέντε γλώσσες.

Στη σκηνική αυτή εκδοχή, το σπίτι μετατρέπεται σε ζωντανό αρχείο της βίας και η σκηνή σε τόπο διάβρωσης. Οι δύο αφηγήτριες μιλούν από έναν ενδιάμεσο τόπο και κινούνται ανάμεσα στην εξομολόγηση και την επινόηση, συνθέτοντας, μέσα από χρονικά άλματα και υπαινιγμούς, το ‘στοιχειωμένο’ χρονικό τους. Πλάι τους, ένας παράξενος χορός γυναικών –οι ίσκιοι που ξεπηδούν από τα σπλάχνα του σπιτιού– μια συλλογική μνήμη που δεν μπορεί να βρει ανάπαυση.

Η κινησιολογική τους γλώσσα, φθαρμένη και σπαραγματική, συγκροτείται από κοφτές ανάσες, διαβρωμένες μελωδίες, θραύσματα και αναγραμματισμούς της λέξης *agujero* (α-γου-χέ-ρο: τρυπούλα, άνοιγμα, ρωγμή), καθώς και από τους ήχους που παράγουν τα ίδια τους τα σώματα.

Κεντρικός άξονας της αφήγησης και φορέας νοήματος είναι η μουσική, που εκτελείται ζωντανά από μια κλασική κιθάρα –παιγμένη με ανορθόδοξους τρόπους που αλλοιώνουν τον ήχο της, όπως με δοξάρι ή μεταλλικά αντικείμενα– και από ένα παραδοσιακό κρουστό. Οι συνθέσεις, ανοιχτές και πειραματικές, διασταυρώνονται με

τις ρυθμικές αναπνοές και το χαμηλό μουρμουρητό των 'ίσκιων', συγκροτώντας ένα ηχητικό τοπίο που άλλοτε αγκαλιάζει και άλλοτε σπάει τη δράση.

Η παράσταση εξερευνά πώς κληρονομείται το τραύμα, πώς η ταπείνωση, ο πόνος και η ντροπή εγγράφονται στο σώμα – που συγκρατεί και θυμάται πριν από τη γλώσσα. Στο *CARCOMA*, τα γεγονότα φθείρονται από το ποιητικό και το υπερβατικό. Εκεί όπου οι λέξεις εξαντλούνται και απομένουν μόνο οι αμέτρητες μικρές τρυπούλες στο δέρμα.

Το βιβλίο της Λάιλα Μαρτίνεθ, *Σαράκι*, κυκλοφόρησε στα ελληνικά το 2024 σε μετάφραση Ασπασίας Καμπύλη από τις εκδόσεις Carnívora.

Σκηνοθεσία **Αλεξία Παραμύθα** • Δραματουργική επεξεργασία **Αλεξία Παραμύθα**, **Αργυρώ Βλαχοπούλου** • Πρωτότυπη μουσική σύνθεση **Χρήστος Παπαδόπουλος** • Σκηνικά **Αριστοτέλης Αρμάντο Μέμα** • Κοστούμια **Ερνέστα Χατζηλεμονίδου** • Φωτισμοί **Τάσος Παλαιορούτας** • Φωνητικές συνθέσεις **Chryssa Dom** • Βοηθός σκηνοθέτριας **Αργυρώ Βλαχοπούλου** • Παίζουν **Ρεβέκκα Τσιλιγκαρίδου**, **Ανδρομάχη Μπάρδη**, **Ελίνα Αντωνίου**, **Γαλάτεια Αγγέλη**, **Ελευθερία Σκουλάκη Λαζού**, **Δανάη Μερτζεμέκη**, **Έλμα Βλαστοπούλου** • Μουσικός επί σκηνής **Χρήστος Παπαδόπουλος**

Η πρωτοβουλία Gen 260 πραγματοποιείται με την υποστήριξη του **Οργανισμού Πολιτισμού και Ανάπτυξης ΝΕΟΝ**.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 75΄

///

Gen 260

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

6 Ιουνίου

Γιάννης Διδασκάλου

όmikρονγιώτα

Καλεσμένοι, μόνοι, ανυπόταχτοι, αθώοι, φιλόξενοι, μοναχικοί, ευγενικοί, αστείοι, τραυματισμένοι, άδαιοι, γεμάτοι, πονεμένοι, βρεγμένοι, κενοί, συναισθηματικοί, αξιοσέβαστοι, παράξενοι, μεγάλοι, μικροί, κατεστραμμένοι, λογικοί, παράλογοι, απομονωμένοι, νοσταλγικοί, ξένοι, αγνοί, βρώμικοι, καθαροί, διάφανοι, λησμονημένοι, καθισμένοι, ριψοκίνδυνοι, ξεχασμένοι, προσηλωμένοι, ελπιδοφόροι, μελλοθάνατοι – όλα με όμικρον γιώτα.

Στο *όμικρονγιώτα*, ο Γιάννης Διδασκάλου στήνει έναν μικρό, τρυφερό ύμνο στο Εμείς –και όλα τα επίθετά μας με όμικρον γιώτα– βρίσκοντας στο θέατρο του παραλόγου το κατάλληλο έδαφος για να εκφράσει τη βαθιά ανθρώπινη αμηχανία και αγωνία που γεννά η μοναξιά. Στο επίκεντρο της παράστασης βρίσκονται δύο άνθρωποι δεμένοι σε μια στενή και αινιγματική σχέση, απομονωμένοι σε έναν δικό τους κόσμο. Παρακολουθούμε την καθημερινότητά τους καθώς περιμένουν καλεσμένους – τις συνήθειες, τις μικρές τελετουργίες και τα παιχνίδια τους. Θέλουν να αναγγείλουν κάτι επείγον. Όμως, όσο πλησιάζει η στιγμή, τόσο η γλώσσα μοιάζει να υποχωρεί, να θρυμματίζεται και να παραχωρεί τη θέση της στη μνήμη και στη φαντασία.

Οι καλεσμένοι που περιμένουν δεν είναι τελικά παρά μέρος ενός αέναου παιχνιδιού, που οι δυο χαρακτήρες επαναλαμβάνουν μέσα στον χρόνο και τον χώρο. Και είναι ακριβώς μέσα από αυτό το παράδοξο παιχνίδι που ο ένας βρίσκει τον τρόπο να πει στον άλλον όσα πραγματικά τον βαραίνουν. Το έργο αγγίζει τα συναισθήματα εκείνα που έμειναν μετέωρα και την ανάγκη μας να αναγνωριστούμε και να αγαπηθούμε από τον άλλον, πριν είναι αργά.

Η δράση ξεδιπλώνεται ως ποιητική παραβολή πάνω στις ανθρώπινες σχέσεις. Οι καρέκλες που βρίσκονται πάνω στη σκηνή έχουν καταλυτικό ρόλο καθώς λειτουργούν ως πιόνια σε ένα παιχνίδι – ως αντικείμενα που δηλώνουν παρουσίες-απουσίες και τις μετατοπίσεις στη σχέση των δύο ηρώων. Παράλληλα, το νερό που πέφτει αδιάκοπα από το ταβάνι γίνεται ορατό σημάδι μιας εσωτερικής και εξωτερικής κατάρρευσης.

Στο *όμικρονγιώτα*, αποκαλύπτεται ένας κόσμος εύθραυστος, τρυφερός και παράλογος – ένας κόσμος όπου το εγώ αναζητά απεγνωσμένα ένα εμείς, ή, όπως λέει χαρακτηριστικά ένας από τους δύο χαρακτήρες καθώς αναμένουν τους καλεσμένους τους: «Λίγο πριν έρθουν οι άλλοι, θες να ξαναγνωριστούμε;»

Σκηνοθεσία **Γιάννης Διδασκάλου** • Κείμενο – Δραματουργία **Αθανασία Χαλκιά, Αλέξανδρος Μαύρου, Γιάννης Δάφνης, Γιάννης Διδασκάλου, Ζωή Πάπαρη** • Σκηνικά – Ενδυματολογική επιμέλεια **Αθανασία Χαλκιά, Ζωή Πάπαρη** • Επιμέλεια κίνησης **Αλέξανδρος Γκουντινάκης** • Πρωτότυπη μουσική – Επιμέλεια ήχου **Caréte** • Βοηθοί σκηνοθεσίας **Ειρήνη Μπάλκου Παπαδοπούλου, Φανή Πολυξένη Κουρτίδου Βλαχογιάννη** • Φωτισμοί **Τάσος Παλαιορούτας** • Trailer – Βίντεο παράστασης **Μαλβίνα Παπάζογλου, Ιάσοντας Πρελορέντζος, Αθηνά Τρούσσα** • Γραφιστικά **Ζωή Πάπαρη** • Φωτογραφία **Αλέξανδρος Ζήλος, Κωνσταντίνος Ζήλος, Μαρία Καραπαναγιώτου, Ζωή Πάπαρη, Νίκος Μαυρομάτης** • Εξωτερικοί συνεργάτες **Σοφία Τριάντου, Ειρήνη Σεβαστοπούλου, Μαρία Καραπαναγιώτου** • Παίζουν **Αλέξανδρος Μαύρου, Γιάννης Δάφνης** • Παραγωγή **Librart Performing Arts Ensemble**

Η παράσταση ξεκίνησε ως διπλωματική υποκριτικής του Αλέξανδρου Μαύρου και του Γιάννη Δάφνη, και διπλωματική σκηνοθεσίας του Γιάννη Διδασκάλου, στο Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, με επόπτρια καθηγήτρια την κυρία Γλυκερία Καλαϊτζή.

Η πρωτοβουλία Gen 260 πραγματοποιείται με την υποστήριξη του **Οργανισμού Πολιτισμού και Ανάπτυξης ΝΕΟΝ**.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 60΄

///

Gen 260

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

7 Ιουνίου

Άρης Κακλέας

Η αγωνία του τερματοφύλακα πριν από το πέναλτι

Διασκευή του ομώνυμου έργου του Πέτερ Χάντκε

Λίγο πριν από την εκτέλεση του πέναλτι, όλα αναστέλλονται: ο χρόνος, η κίνηση, η βεβαιότητα. Μέσα σε αυτή την οριακή στιγμή εκτυλίσσεται *Η Αγωνία του τερματοφύλακα πριν από το πέναλτι*, ένα από τα πιο εμβληματικά έργα του γερμανόφωνου Αυστριακού συγγραφέα Πέτερ Χάντκε, το οποίο σφράγισε τη μεταπολεμική ευρωπαϊκή λογοτεχνία. Ο Άρης Κακλέας μεταφέρει το έργο στη σκηνή ως μια εμπειρία αποξένωσης, όπου η πραγματικότητα ραγίζει και το νόημα παραμένει διαρκώς ανοιχτό.

Κεντρικό πρόσωπο είναι ο Γιόζεφ Μπλοχ, πρώην τερματοφύλακας και νυν μονταδόρος. Μετά από έναν φόνο, εγκαταλείπει τη Βιέννη και καταφεύγει σε μια μικρή συνοριακή πόλη της Αυστρίας. Από εκεί και πέρα, η αφήγηση δεν ακολουθεί την πορεία μιας αστυνομικής ιστορίας που οδηγεί στη λύση, αλλά βυθίζεται ολοένα περισσότερο σε μια συνθήκη εσωτερικής απορρύθμισης. Ο κόσμος γύρω από τον Μπλοχ μοιάζει γνώριμος και ταυτόχρονα ακατανόητος. Οι λέξεις απομακρύνονται από τα πράγματα, οι χειρονομίες γίνονται αινιγματικές και η πραγματικότητα εμφανίζεται θραυσματική, σαν να έχει χάσει τη συνοχή της.

Η ιδιότητα του Μπλοχ ως μονταδόρου αποκτά εδώ ιδιαίτερη σημασία: τίποτα δεν του φαίνεται φυσικό ή αυτονόητο, όλα μοιάζουν κομμένα και εκ νέου συναρμολογημένα. Πάνω σε αυτό το ρήγμα αρθρώνεται η σκηνική πρόταση του Άρη Κακλέα: δεν επιχειρεί να αφηγηθεί γραμμικά το μυθιστόρημα, αλλά να αποδώσει θεατρικά τον διαταραγμένο τρόπο με τον οποίο ο ήρωας αντιλαμβάνεται τον κόσμο.

Τέσσερις αφηγητές, παύσεις, επαναλήψεις, άλματα αντίληψης και η ζωντανή μεταμόρφωση του χώρου συνθέτουν ένα πεδίο διαρκούς αστάθειας, όπου τίποτα δεν παγιώνεται. Με λιτή σκηνική γραφή και έμφαση στα σώματα, στη φωνή και στο βλέμμα, το έργο του Χάντκε μετασχηματίζεται σε μια παράσταση που φωτίζει την ανθρώπινη αγωνία στο κατώφλι μιας οριακής πράξης.

Σκηνοθεσία – Δραματουργική επεξεργασία **Άρης Κακλέας** • Σκηνικά **Σάκης Μπιρμπίλης, Άρης Κακλέας** • Πρωτότυπη μουσική – Μουσικός επί σκηνής **Βάιος Πράπας** • Χορογραφία – Επιμέλεια κίνησης **Στεφανία Σωτηροπούλου** • Επιμέλεια

βίντεο – Βοηθός σκηνοθέτη **Τατιάνα Υφαντή** • Κοστούμια **Η ομάδα** • Φωτισμοί **Τάσος Παλαιορούτας** • Παίζουν **Παναγιώτης Παπαϊωάννου, Φραγκίσκη Μουστάκη, Γιάννης Κοράβος, Αφροδίτη Μπαλίδου, Κατερίνα Καούστου, Χρήστος Τσάβος** (φιλική συμμετοχή)

Η παράσταση ξεκίνησε ως διπλωματική εργασία του καλλιτέχνη και διατηρεί έως σήμερα τον ερευνητικό της χαρακτήρα.

Η πρωτοβουλία Gen 260 πραγματοποιείται με την υποστήριξη του **Οργανισμού Πολιτισμού και Ανάπτυξης ΝΕΟΝ**.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 60΄

///

Gen 260

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

8 Ιουνίου

Αρίστη Τσέλου

Πώς κατοικώ

Όταν έχει φεγγάρι μεγαλώνουν οι σκιές μες στο σπίτι.

Γιάννης Ρίτσος, Η σονάτα του σεληνόφωτος

Κοινοποίηση έξωσης. Δύο λέξεις που κόβουν τη μέρα ενός ηλικιωμένου άνδρα στα δύο. Τυπικό, ψυχρό και απρόσωπο, το έγγραφο θυροκολλείται στην πόρτα του, προαναγγέλλοντας έναν επικείμενο πλειστηριασμό. Ο νέος ιδιοκτήτης καταφτάνει και ίσως τα παπούτσια του να είναι λασπωμένα. Η στιγμή αυτή γίνεται αφορμή ώστε η

μνήμη, ο χρόνος και ο χώρος να επαναπροσδιοριστούν αιφνίδια, δημιουργώντας έναν νέο εαυτό: εκείνον που αποβάλλεται. Καθώς ο ηλικιωμένος άνδρας μαζεύει τα πράγματά του, τον επισκέπτονται πειστήρια μιας ολόκληρης ύπαρξης: χαρές, σιωπές, απώλειες, καθημερινές τελετουργίες. Μια ζωή που γονιμοποιήθηκε, άνθισε και καρποφόρησε μέσα σε αυτούς τους τοίχους ξεριζώνεται βίαια. Μια εστία, ένα σπίτι ξηλώνεται.

Έμπνευση για την παράσταση *Πώς κατοικώ*, που ξεκίνησε ως διπλωματική εργασία, αποτέλεσαν η μυθολογία του *Βυσσινόκηπου* του Αντόν Τσέχοφ, καθώς και μια είδηση βγαλμένη μέσα από τις πολλές μικρές και μεγάλες τραγωδίες που εκτυλίχθηκαν ύστερα από πλειστηριασμούς κατοικιών στο πλαίσιο της διαρκώς επιδεινούμενης παγκόσμιας στεγαστικής κρίσης. Όλα τα παραπάνω έχουν έναν κοινό παρονομαστή, μία από τις λίγες βεβαιότητες της ζωής που όταν χάνεται, υποχωρεί εκκωφαντικά: το σπίτι. Το σπίτι που αποκτήθηκε με σχέδια και προσδοκίες, εκείνο που ανοικοδομήθηκε με λογισμό και όνειρο, που ενδύθηκε τις εποχές και τις ηλικίες μας. Το σπίτι που αγαπήθηκε και κατοικήθηκε.

Στον ιστό του έργου, δημοσιογραφικές πηγές και αρχεία ειδήσεων διασταυρώνονται με λογοτεχνικά και θεωρητικά κείμενα, ενώ πάνω στη σκηνή συμπλέκονται η μυθοπλασία και το ντοκουμέντο, η φαντασία και η άτεγκτη πραγματικότητα, κινηματογραφικές αναφορές και ποιητικά αποσπάσματα, θραύσματα αφηγηματικού και δραματικού θεάτρου. Ανάμεσα σε αυτά, στοιχεία του ιδιωτικού, όπως συνειρμοί, προσωπικές αναμνήσεις και καταγεγραμμένα συμβάντα, μετατρέπουν τη θεατρική σκηνή σε χώρο οικείο, έναν πρόσκαιρο οίκο όπου πάνω του προβάλλουμε τη δική μας σχέση με τα σπίτια που μας περιέχουν.

Το σπίτι στο *Πώς κατοικώ* δεν είναι ένα απλό αρχιτεκτονικό κέλυφος ούτε ένα σύνολο χώρων διαβίωσης. Είναι μια υπαρξιακή ρίζα, αυτό το πρώτο «Π» στον τίτλο που σκεπάζει σαν στέγη τη ζωή κάθε ανθρώπου.

Σκηνοθεσία – Σύλληψη **Αρίστη Τσέλου** • Συνεργάτις δραματουργός **Έρι Κύργια** • Σκηνικά – Κοστούμια **Άννα Ζούλια** • Κίνηση **Μάρω Σταυρινού** • Σχεδιασμός ήχου **Αβράαμ Γκουτζελούδης** • Σχεδιασμός φωτισμού **Τάσος Παλαιορούτας** • Επιστημονική συνεργάτις **Κατερίνα Ρενιέρη** • Βοηθός σκηνοθέτη **Ανδριάνα Σαράντη** • Μουσική **θ.α.** • Παίζουν (με αλφαβητική σειρά) **Μάγια Βασιλάκη, Αβράαμ Γκουτζελούδης, Νίκος Μήλιας, Γιώργος Μπινιάρης, Άννια Μπούτνιοκ, Ανδριάνα Σαράντη**

Η πρωτοβουλία Gen 260 πραγματοποιείται με την υποστήριξη του **Οργανισμού Πολιτισμού και Ανάπτυξης ΝΕΟΝ**.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 80΄

///

Gen 260

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

9 Ιουνίου

Πάνος Ηλιόπουλος

Τούνελ

Βασισμένο στο ομώνυμο διήγημα
του Φρίντριχ Ντύρενματ

*Υπάρχει άραγε κάτι
που μπορεί να διαταράξει την αδράνεια
και να ξυπνήσει μέσα μας ξανά την ικανότητα να 'βλέπουμε'
ό,τι δεν προλαβαίνουμε να αντικρίσουμε;*

Ένας φοιτητής επιβιβάζεται στο τρένο όπως κάθε άλλη μέρα. Αυτή τη φορά, όμως, το τρένο εισέρχεται σε ένα τούνελ χωρίς τέλος. Καθώς το σκοτάδι παρατείνεται, η ανησυχία του μεγαλώνει. Κι όμως, οι συνεπιβάτες του παραμένουν ατάραχοι, σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Βασισμένη στο αλληγορικό διήγημα του Φρίντριχ Ντύρενματ, η παρούσα διασκευή ακολουθεί αυτή τη διαδρομή μέσα στο σκοτάδι, έχοντας έναν προορισμό άγνωστο. Ή μήπως δεν υπάρχει προορισμός;

Ο άνθρωπος σήμερα ζει σε μια διαρκή και ιλιγγιώδη επιτάχυνση. Ενώ οι καταστροφές, οι απώλειες και το άδικο εκτυλίσσονται γύρω του, το σώμα του παραμένει εγκλωβισμένο σε μια ήδη επιβεβλημένη κίνηση, αρνούμενο οτιδήποτε θα το ανάγκαζε να σταματήσει και να αφουγκραστεί. Η ταχύτητα μετατρέπεται σε καταφύγιο, ενώ μέσα στην αδιάκοπη κίνηση, μοιάζει περισσότερο από ποτέ ακίνητος και σιωπηλός.

Απέναντι στη βουβή επιτάχυνση του κόσμου, ο καλλιτέχνης Πάνος Ηλιόπουλος προτείνει μια παύση: «Ίσως αρκεί να συστηθούμε ξανά με το βλέμμα μας, ώστε να αφυπνιστεί μέσα μας, σαν ψίθυρος, εκείνη η ευαισθησία που άλλοτε μας έκανε να μοιάζουμε αληθινά ‘ανθρώπινοι’».

Ως διήγημα, «Το Τούνελ» κατέχει ξεχωριστή θέση στις σουρεαλιστικές και συμβολικές εκφάνσεις της μεσοπολεμικής και μεταπολεμικής ευρωπαϊκής λογοτεχνίας. Πρόκειται για μια παράλογη, παραβολική αφήγηση πολλαπλών επιπέδων, όπου αντηχούν η ασυνείδητη πορεία προς την καταστροφή, η κοινωνική αδράνεια, η παράλυση της ρουτίνας, η εθελοτυφλία μπρος στην πραγματικότητα και η παράδοση σε αμφιλεγόμενους ‘μηχανοδηγούς’. Μέσα σε αυτό το μικρό μα πυκνό υπαρξιακό δράμα, χωράνε τόσα πολλά θέματα και αγωνίες – σαν ένα βαγόνι που αντέχει και άλλους επιβάτες.

Μετάφραση **Γιάννης Καλιφατίδης** • Σκηνοθεσία **Πάνος Ηλιόπουλος** • Διασκευή **Πάνος Ηλιόπουλος, Σταυρούλα Κρασσακοπούλου** • Σύμβουλος δραματουργίας **Έρι Κύργια** • Σκηνικά **Βενετσάνος Μπαλόπουλος** • Κοστούμια **Κωστής Γλύκατζης** • Χορογραφία **Μαρκέλλα Τζαφέρη** • Φωτισμοί **Τάσος Παλαιορούτας** • Μουσική **Αλέξανδρος Αρτεμίσιος, Ανδρέας Καρασπήλιος** • Κατασκευή σκηνικού **Γιώργος Αγγελόπουλος** • Φωτογραφίες **Άκης Χρήστου** • Οργάνωση παραγωγής **Μάρω Κυριακοπούλου** • Παίζουν **Ελένη Γιαννούλη, Τίτος Γρηγορόπουλος, Αντώνης Δερμιτζάκης, Ιωάννα Κόκκα, Οδυσσέας Μακρής, Γιώργος Μπουφίδης, Χρήστος Παπαγεωργίου, Παναγιώτα Παπακυριακού, Άννα Ρίζου** • Ευχαριστίες **Χρήστος Θεοδωρίδης, Ξένια Θεμελή, Μιχάλης Πητίδης, Γιάννης Κωνσταντακόπουλος**

Η πρωτοβουλία Gen 260 πραγματοποιείται με την υποστήριξη του **Οργανισμού Πολιτισμού και Ανάπτυξης ΝΕΟΝ**.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 50΄

///

Gen 260

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

10 Ιουνίου

Δημήτρης Τσικούρας (Τσικ)*Το παραμύθι των λύκων*

«Αυτά που ζει ο καθένας, αυτά και τον φτιάχνουν, άλλοι όμως τα χρησιμοποιούν για καλό κι άλλοι για κακό. Δεν είμαστε φτιαγμένοι όλοι απ' το ίδιο υλικό». Η φράση αυτή βγαίνει από τα χείλη της ηρωίδας της ιστορίας σαν συνειδητοποίηση και επισφράγιση μιας μεγάλης, παράξενης και οδυνηρής ζωής. Μια ιστορία για ένα κορίτσι που γεννήθηκε κάπου στην κεντρική Ελλάδα, ένα κορίτσι όχι διαφορετικό από τα άλλα – όπως συνηθίζουν να λένε στα παραμύθια– αλλά ένα κορίτσι ίδιο με τα άλλα. Η μόνη διαφορά είναι ότι τη μέρα που γεννήθηκε 9 ή 10 λύκοι πέρασαν μες στο χιόνι έξω από το σπίτι της, όπως χαρακτηριστικά της έλεγε η μητέρα της. Ένα συμβάν σημαδιακό, σαν κάθε ζώο να συμβόλιζε και από ένα βάσανο που θα ερχόταν αργότερα στη ζωή της. «Αν μπορούσε ο καθένας μας να καταλάβει το υλικό του, θα μπορούσε άραγε και να το σμιλέψει;»

Το παραμύθι των λύκων είναι η πραγματική ιστορία μιας γυναίκας της Θεσσαλίας (1928-2017), είναι ένα όνειρο που είδε ο εγγονός της, είναι ο θάνατος του αδερφού της στον Εμφύλιο Πόλεμο, είναι ένα περιστατικό που έζησε ο γιος της, είναι η παραλογή *Του νεκρού αδελφού*, είναι η *Μηχανή Άμλετ* του Μύλλερ, είναι η *Ηλέκτρα* του Σοφοκλή. Πάνω απ' όλα όμως, είναι ένα παραμύθι για την ενδοοικογενειακή βία ως επίπτωση της πολιτικής βίας, που γράφτηκε για να μιλήσει ακριβώς για αυτήν και για να θέσει το ερώτημα: μπορεί τελικά ο άνθρωπος να σπάσει την αλυσίδα της βίας; Μέσα από έναν Χορό πέντε μορφών, τη μουσική, την κίνηση, 9 ή 10 μάσκες λύκων, 9 ή 10 παλτά, ένα βαρέλι, μία αλυσίδα, party poppers, η ιστορία του κοριτσιού αρχίζει να παίρνει σάρκα και οστά. Σε αυτό το παραμύθι (ή μήπως είναι εφιάλτης;) οι απόηχοι μιας ελληνικής επαρχίας που δεν υπάρχει πια, οι συμβολισμοί και οι δοξασίες μιας υπαίθρου που έχει χαθεί προ πολλού και ένας γενναίος γυναικείος κόσμος που διέσχισε σχεδόν έναν ολόκληρο αιώνα συναντιούνται σε ένα έργο που, ενώ αρχικά δεν υπόσχεται την παραμυθία τελικά την κατορθώνει μέσα από την ευεργετική δράση του θεάτρου.

Σκηνοθεσία – Κείμενο – Κίνηση **Δημήτρης Τσικούρας (Τσικ)** • Βοηθός σκηνοθέτη & κίνησης **Ξένια Ταμπούρου** • Σκηνογραφία – Κατασκευή μασκών **Γιάννης Θεοδωράκης** • Μουσική **Γιώτα Δημητρακοπούλου** • Επιμέλεια κοστούμιών **Αλεξάνδρα Σταμάτη** • Φωτισμοί **Τάσος Παλαιορούτας** • Παίζουν **Χαράλαμπος Αθανασόπουλος, Ανδρομάχη Μακρίδου, Δάφνη Μαρκάκη, Δημήτρης Τσικούρας (Τσικ), Αντιγόνη Φρυδά**

Η πρωτοβουλία Gen 260 πραγματοποιείται με την υποστήριξη του **Οργανισμού Πολιτισμού και Ανάπτυξης ΝΕΟΝ**.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 70΄

///

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Ε

8 – 11 Ιουνίου

Στεφανία Γουλιώτη

Το φονικό της Ιζαμπέλας Μόλναρ

Βασισμένο στο διήγημα του Δημήτρη Χατζή

Η γλυπτική είναι η τέχνη που αγαπώ

Δ.Χ.

Με αυτήν τη φράση ο Δημήτρης Χατζής ανοίγει το διήγημά του *Το φονικό της Ιζαμπέλας Μόλναρ*. Μέσα σε αυτό, επιχειρώντας να περιγράψει τη γλυπτική, θα την ορίσει ανεπανάληπτα ως «έλλογη οργάνωση μέσα στον άλογο κόσμο».

Η αναγκαιότητα της Τέχνης για τον ‘τακτοποιημένο’ θεατή, η σύνδεσή του με τον άλογο και χαοτικό κόσμο όπου όλα τα ένστικτα βρίσκουν τη νομιμότητά τους, το θέμα της σχέσης του καλλιτέχνη με το δημιούργημά του, καθώς και το ίδιο το μυστήριο της γλυπτικής τέχνης και των υλικών της, αποτέλεσαν το έναυσμα για αυτή την παράσταση. Εδώ, η γλυπτική δεν αποτελεί απλώς θέμα, αλλά γίνεται η ίδια πρωταγωνίστρια πάνω στη σκηνή. Η πορεία του υλικού –από την επιδίωξη της

τελειότητας και το ερώτημα για το τι τελικά αυτή σημαίνει, μέχρι τη φθορά και τη διάλυση– αναδύεται σε γλαφυρή μεταφορά της εσωτερικής διαδρομής της ηρωίδας. Ποια είναι η σχέση του ζωντανού σώματος με το πρωτογενές υλικό; Ο πηλός εδώ δεν είναι σκηνικό αντικείμενο αλλά ζωντανό σώμα. Τα γλυπτά –μέσα από τη δουλειά της γλύπτριας Ισμήνης Τσοφίδου– τοποθετούνται ανάμεσα στον αφηγητή και τη μορφή της Ιζαμπέλας. Αποκτούν πνοή και μεταμορφώνονται για να αποκαλύψουν τη λεπτή και συχνά οδυνηρή σχέση μεταξύ δημιουργού, δημιουργήματος και παρατηρητή. Η παράσταση είναι μια σκηνική μελέτη πάνω στη γλυπτική ως αντίδραση απέναντι στο χάος· μια εξερεύνηση του ορίου όπου η Τέχνη γίνεται ανάγκη υπαρξιακή – και, ενίοτε, επικίνδυνη. Για μια ακόμα φορά, τα λόγια του συγγραφέα έρχονται να αποκαλύψουν τα δώρα της χωρίς όμως να πληγώσουν το μυστήριό της: «Και τ' άγαλμα τότε, έτσι που ορθώνεται τελειωμένο σε ανθρώπινα μέτρα, στ' ανθρώπινα μέτρα, είναι μια νίκη της εναντίωσης του ανθρώπου στην τυχαία του φύση».

Σκηνοθεσία – Δραματουργία **Στεφανία Γουλιώτη** • Κείμενο **Δημήτρης Χατζής** • Σύμβουλος δραματουργίας **Έκτορας Λυγίζος** • Συγγραφή πρόσθετου κειμένου **Νεφέλη Μαϊστράλη** • Μουσική – Ηχητικός σχεδιασμός **Γιώργος Πούλιος** • Κίνηση **Αντωνία Οικονόμου** • Σκηνικό **Φιλάνθη Μπουγάτσου** • Κοστούμια **Νίκη Ψυχογιού** • Σχεδιασμός φωτισμού **Σάκης Μπιρμπίλης** • Γλύπτρια **Ισμήνη Τσοφίδου** • Βοηθοί σκηνοθέτριας **Αλέξανδρος Πάνου, Ηλιάννα Καλαδάμη** • Live Video **Ιγνάτιος Σκανδάλης, Θωμαΐς Τριανταφυλλίδου** • Ηχοληψία **Ηλίας Φλάμμος** • Κατασκευή αντίγραφων αγαλμάτων **Τζανέτος Κριτσέλης, Στέλλα Σταμούλη** • Φωτογραφίες **Γκέλυ Καλαμπάκα** • Παίζουν **Στεφανία Γουλιώτη, Φώτης Στρατηγός** • Εκτέλεση παραγωγής **Pop Productions - MeWe**

Η παράσταση περιλαμβάνει γυμνό.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 75΄

///

ΧΩΡΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

10 & 11 Ιουνίου

Teač Dańsa – Michael Keegan Dolan

MÁM

*MÁM σημαίνει πέρασμα ανάμεσα στα βουνά
Σημαίνει και υποχρέωση*

Στο υποβλητικό, βραχώδες τοπίο του West Kerry, στη νοτιοδυτική ακτή της Ιρλανδίας, η γη είναι σπαρμένη από μύθους. Εκεί, οι άνθρωποι μιλούν ακόμα την αρχαία, ανεμοδαρμένη γλώσσα του τόπου τους.

MÁM στα ιρλανδικά σημαίνει ‘πέρασμα ανάμεσα στα βουνά’. Σημαίνει όμως και ‘υποχρέωση’. Μια διαδρομή που δεν επιλέγεται αλλά συχνά επιβάλλεται. Ένα μονοπάτι που ο ταξιδιώτης ακολουθεί, χωρίς απαραίτητα να γνωρίζει γιατί. «Καμιά φορά ως καλλιτέχνες», δηλώνει ο χορογράφος Μάικλ Κίγκαν-Ντόλαν, «νιώθουμε την υποχρέωση να κάνουμε κάτι, ακόμα και αν δεν μπορούμε να εξηγήσουμε ακριβώς το γιατί». Ίσως η σύνδεση να δίνει μια εξήγηση. Η σύνδεση που γεννιέται όταν εξαφανίζεται ο διαχωρισμός. «Μάλλον γι’ αυτό αγαπώ το θέατρο, διότι δημιουργεί στιγμές σύνδεσης». Με αυτό το αίσθημα εσωτερικής αναγκαιότητας ο δημιουργός συνθέτει μια χορογραφία όπου δώδεκα χορευτές από διαφορετικά μέρη του κόσμου συγκροτούν ένα δυναμικό πεδίο σχέσεων – μια κοινότητα σωμάτων που πάλλονται ξέφρενα, εκστατικά και ρυθμικά, μετατρέποντας τη σκηνή σε ένα πανηγύρι.

Ένα πυρόξανθο κορίτσι ζυπνάει μέσα σ’ έναν εφιάλτη για να τον δαμάσει. Ο εφιάλτης μετατρέπεται σε τελετή και η τελετή σε γλέντι. Η στάθμη της μέθης συνεχώς ανεβαίνει. Μια χορεύτρια στροβιλίζεται τόσο που νομίζεις ότι η καρδιά της θα ξεριζωθεί και θα χτυπήσει κάποιον στην πλατεία. Σύσσωμος ο θίασος κάθεται κατά μήκος της σκηνής και μας κοιτάζει, και για μια στιγμή γινόμαστε η Ιρλανδική θάλασσα.

Καθώς οι χορευτές στροβιλίζονται, αγγίζονται, αγκαλιάζονται, οι αποστάσεις ανάμεσα στους ανθρώπους εκμηδενίζονται. Το ‘ανάμεσα’ μικραίνει. Και η σκηνή μετατρέπεται σε έναν τόπο κοινής αναπνοής. Η παραδοσιακή κονσερτίνα του Ιρλανδού βιρτουόζου μουσικού Κόρμακ Μπέγκλι συναντά τον ήχο του ευρωπαϊκού συνόλου σύγχρονης κλασικής μουσικής s t a r g a z e, συνθέτοντας ένα έργο χορού και θεάτρου που η *The Irish Times* περιέγραψε ως «90 λεπτά τελετουργικής έκστασης», παρασύροντας το κοινό σε ένα στοιχειωτικό, αλλόκοσμο ταξίδι βαθιά εμποτισμένο από το τοπίο και τον πολιτισμό της Ιρλανδίας.

Υποψηφιότητα για βραβείο Olivier Καλύτερης Νέας Παραγωγής Χορού (2020).

10 Ιουνίου

Μετά την παράσταση θα ακολουθήσει συζήτηση με τον χορογράφο και προβολή του ντοκιμαντέρ *Dance* (85'), σε σκηνοθεσία Pat Collins, το οποίο καταγράφει τη δημιουργική διαδικασία της ομάδας.

Σύλληψη – Σκηνοθεσία – Χορογραφία **Michael Keegan-Dolan** • Σκηνογραφία **Sabine Dargant** • Ζωντανός σχεδιασμός ήχου **Sandra Ní Mhathúna** • Διεύθυνση προβών **Rachel Poirier** • Σχεδιασμός φωτισμού **Adam Silverman** • Σχεδιασμός κοστούμιών **Hyemi Shin** • Μουσική **Cormac Begley** • Πρωτότυπος σχεδιασμός ήχου **Helen Atkinson** • Σύμβουλος για τα κοστούμια **Amanda Donovan** • Υπεύθυνος φωτισμών **Peter Harrison** • Τεχνικός διευθυντής σκηνής **Danny Hones** • Διευθυντής παραγωγής **Michael Lonergan** • Διευθύντρια σκηνής **Aoife Malin** • Line producer **Fiona Morgan** • Βοηθός ηχολήπτη **Daragh Murphy** • Συνοδοί παιδιών **Lori & Oliver Neilson** • Επικεφαλής ήχου **Sandra Ní Mhathúna** • Ερμηνεύουν **Imogen Alvares, Bea Bidault, Kim Ceysens, Caimin Gilmore, Nina Harries, Aki Iwamoto, Mayah Kadish, Dylan Lynch, Daniel Myers, Delilah Neilson, Amit Noy, Keir Patrick, Ino Riga, David Six, Jimmy Southward, Timon Koomen, Holly Vallis, Kayva Van Gangelen, Verena Zeiner** • Παραγωγός **Dawn Prentice** • Company stage manager **Iain Synnott**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 80΄

///

ΣΥΝΘΕΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΕΧΝΗΣ – ΠΡΟΒΟΛΗ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

13 Ιουνίου

Ηλίας Γιαννακάκης

2005-2015. Στα χρόνια του Λούκου

*Σήμερα, θεωρώ ότι η ανάγκη για μία ταινία που θα προσεγγίζει
το φαινόμενο Γιώργος Λούκος στην ολότητά του
δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο επείγουσα
Όχι μόνο ως οφειλόμενος φόρος τιμής, αλλά ως ένα πολύτιμο ίχνος*

Η.Γ.

Ο Γιώργος Λούκος ανέλαβε την καλλιτεχνική διεύθυνση του Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου το 2005-2006, κατορθώνοντας να αναγεννήσει όχι μόνο τη φυσιογνωμία του, αλλά και τα εγχώρια πολιτιστικά δεδομένα στο σύνολό τους. Για πρώτη φορά, έπνευσε ένας διαφορετικός αέρας στο Φεστιβάλ, καθώς ο Γιώργος Λούκος κατάφερε να ενεργοποιήσει μια πρωτόγνωρη μέχρι τότε συνθήκη, όπου το κοινό, κυρίως το νεανικό, οι εγχώριοι καλλιτέχνες και τα μεγαλύτερα ονόματα της καλλιτεχνικής κοινότητας παγκοσμίως –από τον χορό, το θέατρο και τη μουσική– αποτέλεσαν ένα αναπόσπαστο όλον, με συνεκτικό τους ιστό τη χαρά, τη δημιουργική πνοή και τη φρεσκάδα.

Ο Ηλίας Γιαννακάκης δημιουργεί και παρουσιάζει στο Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου ένα ντοκιμαντέρ-αφιέρωμα στον Γιώργο Λούκο, είκοσι χρόνια μετά την ανάληψη των καθηκόντων του το 2006. Με περισσότερες από τριακόσιες ταινίες ντοκιμαντέρ και μυθοπλασίας στο ενεργητικό του, ο σκηνοθέτης κατέγραφε συστηματικά τον Καλλιτεχνικό Διευθυντή για έναν ολόκληρο χρόνο –από το 2007 έως το 2008, στα πρώτα χρόνια της ‘έκρηξης’ του Φεστιβάλ– συγκεντρώνοντας σπάνιο υλικό. Σχεδόν είκοσι χρόνια μετά, παραδίδει ένα ντοκιμαντέρ που ανιχνεύει το αποτύπωμα εκείνης της δεκαετίας, ενισχυμένο με νέα γυρίσματα και συλλογή περαιτέρω αρχειακού υλικού. Έχοντας ανακαλύψει ένα ρημαγμένο εργοστάσιο σε μια υποβαθμισμένη περιοχή της Αθήνας, ο νέος τότε Καλλιτεχνικός Διευθυντής διαμόρφωσε από το μηδέν έναν

πολιτιστικό χώρο που έμελλε να γράψει τη δική του ιστορία ως αστικό τοπόσημο. Ήταν ο άνθρωπος που δημιούργησε την εμβληματική πλέον Πειραιώς 260, έναν χώρο που άλλαξε την αντίληψή μας για τα πολιτιστικά δρώμενα.

Η ελευθερία αλλά και η αγάπη που προσφέρθηκε στους Έλληνες δημιουργούς όλων των ηλικιών, προβεβλημένων και μη, μαζί με την παρουσία των σημαντικότερων καλλιτεχνών από όλη την υφήλιο –και μάλιστα στη δημιουργική τους ακμή– άνοιξαν την πόρτα ώστε να εισέλθει η Αθήνα αλλά και η Ελλάδα στο διεθνές πολιτιστικό γίγνεσθαι για μια δεκαετία, αφήνοντας ένα ανεξίτηλο στίγμα.

«Δεν πρόκειται για μια ταινία-αγιογραφία», αναφέρει ο Ηλίας Γιαννακάκης, «Αν θέλουμε να προσεγγίσουμε σε βάθος ένα τόσο σημαντικό πρόσωπο και μια τόσο συναρπαστική εποχή, οφείλουμε να το κάνουμε ενσωματώνοντας τις αντιφάσεις, τα κενά και τη συγκυρία. Γιατί αλλιώς θα χαθεί η ανθρωποκεντρική προσέγγιση, που οφείλει πάντα να εμπεριέχει το ατελές ως απαραίτητο συστατικό του θαύματος».

Σενάριο – Σκηνοθεσία **Ηλίας Γιαννακάκης** • Διεύθυνση φωτογραφίας – Κάμερα **Δημήτρης Κορδελάς, Claudio Bolivar** • Εκτέλεση παραγωγής **Αποστολία Παπαϊωάννου**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 75΄

///

‘ΑΦΙΕΡΩΜΑ’

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΚΗΠΟΣ

13 Ιουνίου

Τροχόσπιτο

*Η κινούμενη παρηγοριά της τέχνης.
Για περιοχές χωρίς προνόμια.
‘Η αλλιώς, ‘Μη μου στενοχωριέσαι’*

Το Τροχόσπιτο ξεκίνησε από μια ιδέα της Όλιας Λαζαρίδου και σχεδιάστηκε από τον εικαστικό Σωκράτη Σωκράτους. Ήταν μια φωτεινή αυτοκινούμενη σκηνή από πλεξιγκλάς, που φιλοξένησε αρχικά το 2008 την παράσταση *Τζελομίνα*, ένα έργο βασισμένο στην ταινία *Λα Στράντα* του Φεντερίκο Φελίνι.

Κατόπιν, την επόμενη χρονιά, ταξίδεψε σε γειτονιές της Αθήνας, όπως το Πεδίον του Άρεως, τον Κολωνό, την Κορεάτικη αγορά –προσφέροντας ένα θέαμα βαριετέ με τη

συμμετοχή πολλών καλλιτεχνών με τον τίτλο *Μια νύχτα χάρισμά σου*– αλλά και στην Αρχαία Ολυμπία.

Ήταν μια ιδέα που αγκαλιάστηκε θερμά από τον Καλλιτεχνικό Διευθυντή του Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου Γιώργο Λούκο. Να βγει δηλαδή το Φεστιβάλ έξω από τα δικά του οριοθετημένα πλαίσια και να πάει στις γειτονιές, σε ένα κοινό έξω από αυτό που επισκέπτεται συνήθως τις παραστάσεις του. Η ανταπόκριση ήταν παντού ιδιαίτερα γενναιόδωρη.

Με την αποχώρηση του Γιώργου Λούκου, το Τροχόσπιτο, το υπέροχο αυτό ‘γκατζετάκι’ του Φεστιβάλ, έπεσε σε αχρησία. Λίγο πριν παραδοθεί πλήρως στη λήθη, ανασύρεται για να φωτίσει ξανά τις καλοκαιρινές βραδιές της Πειραιώς 260 για φέτος, φιλοδοξώντας από του χρόνου να ανοιχτεί ξανά και εκτός των συνόρων της.

///

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Η

14 & 15 Ιουνίου

Γιώργος Βαλαής

Stores

Ομορφιά, Ισότητα, Ευτυχία

*Ένας χορός ανθρώπων ψωνίζει
ρούχα μέσα σε ένα πολυκατάστημα*

Ένα πολυκατάστημα ρούχων που θυμίζει τις γνώριμες αλυσίδες της εποχής μας. Εκεί, ένας χορός ανθρώπων δοκιμάζει ρούχα, ψωνίζει, περιμένει στην ουρά, συνομιλεί σε σύντομους διαλόγους, ξεκουράζεται, συγκρούεται, ξεγυμνώνεται, ξαναρχίζει. Τραγουδά και μονολογεί. Ονειρεύεται το μέλλον.

Ξεκινώντας από αυτήν τη ρεαλιστική συνθήκη, τα επεισόδια, τα τραγούδια και οι μονόλογοι των ηρώων διαρρηγνύουν τη γραμμικότητα του ρεαλισμού και αφηγούνται ένα μωσαϊκό πεπρωμένων – μια σύγχρονη χορικότητα από ζωές παγιδευμένες στην αδυναμία των επιθυμιών τους. Ένας κόσμος που επαναλαμβάνεται, που ανακυκλώνει

χειρονομίες και συμπεριφορές, σε έναν κλιματιζόμενο χωρόχρονο που οι διέξοδοί του σταδιακά εξαφανίζονται.

Οι ήρωες βρίσκονται αντιμέτωποι με την αμετακίνητη κενότητα των ημερών: μικρά πρακτικά αδιέξοδα, μεγάλα υπαρξιακά ερωτήματα, τη δυσκολία του να ζεις στον 21ο αιώνα. Τα όνειρά τους συνδέονται με τα προϊόντα που κρατούν στα χέρια τους, τη χαμένη ποιητικότητα μιας ζωής που είναι πια συνδεδεμένη με την κατανάλωση, ενώ κάθε ρούχο γίνεται μια πιθανή εκδοχή του ατόμου – μια υπόσχεση μεταμόρφωσης, μια *δυνητική ευκτική του μέλλοντος*, που άλλοτε εκπληρώνεται και άλλοτε ματαιώνεται. Μέσα σε αυτήν τη ρεαλιστική συνθήκη, τα τραγούδια λειτουργούν σαν ρωγμές και αφηγούνται τις προσδοκίες αλλά και τις απογοητεύσεις αυτών των ανθρώπων-καταναλωτών που ψωνίζουν για να υπάρχουν, συνθέτοντας μια ευρυγώνια απεικόνιση της ζωής όπου η μυστική θλίψη ελλοχεύει κάτω από τη λάμψη του 21ου αιώνα.

Η σκηνοθεσία, βασισμένη στην ιδέα του Τσάρλι Τσάπλιν πως η κωμωδία είναι τραγωδία σε μακρινό πλάνο, αξιοποιεί ολόκληρο το βάθος της σκηνης, δημιουργώντας παράλληλες εστίες δράσης. Οι χαρακτήρες συχνά αποστασιοποιούνται μεταξύ τους και απευθύνονται στο κοινό, ενισχύοντας τον παραλογισμό των καταστάσεων. Ένα μείγμα πραγματικότητας και φανταστικού, σε έναν κόσμο όπου το συνηθισμένο παρουσιάζεται ως εξαιρετικό και η παράλογη συμπεριφορά του ανθρώπου αποκαλύπτεται με χιούμορ.

Η μουσική, με αφετηρία έναν ambient ηχητικό κόσμο, γεννάται μέσα από τις δράσεις των ηθοποιών –σαν αποσπασματικά ντοκουμέντα-samples– ενώ η παράσταση διατρέχει φόρμες που φτάνουν μέχρι την ποπ αισθητική της διαφήμισης. Καθώς το κείμενο μεταμορφώνεται σε ένα λιμπρέτο, αναδύεται μια κανονικότητα που εμπεριέχει την όπερα, μια πραγματικότητα που ερμηνεύεται μουσικά από τους ήρωες.

Ένα πολυκατάστημα γίνεται σκηνή όπου η κατανάλωση αποκαλύπτει –με χιούμορ και τρυφερότητα– το μυστικό δράμα της σύγχρονης ζωής.

Σκηνοθεσία **Γιώργος Βαλαής** • Κείμενο – Δραματουργία **Γιώργος Βαλαής**, **Πρόδρομος Τσινικόρης** • Μουσική – Ηχητικός σχεδιασμός **Gary Salomon** • Μηχανικός ήχου **Γιώργος Χανός** • Κίνηση – Χορογραφία **Γιάννης Νικολαΐδης** • Σκηνικά **Ελένη Στρούλια** • Κοστούμια **Ελένη Στρούλια**, **Ζαΐρα Φαληρέα** • Σχεδιασμός φωτισμού **Τάσος Παλαιορούτας** • Επιμέλεια βίντεο **Μιλτιάδης Χρηστίδης** • Βοηθός σκηνοθέτη **Στράτος Νταλαμάγκος** • Βοηθός σκηνογράφου-

ενδυματολόγου **Ζενεβιέβ Αθανασοπούλου** • Φωτογράφος press kit **Δέσποινα Σπύρου** • Παίζουν **Χαρά Γιώτα, Θανάσης Δόβρης, Πύρρος Θεοφανόπουλος, Ρωμανός Καλοκύρης, Ειρήνη Μακρή, Βιβή Πέτση, Ελπινίκη Σαριπανίδου** • Εκτέλεση παραγωγής **Χριστίνα Πολυχροσιάδου**

///

ΠΕΡΦΟΡΜΑΝΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

14 & 15 Ιουνίου

Nicoline van Harskamp

Προσωδία

Μια ‘συνθετική’ ηθοποιός με το όνομα Προσωδία, δύο ένσαρκες ηθοποιοί, ένας θεατρικός σκηνοθέτης και ένας παραδοσιακός μουσικός προετοιμάζουν τη μεταφορά μιας παλαιάς επικής ιστορίας – του *Epic of Siri*, ενός έπους που εξυμνεί τα κατορθώματα μιας γυναίκας και τραγουδιέται ακόμα και σήμερα στη Νότια Ινδία, συναγωνιζόμενο την *Ιλιάδα* σε έκταση και παλαιότητα. Ενώ προσπαθούν να συγχρονιστούν και να τραγουδήσουν μαζί, οι χαρακτήρες –ανθρώπινοι και μη– στοχάζονται πάνω στις τεχνολογίες που υποστηρίζουν τις επιμέρους δεξιότητές τους, δηλαδή τις τρεις γενιές ερμηνευτικής, τεχνητής γλώσσας: την ‘αδόμηνη αφήγηση’, την ‘υποκριτική’ και τη ‘συνθετική ομιλία’. Η αδυναμία της Προσωδίας να κλάψει γεννά τεχνικές και καλλιτεχνικές δυσκολίες, καθώς πολλά έπη τυπικά τελειώνουν με δάκρυα. Ο θίασος τελικά εντοπίζει τη λύση σε ένα από τα παλαιότερα χαρακτηριστικά της.

Στην *περφόρμανς Προσωδία*, τα αρχέγονα μοτίβα λόγου αναδύονται στη ‘συνθετική’ ομιλία που παράγεται σήμερα μέσω τεχνητής νοημοσύνης, αντανακλώντας τον ρυθμικό και μορφολογικό παλμό της ανθρώπινης αφήγησης, όπως αυτός εμφανίζεται στην αρχαία επική ποίηση αλλά και στο σύγχρονο περιεχόμενο που παράγουν οι διαμορφωτές γνώμης (influencers). Ταυτόχρονα, αποδομεί πολλούς από τους μύθους γύρω από την τεχνητή νοημοσύνη, όπως αυτοί διαδίδονται από τους κερδοσκοπικούς φορείς που την αναπτύσσουν.

Για τις ανάγκες του έργου, η εικαστική καλλιτέχνης Νικολίν βαν Χάρσκαμπ ανέπτυξε ένα ψηφιακό εργαλείο, όπου οι ατάκες ενός χαρακτήρα –μια ακολουθία από παρεμβάσεις σε έναν διάλογο– συνδέονται με ένα σύστημα που μετατρέπει το κειμενικό υλικό σε ομιλία. Με την ενεργοποίηση ενός ασύρματου κουμπιού, μια ηθοποιός δίνει εντολή σε έναν υπολογιστή εκτός σκηνής, ξεκινώντας έτσι τη ζωντανή παραγωγή μιας ατάκας από τον συνθετικό της συνομιλητή. Όπως και σε έναν ανθρώπινο ερμηνευτή, οι προσωδιακές ποιότητες της φράσης (όπως η ένταση, ο τόνος, ο επιτονισμός και η ταχύτητα) είναι μεταβλητές και απρόβλεπτες, ωστόσο το περιεχόμενο κάθε ατάκας είναι προκαθορισμένο.

Κατά τη χρήση αυτού του μηχανισμού ζωντανά, η ηθοποιός μπορεί να καθορίζει την εκφορά του μη-ανθρώπινου ομολόγου της ενώ αποδίδει τις δικές της ατάκες. Πρόκειται ουσιαστικά για έναν ιδιότυπο μονόλογο που εκτυλίσσεται ως διάλογος, απαιτώντας όμως ακρίβεια στον χρονισμό και υψηλό βαθμό αυτοκαθοδήγησης. Με την πρόσφατη εξέλιξη των τεχνολογιών τεχνητής νοημοσύνης, ο σκηνικός μηχανισμός έχει αναβαθμιστεί ώστε να παρέχει τη δυνατότητα μετατροπής ομιλίας απευθείας σε ομιλία. Με αυτόν τον τρόπο, η Προσωδία μπορεί να προσαρμόζει την προσωδιακή της εκφορά σύμφωνα με την προσωδία που ανιχνεύει στις φωνές των ανθρώπων επί σκηνής.

Η *Προσωδία* χρησιμοποιεί την τεχνολογία της τεχνητής νοημοσύνης χωρίς να την αισθητικοποιεί ή να την αντιμετωπίζει σαν κάτι μυστικιστικό. Αντίθετα, την ξεδιπλώνει προκειμένου ν' ανιχνεύσει μοτίβα ανθρώπινου λόγου από ένα μακρινό παρελθόν.

Σκηνοθεσία – Κείμενο – Σκηνικά **Nicoline van Harskamp** • Ερμηνεύουν **Αγγελική Παπούλια, Σοφία Κόκκαλη, Lidewij Mahler** • Μουσική σύνθεση – Έγχορδα όργανα – Φωνητικά **Εύη Σεϊτανίδου** • Ψηφιακό εργαλείο σκηνής **Alexander Sutherland** • Ηχοληψία & Μηχανικός ΑΙ **Giuliano Anzani** • Κάμερα **Δημήτρης Χριστοδούλου** • Live ηχογράφηση **Νίκος Πατελάρος** • Παραγωγή **Cross Section Archive (Maria Lalou, Skafte Aymo-Boot), Nicoline van Harskamp** • Βοηθός παραγωγής **Νεφέλη Βαρούξη** • Casting (Ολλανδία) **Nicoline van Harskamp** • Casting (Ελλάδα) **Maria Lalou** • Με την υποστήριξη του **Creative Industries Fund** (Ολλανδία)

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 60΄

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

16 Ιουνίου

Ορέστης Καραμανλής*TEMPI*

57 καρδιακοί παλμοί & ηλεκτρονικά

Ανάμεσα στις άφθονες εικασίες που έχουν διατυπωθεί για την προέλευση της μουσικής, υπάρχει μία που διατηρεί ξεχωριστή βαρύτητα, ακριβώς διότι αγγίζει όλους μας: ο πρώτος ήχος στον οποίο εκτίθεται κάθε έμβρυο είναι ο χτύπος της μητρικής καρδιάς. Αυτός ο υπόκωφος ρυθμικός παλμός είναι η πρωταρχική ηχητική εγγραφή στην ψυχή κάθε ανθρώπου και εξηγεί, πιθανώς, τον ανίκητο δεσμό μας με τη μουσική και τα φαινόμενά της.

Στη γλώσσα της μουσικής, ο όρος *tempo* χρησιμοποιείται για να δηλώσει τον ρυθμό ή την ταχύτητα με την οποία εκτελείται ένα μουσικό κομμάτι. Ο πληθυντικός της λέξης (*tempi*) παράγει ένα πλήθος εικόνων και συνειρμών που μας μεταφέρει σε ένα πρόσφατο κεφάλαιο της νεότερης ελληνικής ιστορίας, στο σιδηροδρομικό δυστύχημα της 28ης Φεβρουαρίου 2023.

Στο έργο του συνθέτη Ορέστη Καραμανλή, πενήντα επτά άτομα συνδέονται μεταξύ τους στη σκηνή (μέσω καλωδίων) και δημιουργούν ένα ηχοτοπίο που αποτελείται από τους χτύπους της καρδιάς τους. Κάθε ένας εφοδιάζεται με ένα μικρόφωνο επαφής που συλλαμβάνει τα σήματα των καρδιακών παλμών του, για να τα τροφοδοτήσει έπειτα σε έναν υπολογιστή που τα επεξεργάζεται μέσω μιας γλώσσας προγραμματισμού. Τα ηχοτοπία και οι μουσικές δομές που γεννιούνται επί τόπου μετασχηματίζονται συναρτήσει της συναισθηματικής κατάστασης των ανθρώπων επί σκηνής, δημιουργώντας μια μεταβαλλόμενη ηχητική μάζα από την επικάλυψη των καρδιακών παλμών.

Το *TEMPI* είναι ένα έργο που δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τη συμβολή του κοινού και το υπογραμμίζει. Παράλληλα, φωτίζει μια άλλη αλήθεια που συχνά μας διαφεύγει: είμαστε αναπόδραστα συνδεδεμένοι μεταξύ μας, όσο και αν δεν το συνειδητοποιούμε.

Οι πενήντα επτά που προσφέρουν αυτό το ζωντανό υλικό για να φτιαχτεί ένα συλλογικό, ακανόνιστο καρδιοχτύπι μας υπενθυμίζουν ότι είμαστε ένα νήμα ενσυναίσθησης που διατρέχει την ιστορία – ένας δεσμός φτιαγμένος από τον αόρατο ιστό του ήχου.

Σύνθεση – Καλλιτεχνική επιμέλεια **Ορέστης Καραμανλής** • Επιμέλεια επιτέλεσης **Γιάννης Νικολαΐδης, Αγγελική Πούλου** • Χρώμα **Αλέξανδρος Κοντογεωργακόπουλος** • Σκηνογραφία **Ζωή Αρβανίτη** • Συμβάλλουν με τις καρδιές, το μυαλό και τα χέρια τους φοιτητές και φοιτήτριες του Τμήματος Ψηφιακών Τεχνών & Κινηματογράφου του Πανεπιστημίου Αθηνών **Φανή Θεοδώση, Πέννυ Σερέτη, Ισμήνη Τσαλίκη, Κωνσταντίνος Κουρούβανης, Κίμωνας Μαρσέλλος, Πασχαλίνα Ιωαννίδου, Μαρία Παπουτσάκη, Ηρακλής Μαρινόπουλος, Ευθύμης Κουτσογιαννόπουλος, Ιωάννα Μαλαχία, Άννα Καπώνη, Κυριακή Νικολάου, Κωνσταντίνος Ποταμιάνος, Χαράλαμπος Τζαβάρας, Μαρία Αραμπατζόγλου, Παναγιώτης Γερόσταθος, Αντώνης Γκούμας, Ηλέκτρα Σατσέλ, Ιωάννα Μίχα, Άρτεμις Μπίζιου, Γιώργος Πιτσάκης, Βαλεντίνα Κιαγιά**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 40΄

///

**ΘΕΑΤΡΟ
ΠΕΡΦΟΡΜΑΝΣ**

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Ε

16 & 17 Ιουνίου

Jaha Koo

Haribo Kimchi

Το *Haribo Kimchi* μας μεταφέρει σε ένα rojangmacha («ποτζανγκμάτσκα»), ένα από τα τυπικά νυχτερινά στέκια για γρήγορο φαγητό που συναντά κανείς στους δρόμους της Νότιας Κορέας. Κατά τη διάρκεια της παράστασης ο Τζάχα Κου αφηγείται οικείες, γλυκόπικρες και σουρεαλιστικές μικροϊστορίες, προετοιμάζοντας ένα γεύμα επί σκηνής. Με αστείρευτο χιούμορ που αποκτά εικαστικές διαστάσεις, μας παίρνει μαζί

του σε ένα γαστρονομικό ταξίδι, μια περιδιάβαση στις μνήμες και την ιστορία τους, για όσους νιώθουν την ανάγκη να επανασυνδεθούν με τις ρίζες τους.

Η απρόσμενη γεύση της σούπας με φύκια, ο κοφτός ήχος του μαχαιριού καθώς κόβει το αγγούρι, και το τσιπσίρισμα των μανιταριών πάνω στην πυρακτωμένη εστία εμπλέκουν τους θεατές σε μια πολυαισθητηριακή εμπειρία με επίκεντρο τη γεύση και την παράδοση.

Ο σκηνοθέτης μας συστήνει τρεις εικονικούς χαρακτήρες –ένα σαλιγκάρι, ένα χέλι και ένα ζελεδάκι-αρκουδάκι– που εξερευνούν το φαγητό ως καταφύγιο. Σε μια σειρά από προσωπικές και παράλογα τρυφερές ιστορίες, οι πρωταγωνιστές διηγούνται την εξέλιξη της κουλτούρας του kimchi, τον πικρό πόνο του απροκάλυπτου ρατσισμού, τη ντροπή της προσπάθειας να ‘χωρέσεις’ και τη βαθιά umami γεύση που μας μεταφέρει στην πατρίδα των παιδικών μας χρόνων!

Μετά το *Cuckoo* (2017), το δεύτερο μέρος της τριλογίας *Hamartia*, όπου διερεύνησε τον μακροπρόθεσμο αντίκτυπο του ιμπεριαλισμού στην Ανατολική Ασία, ο Νοτιοκορεάτης θεατρικός δημιουργός και συνθέτης Τζάχα Κου επιστρέφει στο Φεστιβάλ με τη νεότερη δημιουργία του. Σε ένα υβριδικό περιβάλλον που συνδυάζει μουσική, τεχνολογίες αιχμής, πρωτοποριακά βίντεο και ψηφιακούς ερμηνευτές, ο καλλιτέχνης στοχάζεται πάνω στην πολιτισμική αφομοίωση / κονιορτοποίηση με όλες τις συγκρούσεις και τα παράδοξά της. Σε μια πρωτοποριακή παράσταση που ερεθίζει όλες τις αισθήσεις, ο Κου μας ‘σερβίρει’ κομμάτια ζωής μαριναρισμένα σε γλυκόξινη μελαγχολία.

Σύλληψη – Κείμενο – Σκηνοθεσία – Μουσική – Ήχος – Βίντεο **Jaha Koo** • Δραματουργία **Dries Douibi** • Σκηνογραφία – Συνεργάτης ερευνητής – Χειρισμός μέσω των **Eunkyung Jeong** • Καλλιτεχνικός σύμβουλος **Pol Heyvaert** • Τεχνικός συντονισμός **Korneel Coessens** • Τεχνική υποστήριξη **Bart Huybrechts, Tom Daniels, Jasse Vergauwe** • Συντονισμός παραγωγής **Wim Clapdorp** • Επιμέλεια αγγλικού κειμένου **Jason Wrubell** • Animation (σαλιγκάρι) **Vincent Lynen** • Παίζουν **Gona, Haribo, Eel, Jaha Koo** και δύο καλεσμένοι • Παραγωγή **CAMPO** • Συμπααραγωγή **Kunstenfestivaldesarts** (Βέλγιο), **Rideau de Bruxelles** (Βέλγιο), **Theater Utrecht** (Ολλανδία), **SPRING festival** (Ολλανδία), **Festival d’Automne à Paris** (Γαλλία), **Théâtre de la Bastille** (Γαλλία), **Tangente St. Pölten – Festival für Gegenwartskultur** (Αυστρία), **Espoo Theatre** (Φινλανδία), **International Summer Festival Kampnagel** (Γερμανία), **Sophiensaele** (Γερμανία), **Meet You Festival**

(Ισπανία), **Bunker** (Σλοβενία), **National Theatre and Concert Hall Taipei** (Ταϊβάν), **The Divine Comedy International Theater Festival / Teatr Łaźnia Nowa** (Πολωνία), **Perpodium** (Βέλγιο) • Με την υποστήριξη του **Tax Shelter** της **Βελγικής Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης** μέσω της **Cronos Invest** και της **Φλαμανδικής Κυβέρνησης** • Το πρωτότυπο σκηνικό αντικείμενο (ρομποτικό χέλι) αναπτύχθηκε ως μέρος του Innovation:Lab σε συμπαραγωγή με το **Theater Utrecht** και τους τεχνολόγους **Adriaan Wormgoor** και **Willem Vooijs**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 70΄

///

C_Music NOW

**ΜΟΥΣΙΚΗ
ΘΕΑΤΡΟ**

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

20 & 21 Ιουνίου

Nadar Ensemble – Michael Beil

Hide to show

*Υπάρχει θεραπεία για την πραγματικότητα
Λέγεται μίμηση*

Υπερπραγματικότητα. Μετα-αλήθεια. Αλγόριθμοι. Μιμίδια. Deep fakes. Avatars. Λέξεις και έννοιες που φαίνονται άγνωστες και σε ασφαλή απόσταση από τις οριοθετημένες ζωές μας στον φυσικό κόσμο. Στην πραγματικότητα, όμως, ορίζουν πολλά περισσότερα απ' όσα θα θέλαμε να νομίζουμε.

Στη σκηνή, έξι κουβούκλια σε παράταξη. Κάθε μουσικός καταλαμβάνει από ένα και επιδίδεται στην προετοιμασία του, σαν να κρυφοκοιτάζουμε στα παρασκήνια την ιεροτελεστία της προπαρασκευής του καλλιτέχνη πριν την άνοδό του στη σκηνή και τον σκηνικό χρόνο. Τα κουβούκλια καλύπτονται από περσίδες, πάνω στις οποίες προβάλλονται ροές βίντεο με δράσεις των ίδιων των ερμηνευτών, αιχμαλωτίζοντάς τους σε στιγμές απομόνωσης και αλληλεπίδρασης που θυμίζουν την ιδιότυπη συγκατοίκησή μας στον κόσμο των μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Άραγε, σε αυτή την

παράσταση, είμαστε ακροατές ή θεατές; Οι άνθρωποι στη σκηνή είναι μουσικοί ή ηθοποιοί; Και αυτό που λαμβάνει χώρα είναι μια τυπική συναυλία ή μήπως πρόκειται για μια υβριδική σύμπραξη ήχου, κινούμενης εικόνας και σκηνογραφίας που μας προσκαλεί σε μια άλλη παραστατική εμπειρία;

Στο *Hide to show* –έργο γραμμένο από τον πολυπράγμονα Γερμανό συνθέτη Μίχαελ Μπάιλ ειδικά για το Nadar Ensemble, στην τρίτη τους συνεργασία από το 2011– η οργανική και ηλεκτρονική μουσική συναντούν το βίντεο και την τεχνολογία, προσφέροντας ένα συμπυκνωμένο σχόλιο πάνω στο τι συνιστά πραγματικό στις μέρες μας, ενώ παράλληλα αποτυπώνουν την κάτοψη ενός κόσμου στον οποίο όλα καλύπτονται κάτω από ένα παχύ στρώμα εικονικότητας.

Με κρίσιμο αφηγηματικό όπλο την ίδια τη μουσική και δη τις παραστατικές και διαμεσικές δυνατότητες που γεννά η σύγχρονη μουσική στις πιο περιπετειώδεις και πνευματώδεις της στιγμές, ο Μίχαελ Μπάιλ και το Nadar Ensemble προσφέρουν ένα εγχειρίδιο πλοήγησης στον θαυμαστό νέο κόσμο και την έρημη χώρα του διαδικτύου. Παράλληλα, συνθέτουν ένα σύγχρονο blues για τις φευγαλέες ενσαρκώσεις μας στον ψηφιακό κόσμο, μια σπασμωδική αλληγορία για τη χρήση του εαυτού μας ως «νόμισμα» και «συνάλλαγμα» σε αυτή τη νέα οικονομία της εικόνας. Το *Hide to show* γίνεται έτσι ένα ευφυές mash-up πολιτιστικών αναφορών που συνοψίζει το πόσο αλληλένδετες αλλά και μονωμένες έχουν καταστεί πλέον οι ζωές μας, προτάσσοντας ένα ερώτημα που φέρουμε όλοι στα χείλη μας ενώ προσπαθούμε να προλάβουμε μια ακόμα τελευταία ανάρτηση: μήπως τελικά βλέπουμε λιγότερα όταν βλέπουμε τα πάντα;

Σύλληψη – Σύνθεση – Βίντεο – Σκηνοθεσία **Michael Beil** • Ζωντανά οπτικά εφέ – Σχεδιασμός σκηνικών **WARPED TYPE** • Σύμβουλος χορογραφίας **Barbara Galli-Jescheck** • Στίχοι **Charlotte Triebus** • Ήχος **Wannes Gonnissen** • Nadar Ensemble **Katrien Gaelens φλάουτο, Yves Goemaere κρουστά, Winnie Huang & Mar Berendsen βιολί, Pieter Matthynssens τσέλο, Elisa Medinilla πλήκτρα, Thomas Moore τρομπόνι, Bertel Schollaert σαξόφωνο, Dries Tack κλαρινέτο** • Συμπαραγωγή **Concertgebouw Brugge, deSingel**

Με την υποστήριξη του **Kunststiftung NRW**

Ανάθεση των **Concertgebouw Brugge & Nadar Ensemble**, με την υποστήριξη του **Ernst von Siemens Musikstiftung**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 50΄

///

ΧΟΡΟΣ

ΦΩΝΕΣ ΤΟΥ ΑΡΑΒΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Η

20 & 21 Ιουνίου

Amir Sabra – Ata Khatab

Badke(remix)

Με τη σκόπιμη αναστροφή της λέξης *dabke*, ο ομαδικός παραδοσιακός χορός που διένυσε αιώνες –από τα αρχαία λατρευτικά μυστήρια γονιμότητας και τα σύγχρονα γαμήλια γλέντια έως το εμψυχωτικό σμίξιμο των πολιτών στα συντρίμια της Γάζας– παρουσιάζεται εδώ ως ρυθμός και πράξη αντίστασης. Επί σκηνής, οι δημιουργοί μαζί με δέκα καλλιτέχνες μετατρέπουν τον *dabke* σε πεδίο διεκδίκησης και αυτοπραγμάτωσης, μια έκρυθμη σωματικότητα που συγκεντρώνει στοιχεία από τον σύγχρονο χορό, το *hip hop*, την *capoeira* και το τσίρκο· και τον μετασχηματίζουν σε *Badke(remix)*.

Αναδημιουργία μιας χορευτικής παράστασης που γεννήθηκε το 2013 από τους Κουν Ογκούστινεν, Ροζάλμπα Τόρες και Χίλντεχαρντ Ντε Βάιστ και περιόδευσε παγκοσμίως την περίοδο 2013–2016, το *Badke(remix)* των Παλαιστίνιων καλλιτεχνών Αμίρ Σάμπρα και Ατά Χατάμπ επισκέπτεται τη γλώσσα της παράδοσης και της δίνει μια άλλη στροφή, αφουγκραζόμενο τις αγωνίες του τώρα. Πέρα από τις σκληρές γραμμές των συνόρων στον γεωγραφικό και πολιτισμικό χάρτη, το *Badke(remix)* εκπέμπει σήματα προς κάθε δέκτη και προωθεί την ιδέα ενός διεθνούς ‘ανήκειν’. Η εξαθλίωση των πληθυσμών κατά τις πρόσφατες εχθροπραξίες και η επικοινωνία της στην παγκόσμια κοινότητα δημιούργησαν την εντύπωση ότι το να είσαι Παλαιστίνιος αποτελεί μια συμπαγή και ομογενή εθνική ταυτότητα, δίχως ετερότητες και εσωτερικούς αναβρασμούς. Η παράσταση έρχεται να αμφισβητήσει αυτήν την

παρανόηση, καθώς άνθρωποι με διακριτά κοινωνικά χαρακτηριστικά (τάξεις, κοινωνικές ομάδες, περιοχές, μορφωτικά και επαγγελματικά υπόβαθρα) ενώνουν τα χέρια και ακολουθούν τα γνωστά βήματα, για να τα παραλλάξουν αμέσως μετά – μια κίνηση ‘βλάσφημης’ αγάπης προς τον παραδοσιακό ρυθμό, για να τον ‘αναγκάσουν’ να χωρέσει τις νέες επιθυμίες και εντάσεις των σωμάτων.

Επικεφαλής μιας ‘ορχήστρας γάμων’ στη Δυτική Όχθη, ο Νάσερ Αλ Φάρες στήνει μια αμφίθυμη μουσική συνθήκη, όπου η ευχαρίστηση και η οδύνη συνυπάρχουν. Ανάμεσα στα μουσικά μέρη, απευθύνεται στους παρευρισκόμενους που γνωρίζει, χαιρετώντας τους ή κάνοντας καθημερινές ανακοινώσεις. Καθ’ όλη τη διάρκεια της ‘γιορτής’, ακούγονται περιστασιακά σειρήνες, drones και παιδικά κλάματα. Πρόκειται για ηχητικά ντοκουμέντα ή για θορύβους από τη μνήμη των χορευτών; Ένα κράμα γιορτής και πολέμου, δύο πραγματικότητες με κοινή μουσική πηγή που μας λένε:

Δεν θα αφήσουμε κανέναν να μας πει τι να κάνουμε.

Θα χορεύουμε μέχρι τελικής πτώσεως.

Χορογραφία **Amir Sabra, Ata Khatab** • Χορός – Δημιουργία **Abdallah Damra, Bresa Ayub, Dima Zahran, Hamza Damra, Marah Haj, Mohammed Al Tayeh, Rebecca Kaoud, Rima Baransi, Samer Raya, Shahd Jabarin, Jassi Murad** (αντικαταστάτρια ερμηνεύτρια) • Soundtrack **Nasser Al-Fares** / Επεξεργασία **Sam Serruys** • Καλλιτεχνικός βοηθός **Abdallah Damra** • Ήχος **Hanne Nuyttens** • Φωτισμοί **Ine Van Bortel** • Βασισμένο στο *Badke* (2013) των **Koen Augustijnen, Rosalba Torres Guerrero, Hildegard De Vuyst** • Περιοδεία **Morgan Verhelle (laGeste)** • Παραγωγή **laGeste, Stereo48** • Συμπααραγωγή **KVS, Viernulvier** • Σε συνεργασία με τη **Siamese Cie (Gloed vzw)** • Ευχαριστίες σε όλους τους οικοδεσπότες στη Γάνδη και τις Βρυξέλλες **Anne De Smet, Tine Maes, Griet Hoet, Ruth Bossier, Veerle en Bruno Campens, Wim De Temmerman, Sarah Hauspie, Philippe Brunain, Yves De Bruyckere, Iris De Groote, 10+11 Guest House, Sophie Warnant, Jacqueline Bollen, Tom Viane, Joris van Winckel, Catherine Richards, Sylvia Boulaert, Danielle Rousseau, Camille Matthys, Sandra Sara Raes Oklobdzija, Julie De Clercq, Ehsan Hemat** • Με την υποστήριξη των **City of Ghent, Flemish Authorities** και του **Tax Shelter** της Βελγικής Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης μέσω του **Flanders Tax Shelter**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 75΄

///

ΧΟΡΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΠΛΑΤΕΙΑ

20 & 21 Ιουνίου

6ο Athens Festival Urban Dance Contest

Battles

Hip Hop & All Style Battles

Το AEF Urban Dance Contest, το σταθερό σημείο συνάντησης για τη hip hop και τη street dance σκηνή στο Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου, επιστρέφει για έκτη συνεχόμενη χρονιά, πιο δυναμικό από ποτέ! Το contest γιορτάζει την επέτειό του με ακόμα πιο εντυπωσιακές χορευτικές αναμετρήσεις, δύο διαδοχικές βραδιές γεμάτες ενέργεια, ρυθμό και αστείρευτο ταλέντο. Ο χορευτής και χορογράφος Ηλίας Χατζηγεωργίου, μαζί με τον συνοδοιπόρο του Περικλή Πετράκη, επιμελούνται τη διοργάνωση, φέρνοντας στο προσκήνιο τους καλύτερους Έλληνες και διεθνείς hip hop και street dancers.

Μια διοργάνωση που κατόρθωσε, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, να φέρει το street dance στο προσκήνιο. Το Layers of Street, πέρα από ένας διαγωνισμός χορού, είναι η απόδειξη ότι οι σύγχρονες μορφές τέχνης –που γεννήθηκαν μέσα από τους δρόμους και τις γειτονιές– μπορούν να σταθούν ισότιμα δίπλα σε κλασικές και σύγχρονες μορφές έκφρασης, συνομιλώντας μαζί τους με δημιουργικότητα και αυθεντικότητα.

Κάθε χρόνο, οι θεατές γεμίζουν την Πειραιώς 260, με το κοινό να απαρτίζεται από νέους / ες που αγαπούν το hip hop και τον Χορό, από καλλιτέχνες του χώρου του Χορού αλλά και από όσους / ες παραμένουν μετά τις παραστάσεις για να ζήσουν την εκρηκτική εμπειρία των battles.

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

21 & 22 Ιουνίου

Αλέξανδρος Βαρδαξόγλου

NOD

Ο Θεός εξόρισε τον Κάιν μετά τον φόνο του αδελφού του Άβελ

Δύο άνδρες συναντιούνται τυχαία. Φορούν τα ίδια ρούχα, κατοικούν το ίδιο σώμα, ίσως ακόμη και το ίδιο παρελθόν. Η συνάντησή τους γίνεται αφετηρία μιας χορογραφικής περιπλάνησης στην οποία οι συγχρονισμένες κινήσεις τους –κάποιες φορές επαναλαμβανόμενες– διαταράσσονται και αλλοιώνονται, δημιουργώντας μια αίσθηση αποπροσανατολισμού και μετατρέποντας το βήμα σε πτώση, την αγκαλιά σε πάλη, τη χειρονομία σε απονενομημένα σχήματα. Είναι μια αναμέτρηση με τα όρια της εγγύτητας και της απόστασης, όπου ακόμη και τα κοστούμια που φορούν γίνονται εργαλεία σε αυτό το παιχνίδι αγάπης και βίας.

Nod ή Land of Nod είναι ο τόπος που, σύμφωνα με το βιβλίο της Γένεσης, ο Θεός εξόρισε τον Κάιν μετά τον φόνο του αδελφού του Άβελ, μια από τις πρώτες καταγεγραμμένες ανθρωποκτονίες και αδελφοκτονίες στην ιστορία της ανθρωπότητας. Πέρα ακόμη και από το βλέμμα του Θεού, ο τόπος αυτός θεωρείται η απαρχή της σκοτεινής περιπλάνησης του ανθρώπου, καθώς και σημείο ονείρου και λήθης. Ανώνυμοι και αμνήμονες, οι δύο άνδρες που συναντιούνται στον τόπο του *NOD* αποκαλύπτουν τον αδιάκοπο –και ενίοτε ζοφερό– κύκλο της ανθρώπινης ύπαρξης: από την αγάπη στη βία, από την εγγύτητα στη σύγκρουση, από την ένωση στη δολοφονία, από τον Κάιν και τον Άβελ μέχρι εμάς.

Ο ηχητικός καμβάς της παράστασης αξιοποιεί δημιουργικά το έργο *Requiem* του συνθέτη Άλφρεντ Σνίτκε, συνδυάζοντας ενόργανους και φωνητικούς ήχους, fixed και live ηλεκτρονικά και αφομοιώνοντας τις αμφισημίες των ετερόκλητων μουσικών υλικών, από τον λυρισμό και τη μελωδία ως τον θόρυβο. Η ψηφιακή επεξεργασία του ήχου αλλοιώνει το μουσικό υλικό και, κατ' αντιστοιχία με τα χορογραφικά εργαλεία, μεγεθύνει την αίσθηση μιας παραμορφωμένης, κατακερματισμένης πραγματικότητας.

Στο *NOD*, τα αγκάθια και ο σκληρός τόπος της συνύπαρξης αντιμετωπίζονται γενναία, με μια χορογραφία που δεν διστάζει να πατήσει με γυμνά πόδια σε αυτό το ανελέητο τοπίο όπου βρέθηκε ο Κάιν, δείχνοντας παράλληλα κάτι πανανθρώπινο για την ομορφιά και τη βία που κρύβει η ανθρώπινη σύνδεση.

Χορογραφία **Αλέξανδρος Βαρδαξόγλου** • Μουσική **Γιάννης Αγγελάκης** • Σχεδιασμός σκηνικού **Ευαγγελία Μπακογιάννη** • Σχεδιασμός κοστούμιών **Χριστίνα Λαρδίκου** • Κατασκευή κοστούμιών **Francesco Infante** • Κατασκευή σκηνικού **ROKANI collective**, **Ευαγγελία Μπακογιάννη** • Σχεδιασμός φωτισμού **Βαγγέλης Μούντριχας** • Βοηθός χορογράφου **Βάσια Μπακογιάννη** • Φωτογραφίες **Χρήστος Συμεωνίδης** • Παραγωγή **Ars Nova Experimentalis Εταιρεία Τέχνης και Πολιτισμού ΑΜΚΕ** • Ερμηνεύουν **Αλέξανδρος Βαρδαξόγλου**, **Νώντας Δαμόπουλος** • Ευχαριστίες **Κατερίνα Μεταξόπουλου**, **Νίκος Σαλβάρας**, **Θάνος Καράγιαννης**

Η παράσταση *NOD* υποστηρίζεται από το πρόγραμμα 2025 ARTWORKS Grants που χρηματοδοτείται από το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) και άλλους ιδιώτες δωρητές.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 50΄

///

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Ε

22 – 24 Ιουνίου

Αλέξανδρος Μιστριώτης

Η Ζ' Επιστολή ή ο απογοητευμένος Πλάτωνας

Πώς αποφασίζει ένας από τους σπουδαιότερους φιλοσόφους στην ιστορία να αφηγηθεί τη ζωή του; Ο Πλάτωνας στέκεται στη σκηνή και μας απευθύνεται. Μέσω ενός αφηγητή, επανέρχεται ως αίνιγμα και φάντασμα για να σπάσει τον τέταρτο τοίχο, εκμηδενίζοντας την απόσταση που μας χωρίζει από τον ίδιο και την πολιτικά ασταθή εποχή του.

Λίγα πράγματα γνωρίζουμε, στην πραγματικότητα, για τον μαθητή του Σωκράτη πέρα από τους εμβληματικούς διαλόγους του. Τέσσερα χρόνια πριν πεθάνει, ο Πλάτωνας

γράφει την Ζ' Επιστολή –την απολογία της ζωής και του έργου του– και την απευθύνει ως γράμμα και παρακαταθήκη στην οικογένεια του Δίωνα, στις Συρακούσες, μετά τη δολοφονία του επιστήθιου φίλου του. Από αυτό το κείμενο εμπνέεται ο Αλέξανδρος Μιστριώτης, προσεγγίζοντας έναν Πλάτωνα ανθρώπινο και εξομολογητικό μέσα από μια παράσταση που δεν εστιάζει στη διδασκαλία αλλά στη ζωή του – μια ζωή για την οποία δεν γνωρίζουμε σχεδόν τίποτα με βεβαιότητα. Το έργο ξετυλίγεται μέσα από τη φωνή του αφηγητή, που τον καλεί να απεκδυθεί τα πολυάριθμα πρόσωπα που εμφανίζονται στους διαλόγους του και να μας μιλήσει αυτοπροσώπως. Τον ακούμε έτσι να αφηγείται τα νεανικά του χρόνια, την αποτυχημένη του απόπειρα να εμπλακεί ενεργά στην πολιτική στις Συρακούσες. Τον βλέπουμε, ήδη από τα νεανικά του χρόνια, να συνειδητοποιεί ότι η Αθήνα και ο Ελληνικός κόσμος βρίσκονται σε πολιτικό αδιέξοδο, αναγνωρίζοντας ότι η απογοήτευση αυτή τον οδηγεί στη φιλοσοφία.

Ωστόσο, στο τέλος της διαδρομής δεν τον περιμένει κάποια πολυπόθητη επίλυση ή συμφιλίωση. Έξω από το έργο του, ο Πλάτωνας δεν οδηγείται στον θρίαμβο όσο στην απορία. Δεν είναι μέγας σοφός ή παντογνώστης, ούτε ο άνθρωπος που καθόρισε με το έργο του την πορεία της δυτικής φιλοσοφίας. Είναι απλώς ένας γερασμένος άντρας –ωστόσο απόλυτα σύγχρονος– ο οποίος ανταποκρίνεται στο κάλεσμα του αφηγητή που τον αναζητά στα ερείπια της ιστορίας προκειμένου να σφυγμομετρήσει την εξίσου ασταθή εποχή μας. Τελικά, μέσα από την εξιστόρηση των βιωμάτων του μας καλεί να τον συνοδεύσουμε μέχρι την όχθη του τέλους της ζωής του, με την αναζήτηση της αρετής και της αλήθειας να διαθλάται μέσα από κάθε του λέξη.

Σύλληψη – Σκηνοθεσία **Αλέξανδρος Μιστριώτης** • Σχεδιασμός σκηνικού χώρου **Βασίλης Ντόβρος** • Ζωγραφική σκηνικού – Μάσκες **Δημήτρης Μιστριώτης** • Κοστούμια – Props **Δήμητρα Λιάκουρα** • Σχεδιασμός φωτισμού **Σίμος Σαρκετζής** • Πρωτότυπη σύνθεση – Σχεδιασμός ήχου **Χρήστος Παραπαγκίδης** • Βοηθός σκηνοθέτη **Ζωή Δρακοπούλου** • Σύμβουλος έρευνας & ανάπτυξης υλικού **Νικόλας Χανακούλας** • Παίζουν **Θωμάς Βελισσάρης, Οδυσσέας Ζήκας, Αλέξανδρος Μιστριώτης** • Οργάνωση παραγωγής **Κατερίνα Κούρτη** • Εκτέλεση παραγωγής **Apparat Athen / Νικόλας Χανακούλας**

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

23 Ιουνίου

Εύα Στεφανή

Πρόγονοι

*Γιατί όμως η πραγματικότητα θα έπρεπε κατ' ανάγκην να διαθέτει συνοχή;
Ακολουθώντας τη λογική της συνοχής, εφαρμόζουμε, για άλλη μια φορά,
μια έννοια που ανακαλύψαμε κατά τον ημερήσιο βίο μας σε ένα σύμπαν
που δεν υπακούει στη συγκεκριμένη λογική*

Ερνέστο Σάμπατο

Ένας πρώην παλαιστής στις Σέρρες τρώει πέντε αυγά πριν το μεροκάματο· ο Διονύσης Σαββόπουλος λίγο πριν βγει στη σκηνή στην τελευταία του συναυλία στην Αθήνα· μια ιερόδουλη παρακολουθεί βουβό χριστουγεννιάτικο πρόγραμμα σε χαλασμένη τηλεόραση· ο Ε.Χ. Γονατάς κλαδεύει ένα φυτό· ένας ηλικιωμένος συνομιλεί με τον Θεό από το τηλέφωνο· ένα πρόωρο βρέφος κινείται μέσα σε μια θερμοκοιτίδα· μια Γεωργιανή νοσοκόμα ψιθυρίζει 'κοιμήσου' σε μια ασθενή· ο Βασίλης Παπαβασιλείου μιλά για τον Τσέχωφ· μια ηλικιωμένη στην Κομοτηνή απευθύνεται σε έναν τηλεοπτικό παρουσιαστή στην οθόνη· ο νεαρός Ζάφος Ξαγοράρης ζωγραφίζει λάβαρα στις αρχές της δεκαετίας του 1980.

Η ταινία ντοκιμαντέρ της Εύας Στεφανή συγκροτεί μια κιβωτό θραυσμάτων από ημιτελείς ιστορίες και ασύνδετες φαινομενικά στιγμές που κινηματογραφήθηκαν μέσα σε διάστημα τριάντα ετών. Ένα παλίμψηστο συναντήσεων με ανθρώπους διαφορετικών εθνοτήτων, ηλικιών και κοινωνικών τάξεων, όπου οι ζωές άσημων, μοναχικών προσώπων διασταυρώνονται με συνομιλίες δημιουργών και καλλιτεχνών. Η συνειρμική αυτή ύφανση εικόνων και ήχων –'ρετάλια' όπως τα λέει η ίδια– συνθέτει ένα μωσαϊκό παρόντος και μνήμης, μνήμης και παρόντος.

Το έργο συμπληρώνεται από σύγχρονες μικροϊστορίες. Ο βασικός κορμός, ωστόσο, αποτελείται από αχρησιμοποίητο υλικό της περιόδου 1995-2025, το οποίο παραπέμπει λοξά στο *Ο κόσμος του χθες* του Στέφαν Τσβάιχ, όχι ως νοσταλγία, αλλά ως επαναπροσδιορισμό του ποιοι είμαστε σήμερα.

Αποσπασματικές στιγμές της πραγματικότητας, εμπνευσμένες από τη μακρόχρονη συμμετοχική παρατήρηση ανθρώπων από το 1995 μέχρι σήμερα. Συμπεριφορές πολύ αδιόρατες ή λοξές για να καταγραφούν στον χάρτη της επίσημης ιστορίας.

Εν μέρει αυτοβιογραφικό, εν μέρει από τον κόσμο του χθες αλλά και του σήμερα, με το ένα πόδι στον ρεαλισμό και με το άλλο στο παράδοξο, το ψηφιδωτό αυτό είναι μία προσπάθεια αποτύπωσης της γεύσης του ονείρου μέσα στην πραγματικότητα.

Σενάριο – Σκηνοθεσία **Εύα Στεφανή** • Μοντάζ **Γωγώ Μπεμπέλου** • Εκτέλεση παραγωγής **Αποστολία Παπαϊωάννου**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 80΄

///

C_Music NOW

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

24 Ιουνίου

Frauke Aulbert

Voice Lab - Post Internet Dance Edition

Μια μετα-ψηφιακή περφόρμανς για τη φωνή, τον εαυτό και τα ψηφιακά ίχνη στην αναλογική ζωή.

Το ψηφιακό μάντρα έχει καλύψει όλες τις πτυχές της ζωής μας: από την εργασία και την ψυχαγωγία έως την ενημέρωση και, τελικώς, την ενσωμάτωση όλο και περισσότερων διαδικτυακών πρακτικών στην καθημερινότητά μας. Ο κόσμος μας έχει βυθιστεί τόσο πολύ στην ψηφιακή του εικόνα ώστε κάποιες φωνές μιλούν ήδη για μια 'μετα-ψηφιακή' εποχή, σαν η τωρινή μας συνθήκη να ανήκει στην αρχαιολογία ενός μέλλοντος που μόλις έχει παρέλθει. Μέσα σε έναν τέτοιο πρωτοφανή πυρετό, ποια είναι η θέση της ανθρώπινης φωνής ως φυσικής υπόστασης;

Στο *Voice Lab - Post Internet Dance Edition*, η υψίφωνος, φωνητική καλλιτέχνις και συνθέτις Φράουκε Άουλμπερτ ακροβατεί πάνω σε αυτόν τον λεπτό πάγο, παρουσιάζοντας μια αλληλουχία φωνητικών πράξεων στην οποία πρωταγωνιστεί η φωνή και η πληθυντικότητα της. Υιοθετώντας τη μορφή ενός YouTube blog, αλιεύει ευρεθέντα 'αντικείμενα', στιγμές και καταστάσεις από τον ωκεανό του διαδικτύου, συστήνοντας μια ιδιότυπη χορογραφία για φωνή με την πολύτιμη βοήθεια των συνεργατών της στο φωτισμό και τη σκηνογραφία, Γιάκομπ Μπεκ. Πότε εαυτός και

πότε ρόλος, η Άουλμπερτ μας ρωτά: ποιες αλήθειες κρύβονται στους ελιγμούς μιας φωνής;

Στον πυρήνα της, η παράσταση λειτουργεί ως ιδανική εισαγωγή στον κόσμο των πειραματικών βοκαλιστικών μεθόδων. Μέσα από έρευνα σε ποικίλες φωνητικές πρακτικές από διάφορα πολιτιστικά περιβάλλοντα –όπως το θέατρο Νῶ, το κορεατικό Gugak και το beatboxing– και αξιοποιώντας ταυτόχρονα το υπόβαθρό της στον κλασικό ινδικό χορό, το Butoh και την ακροβατική, η Άουλμπερτ στήνει ένα επιτόπιο εργαστήριο φωνητικής δραματοουργίας, όπου η φωνή αποκαλύπτεται ως ακούραστο υλικό και, κυρίως, σωματικό φαινόμενο: φωνοποιήσεις, λαρυγγισμοί, ψίθυροι, αδόμενος λόγος και άλλες εκδηλώσεις αποδεικνύουν ότι κάθε φωνητική χειρονομία ενέχει πάντοτε μια ενσάρκωση, ένα παραστατικό υπόλειμμα το οποίο δεν αποτελεί πάρεργο της φωνητικής εργασίας αλλά θεατρική ποιότητα που παραμένει ανεξερεύνητη.

Σε μια εποχή όπου η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να ανασυνθέσει ακόμα και τις πιο απόκρημνες επιφάνειες της ανθρώπινης φωνής, το *Voice Lab - Post Internet Dance Edition* έρχεται να υπογραμμίσει ότι μια φωνή δεν είναι ποτέ μία, αλλά μια αγέλη πολλών – ένας εγκάρσιος αγωγός προς τα ανθρώπινα τρίσβαθα και ένας βυθομετρητής της νέας (μετα) ψηφιακής μας αβεβαιότητας. Κυρίως όμως, αναδεικνύει τη φωνή σαν ένα πουλί που έχει σπάσει το κλουβί του και πετάει μακριά από τις τυπικές ωδικές μας ανάγκες, για να μιλήσει μέσα από αυτό το χειμαρρώδες *Sprechgesang** για τη νέα μας πολιτισμική περιπέτεια στον εικοστό πρώτο αιώνα. Διότι, μερικές φορές, το άρθρο λέει περισσότερα από τόνους βιβλιογραφίας.

* **Sprechgesang** (γερμανικά, *ομιλούμενο τραγούδι*): φωνητική μεθοδολογία κατά την οποία ο ερμηνευτής εκφέρει το κείμενο με τρόπο που τοποθετείται ανάμεσα στην ομιλία και στο τραγούδι. Ακολουθώντας τον ρυθμό που είναι σημειωμένος στη μουσική παρτιτούρα, ο ερμηνευτής προσεγγίζει σύντομα τις νότες, χωρίς όμως να τις αποδίδει ως πλήρεις φθόγγους, δημιουργώντας έτσι μια εκφορά που θυμίζει ταυτόχρονα απαγγελία και τραγούδι.

Φωνή – Ερμηνεία – Σύνθεση – Ηλεκτρονικά – Κοστούμια – Σκηνοθεσία **Frauke Aulbert** • Σκηνικά – Φωτισμοί – Εξωτερικοί παρατηρητές **Jakob Boeckh**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 75΄

///

ΘΕΑΤΡΟ

–ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ–

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Η

27 & 28 Ιουνίου

Kurō Tanino

Sleeping Fires

*Σε μια χώρα στο παρελθόν, ζούσε κάποτε μια γυναίκα
που ψηλαφούσε το περίγραμμα του κόσμου με μάτια που δεν έβλεπαν.
Αντικατέστησε το φως με τον ήχο, αφουγκραζόμενη μελωδίες,
οδηγούμενη από τα ίχνη των αρωμάτων και
διαβάζοντας την αλήθεια μέσα από την αφή του δέρματος
Τούτη είναι μια ιστορία του χειμώνα,
γεννημένη από τις μνήμες που κρατούσαν τα χέρια μιας γυναίκας*

K.T.

Η Ίκου, τυφλή εκ γενετής, ζει στα βουνά με τον σύντροφό της, 'διαβάζοντας' σώματα και συναισθήματα μέσα από την οξυμένη ευαισθησία των χεριών της. Η άφιξη της νεαρής Σάγιο, μαθητευόμενης στην τέχνη του μασάζ, ανατρέπεται την εύθραυστη ισορροπία της ζωής της Ίκου. Ανάμεσα στις δύο γυναίκες αναπτύσσεται ένας βαθύς, άρρητος δεσμός, καθώς η μαθητεία γίνεται σταδιακά πεδίο αποκάλυψης τραυμάτων, καταπιεσμένων επιθυμιών και ανείπωτης οργής.

Το *Sleeping Fires* αντλεί έμπνευση από την ιστορία των τυφλών θεραπευτών μασάζ στην Ιαπωνία και εκτυλίσσεται σε μια ορεινή περιοχή βόρεια του Έντο, του σημερινού Τόκιο. Σε μια κοινωνία όπου οι τυφλοί άνδρες προστατεύονταν θεσμικά μέσω της ιεραρχικής συντεχνίας Τοντόζα (Tōdōza), οι γυναίκες παρέμεναν ουσιαστικά αόρατες, χωρίς αντίστοιχη κοινωνική ή οικονομική κατοχύρωση. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, το έργο φωτίζει όχι μόνο τη συνθήκη του αποκλεισμού, αλλά και τις απρόβλεπτες μορφές ελευθερίας που μπορεί να γεννηθούν έξω από τις κυρίαρχες κοινωνικές δομές.

Με τη συμμετοχή ατόμων με οπτική αναπηρία, ο Κουρό Τανίνο συνθέτει μια βαθιά αισθητηριακή εμπειρία, όπου ο κόσμος γίνεται αντιληπτός πέρα από το βλέμμα και την όραση, μέσα από τον ήχο, τον ρυθμό, την όσφρηση και την αφή. Σε ένα ρεαλιστικό και ταυτόχρονα ποιητικό σκηνικό σύμπαν, η παράσταση ψηλαφεί τον πόνο, τη μοναξιά, τη φιλία, την αυτοδιάθεση του σώματος και τη δυνατότητα επαφής με τον άλλον ως πράξη φροντίδας, πλάθοντας ένα χειμωνιάτικο αφήγημα όπου το σώμα γίνεται πεδίο γνώσης και διεκδίκησης, και η τρυφερότητα μορφή αντίστασης.

Ο διακεκριμένος Ιάπωνας δημιουργός εμφανίζεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα με την τελευταία του δημιουργία, μια συνεργασία της Niwa Gekidan Penino –της θεατρικής ομάδας που ίδρυσε και καθοδηγεί– με το Διεθνές Φεστιβάλ Συμπεριληπτικών Τεχνών του Χονγκ Κονγκ, No Limits.

Κείμενο – Σκηνοθεσία **Kurō Tanino** • Παίζουν **Susumu Ogata, Ineko Kawai, Takao Shibata, Rio Sekiba, Natsue Hyakumoto** • Αφήγηση **Yoshie Tanikawa** • Σκηνικά **Michiko Inada** • Μουσική διεύθυνση **Yu Okuda** • Σχεδιασμός φωτισμών **Masayuki Abe** • Σχεδιασμός ήχου **Koji Sato** • Σχεδιασμός βίντεο **Nobuhiro Matsuzawa** • Κοστούμια **Mariko Tomoyoshi** • Τεχνική διεύθυνση **Masaya Natsume** • Βοηθός σκηνοθέτη **Hatsune Sakai** • Διεύθυνση σκηνής **Hikari Kitano** • Χειρισμός φωτισμών **Kana Watanabe** • Χειρισμός ήχου **Yoshihiro Nakamura** • Χειρισμός βίντεο **Azusa Saito** • Βοηθός διεύθυνσης σκηνής **Tatsuhiko Ito** • Δημιουργία video animation **Ryuichi Matsumoto** • Χειρισμός υποτίτλων **Saki Sahara** • Διεύθυνση περιοδείας / θιάσου **Chika Onozuka** • Τρέιλερ **Takahiro Kaminokado** • Μουσικό θέμα τίτλων τέλους “Sleeping Fires” **Yu Okuda, Tomotaka Sekiya** • Μουσικοί **Suiho Toshi φλάουτο nohkan, Tomotaka Sekiya μπάσο, Yukino Matsuura ντραμς** • Σκηνική μουσική shamisen **Isosuke Kineya** • Παραγωγή **Niwa Gekidan Penino (Arche LLC.)** • Συμπαράγωγή **No Limits**

Η παράσταση αποτελεί ανάθεση του φεστιβάλ **No Limits**, σε παραγωγή του **Niwa Gekidan Penino**, κι έκανε πρεμιέρα το 2026 στο πλαίσιο του **No Limits** στο Χονγκ Κονγκ.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 110΄

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

28 – 30 Ιουνίου

Angélica Liddell

Seppuku. The Funeral of Mishima or the Pleasure of Dying.

*Ο Μισίμα μου δίδαξε, ήδη από την εφηβεία μου, μια αδιαίρετη τριάδα:
τον ερωτισμό, την ομορφιά και τον θάνατο.*

Είναι όλα ένα και το αυτό:

ερωτικός, τελετουργικός, όμορφος θάνατος.

*Στην ουσία, ο θάνατος ως αισθητικό ιδεώδες και η αισθητική ως σκοπός ζωής,
μια ρομαντική λαχτάρα γεννημένη από τη σεξουαλική φύση
του θανάτου, από την ωμή λυρικότητά του*

A.L.

Τον Νοέμβριο του 1970, έπειτα από μια αποτυχημένη συμβολική εξέγερση για την αποκατάσταση της αυτοκρατορικής εξουσίας στην Ιαπωνία, ο Ιάπωνας συγγραφέας Γιούκιο Μισίμα (1925-1970) έβαλε τέλος στη ζωή του με seppuku (στην καθομιλουμένη χαρακίρι), μετατρέποντας το ίδιο του το σώμα στο 'τελευταίο' του έργο. Αντλώντας έμπνευση από τον πνευματικό κώδικα των σαμουράι –στον πυρήνα του οποίου βρίσκεται η προσταγή να 'πεθαίνεις νοερά' κάθε πρωί για να μην φοβάσαι τον θάνατο– η Ανχέλικα Λίντελ, μία από τις πιο ριζοσπαστικές φωνές της σύγχρονης ισπανικής σκηνης, παρουσιάζει το σεπούκου ως στοχασμό πάνω στην ελευθερία, την πειθαρχία, την ομορφιά και το όριο. Το έργο παίρνει τη μορφή ενός επικήδειου ύμνου που, χωρίς εξιδανικεύσεις, αφιερώνεται σε όλους τους Μαυτόχειρες και ενσαρκώνει σκηνικά τη βίαιη, λυρική έλξη από τον θάνατο ως αισθητικό ιδεώδες και υπαρξιακή επιλογή στον αντίποδα της πνευματικής φθοράς.

Με μια γραφή που αρνείται κάθε κατηγοριοποίηση, η ανήσυχη και ασυμβίβαστη δημιουργός υπογράφει μία από τις πιο χαρακτηριστικές παραστάσεις του σύγχρονου ευρωπαϊκού theatre-performance. Πρόκειται για ένα έργο που συνδυάζει την τελετουργία, την προσωπική εξομολόγηση και τον φιλοσοφικό στοχασμό πάνω στον

θάνατο, εμπνευσμένο από τον Μισίμα. Χρησιμοποιώντας ως πρόπλασμα την ιδέα του για την αξεδιάλυτη τριάδα –ερωτισμός, ομορφιά, θάνατος– η Λίντελ συνθέτει μια παράσταση-ποίημα αποχαιρετισμού στη ζωή (jisei no ku).

Η πλοκή τροφοδοτείται από ένα προσωπικό βίωμα της Λίντελ. Ανακαλώντας την εφηβική της σχέση ‘μύησης’ με τον Μισίμα, το στήσιμο της παράστασης αναπτύσσεται πάνω σε παραδοσιακή σκηνή Nō και περιλαμβάνει αναφορές και αποσπάσματα από κείμενα του Ιάπωνα συγγραφέα, μαζί με υλικό που διατρέχει τη διαδρομή της δημιουργού. Η μουσική και η ζωντανή ιαπωνική φλογέρα συνυπάρχουν με μια πολυεθνική ομάδα ερμηνευτών, μετατρέποντας την ‘κηδεία του Μισίμα’ σε σύνθετη σκηνική αρχιτεκτονική εικόνων, ήχου και κίνησης, όπου το ωραίο συναντά το γκροτέσκο και το δαιμονικό, ενώ η ζωή επιβεβαιώνεται ακριβώς τη στιγμή της έκλειψής της.

Έπτα χρόνια μετά το *Génesis 6, 6-7*, η Λίντελ επανέρχεται στη σκηνή της Πειραιώς 260 για να δοκιμάσει ξανά τα όρια της αντοχής μας και να μας αφήσει, ακόμη μία φορά, άφωνους.

Σκηνοθεσία – Κείμενο – Σκηνογραφία – Κοστούμια **Angélica Liddell** • Το έργο περιλαμβάνει αποσπάσματα από τα κείμενα «Πατριωτισμός» και *Ο ναύτης που αρνήθηκε τη θάλασσα* του **Yukio Mishima** • Διασκευή του έργου NOH *Hagoromo. Ο μανδύας με τα φτερά* (14ος αιώνας) • Ερμηνεύουν **Alberto Alonso Martínez, Nonoka Kato, Angélica Liddell, Masanori Kikuzawa, Ichiro Sugae, Gumersindo Puche, Kazan Tachimoto** • Σχεδιασμός φωτισμού **Javier Alegría** • Τεχνική διεύθυνση **Maxi Gilbert** • Χειρισμός φωτισμού **Francisco Jesús Galán** • Ήχος **Antonio Navarro** • Μηχανικός σκηνής **Fernando Díaz** • Διεύθυνση σκηνής **Elena Galindo** • Κατασκευή σκηνικών **Alfonso Reverón Díaz** • Logistics **Helena Pastor** • Παραγωγή **Gumersindo Puche** • Βοηθός παραγωγής **Jaime del Fresno** • Συμπαγωγή **Festival Temporada Alta** (Ισπανία), **Théâtre National de Strasbourg** (Γαλλία), **Odéon–Théâtre de l’Europe** (Γαλλία), **Wiener Festwochen | Free Republic of Vienna** (Αυστρία), **Festival Grec** (Ισπανία) με την υποστήριξη της **Comunidad de Madrid** • Ευχαριστίες στο **Instituto Cervantes** (Τόκιο) και στον ηθοποιό Noh της σχολής Konparu, **Tsuano Yamai**

Προειδοποίηση περιεχομένου: Η παράσταση περιλαμβάνει σκληρό και έντονα φορτισμένο περιεχόμενο, γυμνό, ζωντανή αιμοληψία επί σκηνής, χρήση ζωικών οργάνων και σκηνές αυτοτραυματισμού. Κατάλληλο για ηλικίες 18+.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 120΄

///

C_Music NOW

LECTURE – PERFORMANCE

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Ε

28 Ιουνίου

Manos Tsangaris

Reinventing the wheel

*Ονειρεύομαι ότι μπαίνω σε ένα δωμάτιο
-σαν να μην έχω βρεθεί ποτέ ξανά σε ένα-
και φτιάχνω ένα έργο μουσικού θεάτρου.
Ίσως όμως δεν χρειάζεται να το ονομάσουμε έτσι:
ο κόσμος έχει μόλις ανακαλυφθεί και αναζητούμε
ένα όχημα για να τον εξερευνήσουμε*

M.T.

Αλήθεια, πώς θα ήταν να ζωγραφίζεις με τη γνώση ότι καμία άλλη πινελιά δεν έχει απλωθεί στον κόσμο, αναρωπιόταν ο Πάουλ Κλέε.

Στο *Reinventing the wheel*, ο Μάνος Τσαγκάρης αφουγκράζεται τον απόηχο αυτής της διερώτησης και επινοεί εκ νέου αυτή την ‘αδύνατη συνθήκη’. Με τη μορφή μιας “lecture performance”, πλάθει ένα επιτόπιο συντακτικό με ‘φωνή, εξω-σκηνικούς ήχους και βίντεο’ και φαντάζεται εκ του μηδενός έναν διαισθητικό μουσικό κόσμο που συμπιλιώνει το ορατό με το άφατο.

Συνθέτης, ερμηνευτής κρουστών, ποιητής, εικαστικός καλλιτέχνης, νυν πρόεδρος της Ακαδημίας των Τεχνών του Βερολίνου και ουσιαστικά κάτοικος ενός διεσταλμένου

καλλιτεχνικού κόσμου, ο Τσαγκάρης καλλιεργεί από τη δεκαετία του 1970 ένα αυτοφυές είδος μουσικού θεάτρου στο οποίο πρωτεύοντα ρόλο διαδραματίζουν οι συνθήκες της μουσικής επιτέλεσης (performance) και ο τρόπος που αυτές γίνονται αντιληπτές από τους θεατές ως κορμός της σύνθεσης. Ως συνθέτης, φωτογραφίζει εκείνη την αδιόρατη στιγμή όπου η εκτέλεση μετουσιώνεται σε επιτέλεση και η τέχνη αιωρείται ως ζώσα πραγματικότητα πριν αποκρυσταλλωθεί σε καλλιτεχνικό προϊόν (performance art). Ήχος, φως, λόγος, κίνηση, θεατρική δράση, εικαστική και γλυπτική απεικόνιση, αποτελούν ισότιμα συστατικά μιας πρακτικής που αντιμετωπίζει τη σύνθεση ως περιστασιακό ποιητικό γεγονός και όχι ως καθεδρικό δημιούργημα. Ο πρωτοπρόσωπος δημιουργός αποσύρεται, οι προσδέσεις στα νοήματα χαλαρώνουν και προτεραιοποιείται ένας διαρκής ενεστώτας, με γνώση της προσφώνησης του καλλιτέχνη προς τη μνήμη του θεατή / ακροατή και τον ιστορικό χρόνο.

Έτσι, το *Reinventing the wheel* γίνεται μια δράση-ύμνος στα προσωπικά 'εύρηκα' που αρθρώνονται σε πείσμα του καθιερωμένου κανόνα τέχνης εκεί έξω, ένα στιγμιαίο και ένσαρκο θέατρο χωρίς αφήγηση –και πολύ περισσότερο χωρίς προφανείς δραματουργικές στρατηγικές– ένας νευρώδης συλλογισμός που 'ακούει' τα δημιουργικά μας ένστικτα και εκχωρεί αδιαπραγμάτευτη εμπιστοσύνη στα θεμελιώδη υλικά της καλλιτεχνικής πράξης. Ο τροχός ναι μεν μπορεί να μην ανακαλύπτεται ξανά, μπορεί σίγουρα όμως να μας οδηγεί πάντοτε αλλού.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 45΄

///

C_Music NOW

'ΑΦΙΕΡΩΜΑ'

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Ε

28 Ιουνίου

Quatuor Diotima

Έργα Απέργη, Τζώρτζη και Λίγκετι

Αφιέρωμα στον Γιώργο Απέργη

*Μ' αρέσει να κυβερνώ σε αταξία. Δεν θέλω να καταστρέψω την αταξία.
Διαπιστώνω μόνο τα σημεία της αταξίας, στα οποία υπάρχει συγκίνηση*

Γ.Α.

Ο εικοστός αιώνας ήταν ο αιώνας της απογείωσης του οράματος της μουσικής σύνθεσης στην Ελλάδα. Στο διάστημα 1940 έως 1990, καταγράφηκε ένας όγκος δισκογραφίας και καλλιτεχνικών συλλήψεων που ήταν ανεπανάληπτος για τα εγχώρια πολιτιστικά δεδομένα, δημιουργώντας μια νέα παράδοση ελληνικής μουσικής εκβάθρων. Έξω από τα σύνορα της χώρας όμως, συνέβαινε μια παράλληλη μουσική κοσμογονία που έφερε ομοίως την υπογραφή Ελλήνων συνθετών. Ήταν μια κοσμογονία όμως που δεν πολιτογραφήθηκε ποτέ ως εθνική καθότι ανήκε σε έναν παγκόσμιο παλμό και μια δημιουργική αγωνία που ήταν πλήρως συντονισμένη με το πολιτιστικό zeitgeist* εκείνης της εποχής, μια περίοδος όπου οι χώροι και τα πεδία της τέχνης διαχέονταν το ένα μέσα στο άλλο.

Γεννημένος στην Αθήνα αλλά με βάση το Παρίσι, ο Γιώργος Απέργης ανήκει σε αυτόν τον αστερισμό 'απάτριδων' συνθετών, έχοντας κτίσει ένα απολύτως ιδιοσυγκρασιακό μουσικό ιδίωμα, του οποίου η ανάγλυφη γραμματική αναβλύζει ήχους, δράσεις, εικόνες, λόγο και τραγούδι. Από το *Récitations* του 1978 έως σήμερα, παραδίδει μια μουσική ελάχιστης επέμβασης αλλά υψηλής πλοήγησης, η οποία διακρίνεται από νηφάλια αταξία ενώ ταυτόχρονα εμπεριέχει τη σκηνοθεσία της. Τα δύο κουαρτέτα εγχόρδων που θα παρουσιαστούν αποτελούν νέα έργα και εκτελούνται σε πανελλήνια πρώτη.

Ο Νικόλας Τζώρτζης έχει μαθητεύσει δίπλα στον Απέργη, σπουδάζοντας σύνθεση για μουσικό θέατρο στη Μουσική Ακαδημία της Βέρνης. Στο έργο του συγκλίνουν η κινητική ενέργεια, η οπτικοακουστική πολυγνωμία, η οργανική ενσωμάτωση έξω-μουσικών στοιχείων και η ισορροπημένη χρήση της τεχνολογίας. Γραμμένο το 2010, το κουαρτέτο εγχόρδων *Femmetête-temps* θα παρουσιαστεί για πρώτη φορά στην Ελλάδα.

Η από κοινού κάθοδος δασκάλου και μαθητή πλαισιώνεται ιδανικά από την εκτέλεση του 1ου Κουαρτέτου εγχόρδων του Γκιόργκι Λίγκετι με τίτλο *Νυχτερινές Μεταμορφώσεις*, έργο που ανάγεται στην ουγγρική περίοδο του συνθέτη και

αποκαλύπτει τις ευδιάκριτες οφειλές αλλά και τη γόνιμη συνομιλία του με τον Άλμπαν Μπεργκ και τον Μπέλα Μπάρτοκ.

*

Γεννημένο από τέσσερις αριστούχους του Ανώτατου Εθνικού Ωδείου Μουσικής του Παρισιού, το πολυεθνικής σύνθεσης σύνολο Quatuor Diotima συγκαταλέγεται στα αριότερα και πλέον περιζήτητα κουαρτέτα εγχόρδων του εικοστού πρώτου αιώνα, έχοντας διαδραματίσει καίριο ρόλο στην ανάδειξη και ερμηνεία έργων κορυφαίων συνθετών του ύστερου εικοστού αιώνα, όπως οι Πιερ Μπουλέζ και Χέλμουτ Λάχενμαν. Παράλληλα, έχει κατοχυρώσει τη θέση του ως ένας από τους προνομιακούς επεξεργαστές και μεταφραστές του λιγκετικού σύμπαντος. Ήδη γνωστό στο ευρύτερο ελληνικό κοινό από τις προηγούμενες εμφανίσεις του, το κουαρτέτο θα φιλοξενηθεί σε μια αφιερωματική βραδιά στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου, πλοηγώντας (μας) ανάμεσα σε τρεις διακριτούς μουσικούς πόλους, διατηρώντας όμως την απaráμιλλη μορφή του.

* **Zeitgeist** (γερμανικά, κυριολεκτικά: *το πνεύμα των καιρών*) το σύνολο των ιδεών, αξιών και νοοτροπιών που καθορίζουν μια συγκεκριμένη ιστορική περίοδο ως αόρατος παλμός της. Ο όρος περιγράφει επιπλέον τη συλλογική συνείδηση και τις κυρίαρχες τάσεις που διαμορφώνουν τη σκέψη και τη δράση των ανθρώπων, με ιδιαίτερη αναφορά στη λογοτεχνία, την αρχιτεκτονική και ευρύτερα το πεδίο της καλλιτεχνικής δημιουργίας.

///

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

30 Ιουνίου – 2 Ιουλίου

Θέμης Πάνου – Βίλια Χατζοπούλου

Η μάνα μου με πέταξε στη θάλασσα

*Η μεγαλύτερη μου ανακάλυψη ήταν η θάλασσα
Πρώτα έμαθα τι σημαίνει να ζεις δίπλα στη θάλασσα
Να τη βλέπεις και να την αναπνέεις όλη τη μέρα
Να την ακούς κάθε νύχτα*

Η θάλασσα ήταν αδιάκοπα παντού

1950. Στον πρώτο της διορισμό, μια δασκάλα αφήνει την ηπειρωτική Ελλάδα και ταξιδεύει σε ένα μικρό νησί των Κυκλάδων για να διδάξει σε ένα μονοθέσιο δημοτικό σχολείο. Αυτή η μετακίνηση πάνω στον χάρτη πυροδοτεί έναν εσωτερικό μονόλογο, ο οποίος γεννιέται είτε από μια επιτακτική ανάγκη είτε από μια βαθιά, άγνωστη μέχρι τότε, επιθυμία. Είναι, πάντως, ο μόνος τρόπος που διαθέτει για να γεφυρώσει την απόσταση ανάμεσα σε όσα έμειναν πίσω και σε όσα αρχίζουν.

Η αφήγηση κινείται σε δύο δρόμους. Ο πρώτος είναι η εσωτερική γεωγραφία της ηρωίδας, μια ενδοχώρα που απαρτίζεται από σκέψεις, μνήμες, πρόσωπα και σχέσεις που δεν σβήνουν – σαν μια πληγή που επιμένει και δεν κλείνει. Ο δεύτερος είναι το εξωτερικό τοπίο – το εκτυφλωτικό φως των Κυκλάδων της δεκαετίας του '50, η θάλασσα, η απομόνωση, η ανοιχτή γραμμή του ορίζοντα. Και ανάμεσα σε αυτούς τους δύο, το νησί. Όμως, υπάρχει και ένα άλλο νησί, μια δρασκελιά απέναντι, μια μικρή κουκίδα στον χάρτη που σύντομα θα τη φέρει αντιμέτωπη με μια απόφαση που θα τη μεταμορφώσει, ωθώντας την να γίνει αυτό που είναι.

Τον ρόλο της δασκάλας ερμηνεύει ο Θέμης Πάνου. Ισορροπώντας ανάμεσα στα δύο νησιά της ιστορίας και τεντώνοντας το σώμα σαν γέφυρα, προσπαθεί να ενώσει τις δύο στεριές που τις χωρίζει η θάλασσα για χάρη των προσώπων που πάσχουν – μια τίμια μάχη και αγωνία που γίνεται το μέτρο των ανθρώπων.

Σκηνικά και φωτισμοί ακολουθούν την ηρωίδα τόσο στον εσωτερικό της μετεωρισμό όσο και στο ανοιχτό τοπίο: στη στεριά, στη θάλασσα και στην απέναντι στεριά. Οι ήχοι παραμένουν φυσικοί και λιτοί – η ανθρώπινη φωνή, ο λόγος και το τραγούδι, τα βήματα, το σώμα που βυθίζεται στο νερό – συνθέτοντας έναν κόσμο όπου το μέσα και το έξω συναντιούνται.

Οι μαθητές της δασκάλας αγνοούν τι υπάρχει πέρα από τη θάλασσά τους. Όμως, μαζί τους αγνοεί και εκείνη. Και δίπλα τους, μέσα από τη δυσκολία, την έλλειψη και την ανάγκη, θα μάθει. Η διδασκαλία γίνεται μια ανταλλαγή μέσα από την οποία, τελικά, θα αναγνωρίσει ότι η κρίση και η εσωτερική δοκιμασία είναι μια νησίδα ωρίμανσης.

Σκηνοθεσία **Θέμης Πάνου**, **Βίλια Χατζοπούλου** • Κείμενο **Βίλια Χατζοπούλου** •
Σκηνικά – Κοστούμια **Δήμητρα Λιάκουρα** • Φωτισμοί **Στέβη Κουτσοθανάση** •
Βοηθός σκηνοθέτη **Μαρία Σταυροπούλου** • Βοηθός σκηνογράφου **Γιάννης**
Τσούχλος • Ερμηνεύει ο **Θέμης Πάνου**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 70΄

///

ΧΟΡΟΣ

ΦΩΝΕΣ ΤΟΥ ΙΡΑΝ
–ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ–

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Η

1 & 2 Ιουλίου

Armin Hokmi

Shiraz

Το 1967, η Ιρανή αυτοκράτειρα Φαράχ Παχλαβί, σύζυγος του σάχη της Περσίας, εγκαινιάζει στα ερείπια της Περσέπολης το Φεστιβάλ Τεχνών του Shiraz, μια από τις ριζοσπαστικότερες πολιτισμικές πρωτοβουλίες του 20ού αιώνα, η οποία φιλοξένησε παραστάσεις μουσικής, θεάτρου και χορού από όλο τον κόσμο, σε μια χρυσή ισορροπία ανάμεσα στην πρωτοπορία και την παράδοση. Το 1977, το φεστιβάλ διοργανώνεται για τελευταία φορά και δύο χρόνια αργότερα η Ισλαμική Επανάσταση το απαγορεύει, σφραγίζοντας το αρχείο του. Πώς τιμά κανείς δέκα χρόνια συστηματικής καλλιτεχνικής δημιουργίας που διακόπηκαν αιφνίδια; Υπάρχει τρόπος να αναβιωθεί ένα φεστιβάλ μέσα από μια χορευτική παράσταση; Ο Άρμιν Χόκμι και η ομάδα του διερευνούν ακριβώς αυτά τα ερωτήματα με φαντασία και εφευρετικότητα. Γεννημένος στο Μπουσέρ του Ιράν, ο Χόκμι σπούδασε και ζει ανάμεσα στη Νορβηγία και τη Γερμανία. Αποτυπώνοντας θραύσματα εκείνης της καλλιτεχνικής ουτοπίας, ο χορογράφος πλοηγείται στο αρχείο του απαγορευμένου φεστιβάλ σαν να προσπαθεί να αφουγκραστεί ένα παρελθόν που δεν πρόλαβε να ζήσει.

Η αναβίωση του *Shiraz* τοποθετείται στο παρόν με τη μορφή μιας χορευτικής παράστασης που λειτουργεί ταυτόχρονα ως φόρος τιμής στο τότε, αλλά και ως ένα νεοπαγές υπόστρωμα του φαντασιακού. Μέσα σε αυτό, ο δημιουργός επιδιώκει να

ανασυστήσει τις φιλοδοξίες εκείνης της γιορτής, την αγάπη του φεστιβάλ για τις ζωντανές τέχνες και την αυτονομία τους, αλλά και τις κοινές ρίζες που ξεπερνούν τον περιορισμό των γεωγραφικών συνόρων.

Στο *Shiraz* επτά χορευτές κινούνται μαζί και συνάμα μόνοι σε μια εντυπωσιακή μουσική παρτιτούρα· ένας παλλόμενος, βιομηχανικός ρυθμός –ενισχυμένος από μελωδικά στοιχεία της ιρανικής μουσικής παράδοσης– τους ωθεί σε μια σχεδόν εκστατική, υπνωτική κατάσταση. Κρατώντας στο μεγαλύτερο μέρος του έργου την παλάμη κοντά στο πρόσωπό τους, οι χορευτές κλείνουν το βλέμμα τους μέσα στον ελάχιστο χώρο μιας μετακίνησης. Και ακριβώς επειδή το βήμα τους γίνεται μονάδα μέτρησης του χρόνου, χαράσσοντας ρευστές τροχιές που τους φέρνουν κοντά σε εφήμερους σχηματισμούς, το έργο κινείται νομοτελειακά στο παρόν.

Με μια αταλάντευτη προσήλωση στις συνειρμικές παρορμήσεις που γεννιούνται από τις κινήσεις των χορευτών, το *Shiraz* φέρνει στο προσκήνιο τον χορό ως άσκηση συλλογικής μνήμης· μια άσκηση αγάπης.

Σύλληψη – Χορογραφία **Armin Hokmi** • Ερμηνεύουν **Daniel Sarr, Luisa Fernanda Alfonso, Aleksandra Petrusevska, Efthimios Moschopoulos, Johanna Ryyänen, Emmi Venna** • Σε εναλλαγή με **Charlott Madeleine Utzig, Xenia Koghilaki, Leonie Türke, Eline Chao Vaaje** • Μουσική **EHSXN, Reza R** • Σκηνογραφία – Σύλληψη σχεδιασμού φωτισμών **Felipe Osorio Guzmán** • Σχεδιασμός φωτισμών **Vito Walter** • Κοστούμια **Moriah Askenaizer** • Κατασκευή και ανανέωση κοστούμιών **L'atelier Bas et Hauts Paris** • Σύμβουλος και αρχαιακή μελέτη για το Shiraz Arts Festival (1966-1977) **Vali Mahlouji** • Δημιουργήθηκε σε διάλογο με την **Emmi Venna** • Συμπαγωγή **Festival Montpellier Danse 2024, Rosendal Teater (Norway), Dansehallerne (Denmark), Black Box teater (Norway), Tanzfabrik (Germany)** • Με την υποστήριξη των **Arts Council Norway, Nordic Culture Fund, FFUK, Nordic Culture Point** • Φιλοξενία καλλιτεχνικής έρευνας (Residency) **Montpellier Danse, Tanzfabrik ((Germany), Lake Studios (Germany), Uferstudios (Germany), DAVVI Center for Performing Arts Hammerfest** • Η περίοδος έρευνας υποστηρίχθηκε από το **Dis-Tanzen** • Ευχαριστίες στους **Anne-Cécile Sibué, Rasmus Jensen, Diletta Sperman, Ellen Söderhult, Theatre Haus Berlin**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 60΄

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

4 & 5 Ιουλίου

Milo Rau – NTGent*Medea's Children*

Εξακολουθούμε να αντιλαμβανόμαστε το τελετουργικό στοιχείο μέσα από ένα βαθιά χριστιανικό πρίσμα, για τους Έλληνες όμως, το τελετουργικό δεν αποσκοπεί σε τίποτε άλλο παρά μόνο να συνδέει τους ανθρώπους

M.R.

Ο φόνος πέντε παιδιών από τη μητέρα τους στο Βέλγιο και η αποτυχημένη απόπειρα αυτοκτονίας της –στοιχεία που συνυφαίνονται με την ιστορία της Μήδειας–βρίσκονται στο φόντο της αφήγησης του νέου έργου του Μίλο Ράου. Ο πρωτοπόρος του θεάτρου ντοκιμαντέρ στην Ευρώπη έρχεται για τρίτη φορά στο Φεστιβάλ με το *Medea's Children*, μια παράσταση που συνομιλεί με τον πυρήνα της ευριπίδειας τραγωδίας, όχι για να την αναβιώσει, αλλά για να δοκιμάσει τα όρια του ορατού και του ανεκτού. Η δράση ξεκινά ανατρεπτικά: μετά την τέλεση της δολοφονίας, μια μετα-συζήτηση ξεκινάει επί σκηνής, όπου ο ηθοποιός και συντονιστής Πέτερ Σείναβε συνομιλεί με τους ανήλικους ερμηνευτές για το θέατρο, την τραγωδία, τις οικογενειακές σχέσεις, την αγάπη, τη ζήλια, το τραύμα και τον θάνατο. Σύμφωνα με τη σκηνική σύμβαση της αρχαίας τραγωδίας, τόσο τα παιδιά όσο και ο φόνος μένουν συνήθως εκτός σκηνής, εδώ όμως και τα δύο έρχονται στο προσκήνιο. Τα παιδιά δεν είναι κάποια αόρατη παρουσία πίσω από τα τείχη, αλλά εμφανίζονται, μιλούν και μας κοιτούν κατάματα. Ο Ράου –σκηνοθέτης με την ικανότητα να μετατρέπει την πραγματικότητα σε ατόφιο σκηνικό γεγονός– δεν αποφεύγει την ωμή πλευρά της βίας, επιμένοντας ότι είναι άλλο να φαντάζεσαι και άλλο να βλέπεις. Με τη χρήση ζωντανής κάμερας, μεγάλης κλίμακας προβολών και προ-γυρισμένων σκηνών, η σκηνή μετατρέπεται σε εργαστήριο αναπαράστασης και αμφιβολίας, ενώ τα παιδιά αναλαμβάνουν ρόλους και γίνονται μάρτυρες, πρόσωπα του μύθου, αλλά και φορείς ενός προαναγγελθέντος εγκλήματος. Τρυφερό και αμείλικτο μαζί, το *Medea's Children* λειτουργεί σαν υπενθύμιση του θεάτρου ως συλλογικής πράξης: μιας τελετουργίας που δεν υπόσχεται λύτρωση, αλλά

δημιουργεί χώρο σύνδεσης. Η Μήδεια δεν παρουσιάζεται ούτε ως τέρας ούτε ως θύμα, αλλά ως μορφή που αρνείται να χωρέσει σε εύκολες κρίσεις.

Κλείνοντας τη συνομιλία του με την ελληνική τραγωδία, ο Ράου υπογράφει ένα από τα σημαντικότερα έργα αυτού του διαλόγου, μια παράσταση που πραγματεύεται τη φρικαλεότητα και την απώλεια, με στόχο να επαναδιεκδικήσει το μέλλον.

Σύλληψη – Σκηνοθεσία **Milo Rau** • Δραματουργία **Kaatje De Geest** • Σχεδιασμός σκηνικών **ruimtevaarders (Karolien De Schepper, Christophe Engels)** • Σχεδιασμός φροντιστηριακών αντικειμένων **Joris Soenen** • Σχεδιασμός κοστούμιών **Jo De Visscher** • Σχεδιασμός φωτισμών **Dennis Diels** • Σχεδιασμός βίντεο **Moritz von Dungern** • Σχεδιασμός ήχου **Elia Rediger** • Σύμβουλοι υποκριτικής **Peter Seynaeve / Lien Wildemeersch** • Παίζουν **Peter Seynaeve / Lien Wildemeersch, Anna Matthys / Juliette Debackere, Emma Van de Castele / Ella Brennan, Jade Versluys / Bernice Van Walleghem, Gabriël El Houari / Aiko Benaouisse, Sanne De Waele / Helena Van de Castele, Vik Neirinck / Elias Maes** • Καθοδήγηση παιδιών **Dirk Crommelinck** • Ομάδα παραγωγής **NTGent** • Συμπαγωγή **Wiener Festwochen** (Αυστρία), **La Biennale di Venezia** (Ιταλία), **ITA – Internationaal Theater Amsterdam** (Ολλανδία), **Tandem – Scène nationale** (Γαλλία)

Προειδοποίηση περιεχομένου: Η παράσταση περιλαμβάνει σκληρές σκηνές και αναφορές σε αυτοκτονία, παιδοκτονία και σεξουαλική κακοποίηση, καθώς και χρήση τεχνητού αίματος και καπνού. Κατάλληλο για ηλικίες 16+. Σε περίπτωση ανάγκης, μπορείτε να απευθυνθείτε στη Γραμμή Παρέμβασης για την Αυτοκτονία 1018.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 90΄

///

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Ε

4 & 5 Ιουλίου

Gemma Hansson Carbone

Ο Ευαγγελισμός της Κασσάνδρας

του Δημήτρη Δημητριάδη

*Δεν θα σας μιλήσω για το τέλος
Με το τέλος όλα τελειώνουν
Τα γεγονότα του παρελθόντος και εκείνα που έπρεπε να ειπωθούν
έχουν συμβεί και έχουν ειπωθεί.
Ας ξεκινήσουμε λοιπόν από εδώ
Επιθυμήστε και τολμήστε
Είναι ώρα
Είναι ώρα να είναι ώρα
Μπροστά σας θα βρίσκομαι εγώ*

Δ.Δ.

Μετά από πολυετή έρευνα πάνω στο εμβληματικό *Πεθαίνω σαν χώρα* του Δημήτρη Δημητριάδη, η Τζέμα Χάνσον Καρμπόνε συνεχίζει τη δημιουργική της συνομιλία με το έργο του συγγραφέα, παρουσιάζοντας φέτος στο Φεστιβάλ τον *Ευαγγελισμό της Κασσάνδρας*. Σε αυτό, η Ιταλοσουηδή ηθοποιός και σκηνοθέτρια εισχωρεί βαθύτερα στο σύμπαν του Δημητριάδη –ενός συγγραφέα που αξιοποιεί τη δύναμη των λέξεων και της φωνής ως εργαλεία επίκλησης και αφύπνισης– ενσαρκώνοντας η ίδια το κείμενο σε ένα φωνητικό και σωματικό γεγονός όπου τα πάντα μετατρέπονται σε ύμνο. Η Κασσάνδρα, στο έργο, δεν είναι πλέον η καταραμένη προφήτις ενός απρόσιτου μέλλοντος, καταδικασμένη να μην γίνει πιστευτή. Γίνεται η φύλακας, η φωνή και το σώμα ενός ριζικά νέου κόσμου όπου τα αντίθετα συμφιλιώνονται, όπου η άρνηση υποχωρεί και στη θέση της αναδύεται η επιθυμία ως δημιουργική δύναμη. Στην προσέγγιση της σκηνοθετίδας, το κείμενο ενσαρκώνεται μέσα από τη φωνή, την αναπνοή και την κίνηση, ενώ το σώμα μοιάζει να είναι ο τόπος όπου πεθαίνει και αναγεννιέται ο λόγος. Όπως σημειώνει η ίδια η σκηνοθέτις, «η λέξη δεν είναι ποτέ κάτι που απαγγέλλεται, αλλά μια ουσία που τη διασχίζεις».

Μέσα από κυκλικές ακολουθίες που αναζητούν νέα βαρυτικά επίπεδα και αρχαίους κινησιολογικούς τύπους, η χορογράφος Γκλόρια Ντορλιγκούτσο και η Τζέμα Χάνσον Καρμπόνε διαμορφώνουν μια σωματικότητα που ταλαντεύεται ανάμεσα σε ανισοροπίες και χιασμούς, μεταφέροντας επί σκηνής την ένταση ανάμεσα στη γένεση και την καταστροφή, τον έρωτα και την άρνηση, το παρελθόν και το παρόν.

Η σκηνογραφία των Αλεσάντρο Παντζαβόλτα και Φραντσέσκο Τέντε οργανώνει έναν ανοιχτό και εμπυθιστικό σκηνικό τόπο, τον 'Κόσμο του Τώρα', όπου η Κασσάνδρα και οι θεατές συνυπάρχουν σε ένα περιβάλλον φωτός, αντανάκλασης και ηχητικής διάχυσης. Το τεράστιο ύφασμα που την περιβάλλει λειτουργεί ως επέκταση του κοστουμιού και της σκηνικής εγκατάστασης: ένα 'δεύτερο δέρμα' που απλώνεται προς

το κοινό και το ενσωματώνει στον χώρο της παράστασης. Η φωνή της διατρέχει τον χώρο ως δύναμη που υπερνικά τα φυσικά όρια του σώματος – ενός σώματος που ανασαίνει μέσα στον λόγο και ταυτόχρονα τον υπερβαίνει.

Η Κασσάνδρα, ύστερα από αιώνες σιωπής και δυσπιστίας, ξαναβρίσκει τη φωνή της, όχι για να γίνει πιστευτή, αλλά για να ακουστεί· και μας προσκαλεί να κατοικήσουμε σε έναν κόσμο που αναγεννιέται μέσα από την ποίηση, την κίνηση και την επιθυμία.

Κείμενο **Δημήτρης Δημητριάδης** • Από και με την **Gemma Hansson Carbone** • Επιμέλεια κίνησης **Gloria Dorliguzzo** • Φωτισμοί – Σκηνικά **Alessandro Panzavolta** • Technomage **Francesco Tedde** • Κοστούμια **Johanna Invrea, Damiano Bagli** • Ποιητής **Michele Montanari** • Μετάφραση στα ιταλικά **Gilda Tentorio** • Επιμέλεια **Ilenia Carrone** • Οργάνωση – Προώθηση **Veronica Arietto** • Συμπαραγωγή **Naprawski, Fondazione Fabbrica Europa** • Με την υποστήριξη των **PARC – Performing Arts Research Center (Ιταλία), Olinda – Teatro La Cucina (ITA), Antropotopia (ITA), Orthographe (ITA), 42zone Hub (GR), Nerval Teatro (ITA)**

Σε συνεργασία με το **Ιταλικό Μορφωτικό Ινστιτούτο Αθηνών**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 45΄

///

C_Music NOW

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

5 Ιουλίου

Galan Trio

Raw Portraits

Ως κάλεσμα στις μουσικές δυνάμεις της εποχής, η Ένωση Ελλήνων Μουσουργών παρουσιάζει ένα πρόγραμμα που αποτελείται από έργα πέντε συνθετών, καθώς και δύο νέες παραγγελίες. Πρόκειται για μια σταχυολόγηση έργων που είτε γράφτηκαν ειδικά για τον πρωταγωνιστή της βραδιάς –το σύνολο Galan Trio– είτε αποτελούν

πλέον σταθερά σημεία αναφοράς του σύγχρονου ελληνικού ρεπερτορίου για πιάνο τρίο.

Η οργανωτική αρχή που διατρέχει το πρόγραμμα είναι σαφής και άκρως ενδιαφέρουσα: η παρουσίαση έργων που φιλοξενούν διαφορετικές αισθητικές και τεχνικές προσεγγίσεις, με σκοπό την αποτύπωση του εύρους, της δυναμικής και των ζυμώσεων που τελούνται αυτή τη στιγμή στο ανήσυχο εργαστήριο της σύγχρονης ελληνικής μουσικής. Όλοι οι συμμετέχοντες συνθέτες –Διονύσης Μπουκουβάλας, Ελένη Ράλλη, Στέλιος Δήμου, Σοφία Σέργη και Χριστίνα Αθηνοδώρου– αποτελούν διακεκριμένα μέλη της ΕΕΜ, με την καθεμία και τον καθένα να εκπροσωπεί δημιουργικές τάσεις και φορμαλιστικές αγωνίες από όλο το φάσμα της ελληνικής μουσικής δημιουργίας στο πρώτο τέταρτο του εικοστού πρώτου αιώνα.

Ειδική μνεία πρέπει να γίνει στην πρωτοβουλία της ΕΕΜ να αναθέσει δύο νέα έργα μέσω ανοιχτής πρόσκλησης, τα οποία και θα παρουσιαστούν ως κατακλείδα του προγράμματος. Πρόκειται για μια ενσυνείδητη χειρονομία που αναγνωρίζει το συνεχές της μουσικής δημιουργίας στη χώρα –πυρηνική αποστολή άλλωστε της Ένωσης, η οποία δεν σταμάτησε τις δραστηριότητές της ακόμα και κατά τη διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής– και την ανάγκη συντονισμού με τις νέες δημιουργικές φωνές που έρχονται από όλες τις πλευρές του αύριο. Τα δύο έργα υπογράφουν η Φανή Κοσώνα και ο Δημήτρης Μούσουρας.

Ως επιβεβαίωση της ζωτικής του σχέσης με την ελληνική σύγχρονη δημιουργία, την απαιτητική αποστολή της εκτέλεσης των παραπάνω συνθέσεων αναλαμβάνει το Galan Trio. Γνωστό για την ενεργητική του σκηνική παρουσία και την αφοσίωσή του στον σύγχρονο σφυγμό της λόγιας μουσικής, το τρίο ισορροπεί δεξιολογικά ανάμεσα στα κειμήλια του κλασικού ρεπερτορίου και τη ροπή προς το άγνωστο μέσα από την ανάθεση και την εκτέλεση νέων έργων για τρίο. Μετά από την παρουσίαση πρωτότυπων προγραμμάτων του σε Ευρώπη και ΗΠΑ, η επιστροφή του Galan Trio στο Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου μετά το 2018 –στο πλαίσιο του αφιερώματος στον Κλωντ Ντεμπυσσύ– αποτελεί μια ευτυχή συγκυρία και ένας ομόφωνος λόγος εορτασμού.

Διονύσης Μπουκουβάλας *Aubade* (2023)

Ελένη Ράλλη *Portraits* (2022)

Στυλιανός Δήμου *Quando l'an[!]ma è [S]atu[R]a: meaningless meandering for [Anit]*
(2013-14)

Σοφία Σέργη *Towards the Flame* (2009 / 10)

Χριστίνα Αθηνοδώρου *Μέσσα Ακτίς* (2013)

2 Νέα Έργα

Φανή Κοσώνα *Fragility / Ductility* (2026)

Δημήτρης Μούσουρας *Αενάως* (2026)

Συμπααραγωγή **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου – Ένωση Ελλήνων Μουσουργών**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 65΄

///

C_Music NOW

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Η

7 & 8 Ιουλίου

Needcompany – Jan Lauwers – Maarten Seghers

Lee Miller in Hitler's Bathtub

Μια τραγική καντάτα

*Είναι φρικτό να θυμάσαι
Είναι ακόμα πιο φρικτό όμως να ξεχνάς*

30 Απριλίου 1945. Η τριανταοκτάχρονη φωτογράφος πολέμου Λι Μίλερ στέκεται στο εσωτερικό του λουτρού της ιδιωτικής κατοικίας του Αδόλφου Χίτλερ στο Μόναχο. Τα ρούχα της φέρουν ακόμα τη μυρωδιά της επίσκεψής της στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Νταχάου. Βγάζει τη στολή και τις λασπωμένες μπότες της –με τις οποίες λερώνει σκοπίμως το πάτωμα– και μπαίνει στη ‘μπανιέρα του διαβόλου’ για να

βγάλει αυτή την οσμή αφανισμού από πάνω της. Ένας συνάδελφός της την αποθανατίζει σε μια από τις πιο περιβόητες φωτογραφίες του εικοστού αιώνα. Την ίδια μέρα ο Αδόλφος Χίτλερ αυτοκτονεί στο Βερολίνο.

*

Η σκηνή καταλαμβάνεται από ένα ακριβές αντίγραφο της τουαλέτας του Χίτλερ. Πέντε μουσικοί στέκονται γύρω από τη μπανιέρα. Δύο ερμηνεύτριες ενσαρκώνουν την τρικυμιώδη της ζωή, ενώ δίπλα τους ένα γλυπτό πάγου λιώνει κατά τη διάρκεια της παράστασης – η μορφή της μικρής Λι όταν τη φωτογράφησε ο πατέρας της στην ηλικία των έξι ετών, μια μέρα μετά τον βιασμό της από έναν συγγενή. Σε κάθε φωτογραφία, η Λι Μίλερ πεθαίνει και από λίγο.

Το *Lee Miller in Hitler's Bath tub* δεν είναι ένα βιογραφικό έργο. Η ιστορική ακρίβεια εδώ δεν είναι το ζητούμενο αλλά μάλλον το μη επιθυμητό. Διότι ο καλλιτέχνης Γιαν Λάουερς μαζί με τον συνθέτη Μάρτεν Σέχερς και την πολύτιμη παρουσία της μεσόφωνου Έλεν Ρόουζ Κέλι και της κόρης του Ρόμι Λουίζ Λάουερς, δεν καταθέτει μια αγιογραφία της Μίλερ, αλλά ένα εκτυφλωτικό λιμπρέτο που διατρέχει όλες τις εκφάνσεις της τέχνης, της μνήμης, του τραύματος και της ουσίας του να είναι κανείς γυναίκα και μούσα. Μακριά από μια μονογραφία, πρόκειται για το πορτρέτο μιας πολλαπλότητας γυναικών διαρκώς εν κινήσει και σε κατάσταση εκτοπισμού από τα θεσμικά δωμάτια της τέχνης. Γυναικών που διεκδίκησαν την αυθυπαρξία τους στη σκιά επιφανών ανδρών και θεσμών, πριν καταλήξουν στην πλήρη αφάνεια ή τον εσωτερικό χαμό, παραμένοντας όμως αυτόφωτες. Μοντέλο, δημοσιογράφος, καταξιωμένη καλλιτέχνη, μητέρα, η Λι Μίλερ στα χέρια του Γιαν Λάουερς και των συνεργατών του γίνεται ένα αρχέτυπο μέσα από το οποίο αποτυπώνεται η γενεαλογία μιας θηλυκότητας που διέτρεξε τους αιώνες μέχρι το σήμερα, με τους δικούς της όρους και σε πείσμα μιας πατριαρχικής κοινωνίας ολοένα και πιο κυνικής. Σαν αρνητικό φωτογραφίας που αποκαλύπτει πολλά περισσότερα από το θετικό, το *Lee Miller in Hitler's Bath tub* γίνεται μια διακριτική και άλλοτε εκκωφαντική ελεγεία πάνω στις έννοιες της μούσας και της γυναικείας δημιουργίας, καθώς και τα συντρίμια της ιστορίας γύρω τους.

Σύνθεση **Maarten Seghers** • Λιμπρέτο – Σκηνοθεσία – Σκηνογραφία **Jan Lauwers** • Ερμηνεύουν **Romy Louise Lauwers** *Lee Miller* (ηθοποιός), **Ellen Rose Kelley** *Lee Miller* (μετζοσοπράνο), **George van Dam** *Man Ray* • Πενταμελές μουσικό σύνολο •

George van Dam πιάνο, βιολί, **Bert Helsen** κοντραφαγκότο, **Adrien Lambinet** τρομπόνι, **Simon Lenski** βιολοντσέλο, **Michael Kahlig** κρουστά (αντικατάσταση **Waltersdorfer Leonhard**) • Διεύθυνση ορχήστρας **Daniel Kurland** • Το έργο αναπτύχθηκε με τους **George van Dam** πιάνο, βιολί, **Bert Helsen** κοντραφαγκότο, **Adrien Lambinet** τρομπόνι, **Simon Lenski** βιολοντσέλο, **Aya Suzuki** κρουστά • Μουσική διεύθυνση **Bart Van Beneden** • Δραματουργία **Elke Janssens** • Βοηθός σκηνοθέτη **Emily Hehl** • Μουσικός σύμβουλος **Rombout Willems** • Μετάφραση στα αγγλικά **Donald Gardner** • Μετάφραση στα γερμανικά **Interlingua, Emily Hehl** • Υπεύθυνος παραγωγής **Rune Floryn** • Σχεδιασμός ήχου **Dries D'Hondt** • Βοηθός φωτιστή **Astrid Vansteenkiste** • Βοηθοί ενδυματολόγου **Sharlotta Seeligmüller, Simon Perotti** (ασκούμενος) • Γλυπτό από πάγο **Benoît Gob** • Υπερτιλισμός **Elke Janssens, Sharlotta Seeligmüller** • Παραγωγή **Needcompany** • Συμπαραγωγή **Wiener Staatsoper, Per Podium** • Ευχαριστίες **Ellen Rose Kelley, ICTUS ensemble** (Βέλγιο) • Με την υποστήριξη των **Φλαμανδικών Αρχών** και του **Tax Shelter** της **Βελγικής Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης** μέσω της **BNP Paribas Fortis Film Finance NV**

Χωρίς την επίσημη έγκριση του Αρχείου Lee Miller

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 80΄

///

**ΧΟΡΟΣ
ΘΕΑΤΡΟ**

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

8 & 9 Ιουλίου

Φώτης Νικολάου

Ο διάδρομος

[διάδρομος, ο: 1. Ένα μακρύ πέρασμα σε ένα κτίριο, με πόρτες και δωμάτια στη μία ή και στις δύο πλευρές.
2. Μια λωρίδα γης που συνδέει μια χώρα με μια άλλη ή μια διαδρομή προς τη θάλασσα μέσω μιας άλλης χώρας]

Ο *διάδρομος* είναι μια παράσταση χορού και θεάτρου που αρθρώνεται ως ποιητική και πολυφωνική σύνθεση γύρω από τις έννοιες του πένθους, της μνήμης, της αντίστασης και της ταυτότητας. Στον πυρήνα του έργου βρίσκεται η καθολική εμπειρία του αποχαιρετισμού, όχι μόνο ως απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου, αλλά και ως σταδιακή έκλειψη εκείνων των καταστάσεων που συγκροτούν τον ανθρώπινο βίο: της νεότητας, της ασφάλειας, της επιθυμίας, της ελευθερίας και, κυρίως, της αίσθησης του ανήκειν.

Ο *‘διάδρομος’* λειτουργεί ως μεταφορά μιας πορείας ζωής: ένα σημείο μετάβασης, δοκιμασίας και μεταμόρφωσης, όπου το οικείο συνυπάρχει με το ανοίκειο, το τρυφερό με το απειλητικό. Ανάμεσα στην αρχή και το τέλος αναπτύσσεται ένας ρευστός ενδιάμεσος χώρος που συγκροτείται ως αρχιτεκτονική ενός εσωτερικού τοπίου: ένα καθαρτήριο, ένας ψυχικός λαβύρινθος, όπου οι φόβοι, οι αδυναμίες και οι προσδοκίες συνυπάρχουν και αλληλοδιαπλέκονται.

Μέσα από αυτή τη σκηνική διαδρομή, το έργο διερευνά ερωτήματα που αφορούν την απουσία και τη θλίψη, τον χρόνο και τη γήρανση, την περιθωριοποίηση, αλλά και τη δυνατότητα της τέχνης να υπερβαίνει το ατομικό βίωμα και να ανοίγεται σε συλλογικές ανησυχίες. Υπό αυτή την προοπτική, η σκηνή γίνεται και πεδίο αντίστασης απέναντι στη βία, τον φασισμό και τις συστημικές διακρίσεις.

Σε ένα διαρκώς μετασχηματιζόμενο πεδίο, οι ερμηνευτές φέρουν στο σώμα τους τα ίχνη της μνήμης, αναμετρώνται με τα εσωτερικά τους όρια και ακολουθούν μια πορεία συνεχούς ανασύνθεσης.

Χωρίς να επιδιώκει οριστικές απαντήσεις, ο *διάδρομος* αναδύεται ως ένας χώρος στοχασμού και εσωτερικής παρατήρησης. Ενεργοποιώντας τη μνήμη και το συναίσθημα του θεατή, μετουσιώνεται σε μια βαθιά προσωπική εμπειρία: μια διαδρομή μέσα από την απώλεια, τη μεταμόρφωση και την υπαρξιακή μοναξιά – ένας δρόμος που, τελικά, ο καθένας καλείται να διασχίσει μόνος.

Η πρεμιέρα του έργου πραγματοποιήθηκε στην Κύπρο, στο πλαίσιο του χορηγικού σχεδιασμού του Τμήματος Σύγχρονου Πολιτισμού του Υφυπουργείου Πολιτισμού της Κύπρου, με τίτλο «Πρόγραμμα Ενίσχυσης της Δημιουργίας και Έρευνας στον Τομέα του Σύγχρονου Χορού – Τερψιχόρη 2026».

Σύλληψη – Χορογραφία **Φώτης Νικολάου** • Σκηνικά **Έλενα Κοτασβήλι, Αλέξης Βαγιανός** • Σχεδιασμός φωτισμού **Βασίλης Πετινάρης** • Μουσική – Σχεδιασμός ήχου **Γιάννης Χριστοφίδης** • Κοστούμια **θ.α.** • Δραματοουργία **Θανάσης Γεωργίου** • Σχεδιασμός – Κατασκευή μασκών **Μάρθα Φωκά** • Γραφίστας – Visual Art Director **Μάικ Ραφαήλ** • Φωτογράφος **Δημήτρης Λούτσιος** • Ερμηνεύουν **Ναταλία Βαγενά, Αναστάσης Καραχανίδης, Αλέξανδρος Κυριαζής, Μαρία Μανουκιάν, Chris Mills, Φώτης Νικολάου, Γιάννης Οικονομίδης, Μυριάνθη Παναγιώτου, Κατερίνα Τυλληρίδου, Κώστας Χαραλάμπους**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 65΄

///

ΘΕΑΤΡΟ

ΦΩΝΕΣ ΤΟΥ ΑΡΑΒΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

12 & 13 Ιουλίου

Lina Majdalanie – Rabih Mroué

Four Walls and a Roof

Μετά την καθηλωτική παράσταση *Looking for a Missing Employee / Ένας υπάλληλος αγνοείται* που παρουσίασε το 2024, ο καλλιτέχνης Ραμπί Μρουέ –από τους σημαντικότερους εκπροσώπους του σύγχρονου πολιτικού και εννοιολογικού θεάτρου– επιστρέφει στην Πειραιώς 260, συμπράττοντας αυτήν τη φορά στη σκηνοθεσία με τη σταθερή του συνεργάτρια Λίνα Ματζνταλανί. Οι Λιβανέζοι δημιουργοί έγιναν διεθνώς γνωστοί μέσα από τις θεατρικές lecture-performances τους, ένα υβριδικό είδος ανάμεσα στο θέατρο, τη διάλεξη και το ντοκουμέντο. Το 2026 τιμήθηκαν με το βραβείο Theaterpreis Berlin για τη συνολική τους προσφορά στο σύγχρονο θέατρο. Στη δουλειά τους διασταυρώνουν την πολιτική με τα προσωπικά τους βιώματα από τη ζωή στον Λίβανο, αγγίζοντας, μεταξύ άλλων, και τις συνέπειες των πολέμων στην περιοχή, όπως ο εμφύλιος στη Συρία. Σταθερός πυρήνας του

έργου τους είναι το ερώτημα για το καθήκον που φέρει ένας καλλιτέχνης μέσα σε ένα συγκεκριμένο πολιτισμικό και πολιτικό πλαίσιο.

Αντλώντας υλικό από τη δική τους εμπειρία εκπατισμού, τη μετακίνησή τους από τη Βηρυτό στο Βερολίνο πριν από περίπου μία δεκαετία, και αντιμέτωποι με την άνοδο της ακροδεξιάς διεθνώς, οι δύο καλλιτέχνες αρθρώνουν μετωπικά την εμπειρία του να ζεις και να εργάζεσαι στην εξορία. Πώς μοιάζουν οι προσδοκίες για την ελευθερία του λόγου σε μια δυτική δημοκρατία όταν έρχονται σε σύγκρουση με την πραγματικότητα, δηλαδή τη λογοκρισία, την προπαγάνδα, τη δολοφονία χαρακτήρων και όπου αλλού αναπαράγεται η εκάστοτε κυρίαρχη κυβερνητική αφήγηση; Τελικά, πόσο ελεύθερη και ανοιχτή είναι η φιλελεύθερη δημοκρατία στην οποία ζούμε;

Για να εξετάσουν αυτό το ερώτημα, οι δημιουργοί στρέφονται σε ένα ιστορικό παράδειγμα που λειτουργεί ως αντικατοπτρισμός των σημερινών μηχανισμών ελέγχου του λόγου. Σε μια ευρηματική δραματουργική κίνηση, συμπλέκουν τις σημερινές εμπειρίες λογοκρισίας με ένα ιστορικό ντοκουμέντο: την ανάκριση του Μπέρτολτ Μπρεχτ το 1947 από την Επιτροπή Αντιαμερικανικών Δραστηριοτήτων (HUAC) στις Ηνωμένες Πολιτείες, όταν ο ίδιος βρισκόταν σε εξορία. Με όχημα τη λίστα των παράλογων ερωτήσεων στις οποίες κλήθηκε να απαντήσει ο Γερμανός δραματουργός, η Ματζνταλανί και ο Μρουέ υφαίνουν έναν στοχασμό πάνω στην εξορία, στις διώξεις για ανατρεπτική δράση, στο διαβόητο 'cold execution' και την ψευδαίσθηση ενός 'ανθρωπιστικού καταφυγίου' σε έναν κόσμο κατακερματισμένο.

Το γεγονός μετασχηματίζεται σε θεατρικό επεισόδιο, ενώ η μνημειώδης αυτή 'κατάθεση' συνομιλεί με το προσωπικό τους υλικό. Με πρωτότυπη μουσική σύνθεση του Χανς Άισλερ σε κείμενα του Μπρεχτ, η παράσταση συνδυάζει κριτικό χιούμορ, δημιουργικές παρεκβάσεις και καίρια ερωτήματα για την ευθύνη του καλλιτέχνη σήμερα. Ένα έργο που μας καλεί να αναλογιστούμε τη δική μας ευθύνη απέναντι στην Ιστορία που γράφεται σήμερα και να αναμετρηθούμε μαζί της, μέσα από ένα θέατρο που αποτολμά να ενοχλήσει, να αφυπνίσει και, δυνητικά, να μετατοπίσει τον θεατή.

Κείμενο – Σκηνοθεσία **Lina Majdalanie, Rabih Mroué** • Δραματουργία **Sandra Noeth** • Τεχνική διεύθυνση **Thomas Köppel** • Όλα τα τραγούδια είναι σε σύνθεση του **Hanns Eisler** και στίχους του **Bertolt Brecht** • Πρόσθετη μουσική σύνθεση **Henrik Kairies** • Φωτογραφία **Elisabeth Hauptmann** – **Akademie der Künste, Berlin, Bertolt-Brecht-Archiv, Fotoarchiv 1 / 86** • Παίζουν **Henrik Kairies, Lina Majdalanie, Rabih Mroué** • Συμπαράγωγή **Festival d'Automne à Paris** (Γαλλία), **CENTQUATRE-**

PARIS (Γαλλία), **Berliner Festspiele** (στο πλαίσιο του φεστιβάλ «Performing Exiles» – Γερμανία), **HAU Hebbel am Ufer** (Γερμανία), **Künstler*innenhaus Mousonturm** (Γερμανία), **Residenz-Schauspiel** (Γερμανία), **Kampnagel Internationale Kulturfabrik** (Γερμανία), **Kunstenfestivaldesarts** (Βέλγιο), **Forum Freies Theater** (Γερμανία) • Με την υποστήριξη της **Alliance of International Production Houses** από τον **Federal Government Commissioner for Culture and the Media**
Ευχαριστίες **Brecht Archives** (Julia Hartung, Yvonne Büdenhölzer), **CENTQUATRE-PARIS**, **Künstler*innenhaus Mousonturm**, **Joana Hadjithomas**, **Khalil Joreige**, **Urs Koerner**, **Nikolaus Müller-Scholl**, **Ludmila Pogodina**, **Walid Raad**, **Ivan Txaparro**, **Anna Wagner**, **Maximilian Zahn**, **Andrei Zavalei**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 90΄

///

ΧΩΡΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Ε

12 & 13 Ιουλίου

Gloria Dorliguzzo

Butchers

Τι σχέση έχουν οι *Χασάπηδες* με τον χασάπικο χορό;

Από αυτή την ετυμολογική, ιστορική και συμβολική συγγένεια εκκινεί το έργο της χορογράφου Γκλόριας Ντορλιγκούτσο, με οδηγό την τυχαία ανακάλυψη ότι το χασάπικο, ο ελληνικός παραδοσιακός χορός, σημαίνει κυριολεκτικά «χορός των χασάπηδων». Με επιρροές από τις ιαπωνικές πολεμικές τέχνες και ιδίως από την τέχνη του σπαθιού, η χορογράφος στρέφεται προς τη χειρονομία της κοπής, αναζητώντας το σημείο τομής όπου συγκλίνουν η εργασία, ο ρυθμός και η καθημερινή πρακτική.

Η παράσταση απομακρύνεται συνειδητά από κάθε ρεαλιστική ή ωμή αναβίωση του επαγγέλματος. Στη σκηνή δεν υπάρχουν μαχαίρια, αίμα, ποδιές ή ζωικά κατάλοιπα, αλλά μόνο σώματα που ενσαρκώνουν τη μορφή του χασάπη –ενός τεχνίτη της επανάληψης και της ενσώματης γνώσης– μέσα από μια αυστηρή και ενστικτώδη

χορογραφία. Έτσι, οι κινήσεις της κοπής αποσπώνται από τη χρηστική τους λειτουργία και αποκτούν τον παλμό μιας γλώσσας φτιαγμένης από ρυθμό, κυκλικότητα και μνήμη. Με την Ελλάδα να λειτουργεί ως τόπος επανάκαμψης μιας λησμονημένης πρακτικής, που στην αρχαιότητα κωδικοποιήθηκε σε χορό, η έρευνα αναπτύσσεται ως συμμετοχική διαδικασία που φέρνει σε επαφή επαγγελματίες χασάπηδες από την Αθήνα με έναν ειδικευμένο δάσκαλο ελληνικών παραδοσιακών χορών. Οι συμμετέχοντες δεν λειτουργούν μόνο ως φορείς εμπειρίας, αλλά και ως ερμηνευτές της τελικής σκηνικής σύνθεσης. Πειραματιζόμενοι με τον ρυθμό, τις μετατοπίσεις του βάρους, τη στάση του σώματος και την ακρίβεια της κίνησης, επανενεργοποιούν μια αρχαία κινησιολογία.

Υπό αυτό το πρίσμα, η δουλειά της Γκλόριας Ντορλιγκούτσο αναδεικνύει πώς μια χειρωνακτική εργασία μπορεί να αποκτήσει σκηνική μορφή και τελετουργική υπόσταση μέσα από την ιστορία, την εξάσκηση και την πειθαρχία της. Ως προέκταση της έρευνας της χορογράφου, η παρουσίαση πλαισιώνεται από θεωρητικές τοποθετήσεις, οι οποίες τροφοδοτούν τη δημόσια συζήτηση που αναπτύσσεται γύρω από την ποιητική της κοπής, την τελετουργία, τη θυσία και τη σύλληψη του ζώου ως θεϊκής ή ιερής οντότητας.

Σύλληψη – Επιμέλεια κίνησης **Gloria Dorliguzzo** • Με τους Χασάπηδες **Asella Gilmore, Francesco Inserra** και άλλους (TBC) • Χασάπικος χορός **Αντώνης Παπάζογλου** • Σχεδιασμός ήχου **Manfredi Clemente** • Μουσική προσαρμογή **Emanuele Pontecorvo** • Σχεδιασμός φωτισμού – Τεχνική διεύθυνση **Isadora Giuntini** • Σχεδιασμός σκηνικών **Elena Zamparutti** • Δραματουργία **Lucia Amara** • Μάσκες **Plastikart Studio**

Σε συνεργασία με το **Ιταλικό Μορφωτικό Ινστιτούτο Αθηνών**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 40΄

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

13 & 14 Ιουλίου

TAO Dance Theater

16 & 17

*Τα σώματα είναι όλα συνδεδεμένα·
αυτή είναι μια παγκόσμια γλώσσα*

Τάο Γιε

Δεν έχουμε συχνά την ευκαιρία να έρθουμε σε επαφή με τη σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία της Κίνας. Υπάρχουν, ωστόσο, συναντήσεις που αρκούν για να ανασυντάξουν τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε το σώμα, την κίνηση, ακόμα και τον ίδιο τον χρόνο. Το TAO Dance Theater ανήκει ακριβώς σε αυτήν τη σπάνια περίπτωση: μία από τις πιο εμβληματικές και ριζοσπαστικές ομάδες σύγχρονου χορού, που έχει κατακτήσει τις μεγάλες σκηνές του κόσμου με μια χορογραφική γλώσσα, αυστηρή, ανόθευτη και απολύτως διακριτή.

Με το δίπτυχο 16 & 17 –από τη σειρά *Numerical Series*– ο Τάο Γιε συμπυκνώνει με εντυπωσιακή διαύγεια τη χορογραφική του ταυτότητα. Τα δύο έργα λειτουργούν ταυτόχρονα ως συνομιλία και αντίστιξη, μέσα από μια έρευνα που θεμελιώνεται στην ενατένιση του σώματος και του νου ως αδιαχώριστης ενότητας ροής και κυκλικότητας. Από αυτή τη θεώρηση γεννήθηκε το Circular Movement System, ένα πρωτότυπο σύστημα που προσεγγίζει την κίνηση ως πεδίο αντίληψης και εσωτερικής παρατήρησης.

Στο 16, δεκαέξι σώματα συνθέτουν έναν ενιαίο παλμό, μια ροή ενέργειας που μεταμορφώνεται μπροστά στα μάτια μας σε έναν ζωντανό οργανισμό. Αντλώντας από την κινεζική πολιτιστική παράδοση και πιο συγκεκριμένα από τις σπειροειδείς, ελισσόμενες μορφές του δράκου και του φιδιού –όπως αυτές παρουσιάζονται στις παραδοσιακές γιορτές– οι χορευτές κινούνται κυκλικά, με το κεφάλι να λειτουργεί ως αφετηρία μιας ανεπαίσθητης ώθησης που μεταδίδεται σε ολόκληρο το σώμα.

Στο 17, δεκαεπτά χορευτές βρίσκονται διάσπαρτοι στον χώρο, άλλοτε ως σύνολο και άλλοτε ως μονάδες, μέσα σε μια δομή που μοιάζει απρόβλεπτη, αλλά υπακούει σε μια

βαθιά εσωτερική συνοχή. Από την αρχή ως το τέλος, ο ήχος που παράγουν τα ίδια τα σώματα συγχρονίζεται διαρκώς με την κίνησή τους, συγκροτώντας έναν κόσμο αντιθέσεων ανάμεσα στην ηχητική και τη σωματική γλώσσα. Σαν ένα άφωνο τραγούδι, ανεξήγητα οικείο, αυτή η αντιφατική αίσθηση διατρέχει ολόκληρο το έργο.

Ο βραβευμένος με τον Αργυρό Λέοντα Χορού της Μπιενάλε της Βενετίας Τάο Γιε, ανήκει σε εκείνους τους δημιουργούς που χωρίς να επιδιώκουν τον εντυπωσιασμό, καταδύονται στα βάθη της εσωτερικής αρχιτεκτονικής του σώματος. Εκεί ακριβώς βρίσκεται και η σαγήνη της δουλειάς του, σε έναν χορό που ενώ δεν επιβάλλεται καταφέρνει να σε κυριεύσει ολόκληρο.

Χορογραφία **Tao Ye** • Ερμηνεύουν **Xu Fujin, Tong Yusheng, Liu Yiren, Cheng Leting, Li Jiayu, Wu Zhenkai, Lu Wenchao, Wang Jingping, Jia Lixue, Zhang Xi, Lee Yuyun, Bian Yifei, Jiao Xuexu, Gao Yanrui, Xiong Shuai, Zhao Xueyi, Huang Jiabin** • Μουσική **Xiao He** • Σχεδιασμός κοστούμιών **Duan Ni** • Κατασκευή κοστούμιών **DNTY** • Σχεδιασμός φωτισμών **Tao Ye** • Τεχνική διεύθυνση & Φωτιστής **Dong Huoliang** • Συμπαραγωγή **La Biennale di Venezia** • Με την υποστήριξη του **Dance Reflections by Van Cleef & Arpels**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 60΄

///

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Η

14 & 15 Ιουλίου

ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ Κοζάνης

Γεωργία Μαυραγάνη

Γη της Επαγγελίας

Το 2026 σηματοδοτεί το οριστικό τέλος της λιγνιτικής εποχής, όπως αυτό έχει ήδη ανακοινωθεί από το 2019. Σε αυτήν τη μεταβατική συγκυρία, η παράσταση επιστρέφει στις ρίζες του φαινομένου: από το Σχέδιο Μάρσαλ και την απαρχή της λιγνιτικής

ανάπτυξης τη δεκαετία του 1940 έως την οικονομική άνθηση και τη 'μονοκαλλιέργεια' της ΔΕΗ, τις χιλιάδες θέσεις εργασίας και τη ριζική μεταμόρφωση του τοπίου. Παράλληλα, υπογραμμίζει και τις αθέατες όψεις αυτής της ιστορίας: τις επιπτώσεις στην υγεία, τα εργατικά ατυχήματα, τους περιβαλλοντικούς αγώνες και τη σημερινή αβεβαιότητα της απολιγνιτοποίησης, που οδηγεί την περιοχή σε ένα νέο, αβέβαιο μέλλον.

Η *Γη της Επαγγελίας* είναι η νέα παραγωγή του Δημοτικού Περιφερειακού Θεάτρου Κοζάνης για το καλοκαίρι του 2026, σε συμπαραγωγή με το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου. Πρόκειται για μια παράσταση βαθιά συνδεδεμένη με την ταυτότητα και την ευρύτερη κοινωνία της Δυτικής Μακεδονίας, καθώς και με τη λιγότερο γνωστή ενεργειακή ιστορία της χώρας.

Όπως επισημαίνει η ίδια η Γεωργία Μαυραγάνη: «Πίσω από κάθε διακόπτη ρεύματος κρύβονται χιλιάδες ανθρώπινες ιστορίες που συνθέτουν ένα από τα σημαντικότερα κεφάλαια της σύγχρονης Ελλάδας: αυτό της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από τη ΔΕΗ και του καθοριστικού ρόλου της στη διαμόρφωση της κοινωνικής, οικονομικής και περιβαλλοντικής φυσιογνωμίας της περιοχής».

Η σκηνοθέτις, με πολυετή εμπειρία στο θέατρο-ντοκουμέντο και στη συνεργασία με κοινότητες, συνθέτει το έργο έπειτα από επιτόπια έρευνα που διήρκησε μήνες. Ιστορικά αρχεία, δημοσιογραφικές πηγές και προσωπικές μαρτυρίες κατοίκων, εργαζομένων και θεσμικών προσώπων μετατρέπονται σε θεατρική πρώτη ύλη. Πάνω στη σκηνή, επαγγελματίες ηθοποιοί και μέλη της τοπικής κοινότητας συνυπάρχουν για να γεφυρώσουν το τεκμηριωμένο με το ποιητικό και το προσωπικό με το συλλογικό.

Η *Γη της Επαγγελίας* εντάσσεται στον στρατηγικό προσανατολισμό του ΔΗΠΕΘΕ Κοζάνης, που προκρίνει την παραγωγή σύγχρονου έργου σε δημιουργικό διάλογο με την ιστορία και τα ζητήματα της εποχής. Η παρουσίαση της παράστασης στο πλαίσιο του Φεστιβάλ φιλοδοξεί να λειτουργήσει ως πράξη πολιτισμικής συνδιαλλαγής και αυτογνωσίας: ως ένα άμεσο και ζωντανό τεκμήριο μνήμης για την ενέργεια, την απώλεια και τη μετάβαση, που αφορά όχι μόνο έναν τόπο ή γεωγραφικό διαμέρισμα αλλά μια ολόκληρη χώρα και λαό.

Σκηνοθεσία – Δραματουργία **Γεωργία Μαυραγάνη** • Σκηνικά – Κοστούμια **Εύη Μιμίκου, Βενετία Νάση** • Φωτισμοί **Εμορφίλη Τσιμπλίδου** • Μουσική **Χάρης Νείλας** • Κινησιολογία **Μαριάννα Καβαλιεράτου** • Κινηματογραφιστής **Στάθης Γαλαζούλας**

• Α΄ βοηθός σκηνοθέτριας **Μαρία Ηλιάδη** • Β΄ βοηθός σκηνοθέτριας **Νικολέτα Σιώμου** • Βίντεο – Φωτογραφίες **Παναγιώτης Μανουσαρίδης** • Οργάνωση παραγωγής **ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης / Δήμητρα Σωτηροπούλου** • Οργάνωση περιοδείας **ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης / Στέλιος Σωτηρόπουλος** • Κατασκευή σκηνικών **Νίκος Λαβαντσιώτης, Τάκης Συνδουκάς** • Χειριστής φωτισμού **Τάσος Διδασκάλου** • Χειριστής ήχου **Λευτέρης Φερλαχίδης** • Παίζουν **Συμεών Κωστάκογλου, Ιωάννα Σίσκου, Ανατολή Τσακαλίδου, Γρηγόρης Ποιμενίδης, Δημήτρης Γαλανάκης** • Παραγωγή **Δημοτικό Περιφερειακό Θέατρο Κοζάνης** • Συμπαραγωγή **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου**

Με τη συμμετοχή ανθρώπων της κοινότητας

Το κείμενο είναι αποτέλεσμα συνεντεύξεων, έρευνας και σύνθεσης και ανήκει σε όλους όσους συνέβαλαν στη διαμόρφωσή του.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 65΄

///

ΘΕΑΤΡΟ

**ΦΩΝΕΣ ΤΟΥ ΑΡΑΒΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
–ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ–**

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Ε

17 & 18 Ιουλίου

Mohamed El Khatib

Ending in Beauty

Δραματουργός, σκηνοθέτης και εικαστικός καλλιτέχνης, ο γεννημένος στη Γαλλία και με μαροκινή καταγωγή Ελ Χατίμπ κινείται ανάμεσα στο θέατρο, τη λογοτεχνία, τον κινηματογράφο και το μυθοπλαστικό ντοκιμαντέρ, προσεγγίζοντας διαφορετικά κοινωνικά περιβάλλοντα αλλά και πιο προσωπικές επικράτειες με ποιητική διάθεση, χιούμορ και τρυφερή ενσυναίσθηση. Στο έργο του τον κεντρίζουν όσα συνήθως

προσπερνάμε, από την αθέατη καθημερινότητα και ρουτίνα έως τη ‘μυστική’ ζωή των ηλικιωμένων. Μέσα από αυτόν τον χαρακτηριστικό κόσμο, μας καλεί να ανακαλύψουμε ξανά *Το τέλος της Ομορφιάς*, το πρώτο του έργο, το οποίο και τιμήθηκε το 2016 με το Μεγάλο Βραβείο Δραματικής Λογοτεχνίας.

Η παράσταση –μια επί της ουσίας προσωπική εξομολόγηση που μετατρέπεται σε σκηνική δράση– γεννήθηκε από την πρόθεση του Χατίμπ να συντάξει ένα κείμενο που βασίζεται σε συνεντεύξεις της μητέρας του με τον ίδιο. Στις 20 Φεβρουαρίου 2012, ο θάνατός της διακόπτει τα πάντα και το έργο μετασχηματίζεται σε επείγουσα ανάγκη να ειπωθούν τα ανείπωτα –όχι ως εξομολόγηση, αλλά ως κατάθεση μνήμης που μπορεί έπειτα να μοιραστεί.

Στο κρεβάτι του νοσοκομείου, η μητέρα του τον ρωτά:

- Δεν μπορεί να γίνει κάποια επέμβαση;
- Όχι, δεν μπορούν να κάνουν τίποτα πια.

Μόνος επί σκηνής, ο Ελ Χατίμπ δίνει μορφή στον εσωτερικό κατακερματισμό του ‘ορφανού’ γιου μέσα από μια ασυνεχή αφήγηση που ισορροπεί ανάμεσα στη μυθοπλασία και στο ντοκιμαντέρ. Συνθέτει έτσι μια κατακερματισμένη πορεία από τεκμήρια ζωής: αποσπάσματα εφημερίδων, emails που στάλθηκαν και ελήφθησαν, ηχογραφήσεις και φωνητικά μηνύματα, SMS και βίντεο, υλικά που λειτουργούν ταυτόχρονα ως ντοκουμέντα και ως ανεπαίσθητες ‘αποδείξεις’ μιας σχέσης. Σε αυτά τα στιγμιότυπα επιστρέφουν η οικογένεια, ο τόπος καταγωγής, η μητρική γλώσσα και οι τελετουργίες του αποχαιρετισμού, αλλά και οι αιχμηρές λεπτομέρειες που κάνουν το πένθος ανθρώπινο και συχνά απροσδόκητα αστείο. Με λιτά μέσα και μεγάλη σκηνοθετική ακρίβεια, το οπτικοακουστικό περιβάλλον γίνεται ταυτόχρονα αρχείο και ρωγμή, μέσα από την οποία γλιστρά η ζωή. *Το τέλος της Ομορφιάς* είναι μια τρυφερή και συνάμα καυστική ιστορία αποχαιρετισμού: ένα θέατρο της πραγματικότητας που αναζητά την ομορφιά ακριβώς εκεί όπου μοιάζει να εξαντλείται.

Κείμενο – Σύλληψη – Ερμηνεία **Mohamed El Khatib** • Εικαστικός σχεδιασμός **Fred Hocké** • Ηχητικός σχεδιασμός **Nicolas Jorio** • Stage manager περιοδείας **Zacharie Dutertre** • Τεχνική διεύθυνση **Arnaud Leger** • Διεύθυνση παραγωγής **Gil Paon** • Διοικητική υποστήριξη **Lucile Macé** με τη βοήθεια της **Mélisane Marien** • Συντονισμός περιοδείας **Matis Hernandez** • Γραφείο τύπου **Nathalie Gasser** • Παραγωγή **Zirlib** • Συμπαραγωγή **Tandem Douai-Arras–Théâtre d’Arras** (Γαλλία), **Montévidéo – créations contemporaines** (Γαλλία), **Théâtre de Vanves** (Γαλλία), **CDN Orléans**

(Γαλλία), **Scène nationale de Sète et du Bassin de Thau** (Γαλλία) • Με την υποστήριξη παραγωγής της **Association Beaumarchais – SACD**, την καλλιτεχνική υποστήριξη του **Festival actOral** και την υποστήριξη του **Fonds de dotation Porosus** • Το κείμενο της παράστασης έλαβε καλλιτεχνική υποστήριξη από το **CnT**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 60΄

///

‘ΑΦΙΕΡΩΜΑ’

ΧΟΡΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

17 & 18 Ιουλίου

Deborah Hay

σημείο Deborah Hay

No Time To Fly

As Holy Sites Go

Πώς μπορεί μια χορογραφία να υπάρξει ταυτόχρονα ως κίνηση, ως γλώσσα και ως τρόπος να ξανασκεφτούμε την παρουσία του σώματος στον χώρο; Με το *σημείο Deborah Hay*, το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου στρέφει το βλέμμα στο έργο μιας χορογράφου που συγκαταλέγεται στις καθοριστικές φυσιογνωμίες της αμερικανικής πρωτοπορίας. Το αφιέρωμα μας καλεί να σταθούμε σε αυτό το ριζοσπαστικά κριτικό και πυκνό *σημείο* που αποτελεί σήμερα το έργο της, το οποίο παρουσιάζεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα μέσα από μια διευρυμένη πρόσκληση.

Συνδεδεμένη με το Judson Dance Theater, τη συλλογικότητα που σημάδεψε τη γέννηση του μεταμοντέρνου χορού στη Νέα Υόρκη της δεκαετίας του 1960, η Ντέμπορα Χέι ανανέωσε εκ θεμελίων τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τη χορογραφία. Αντί να αντιμετωπίσει τη χορογραφία συμβατικά, ως σύνθεση και ακολουθία προκαθορισμένων βημάτων, στράφηκε στη γλώσσα, γράφοντας παρτιτούρες (scores) που ενεργοποιούνται μέσω υποθετικών ερωτήσεων, μετατρέποντας το σώμα και την αντίληψη σε πεδίο πειραματισμού και διερεύνησης.

Στον πυρήνα του προγράμματος βρίσκονται δύο έργα που φωτίζουν με καθαρότητα την έρευνα της δημιουργού. Το οριακό *No Time To Fly* (2010), το οποίο χορογραφεί και ερμηνεύει η ίδια, ζωντανεύει ξανά σε μια επικαιροποιημένη εκδοχή του αρχικού γραπτού score. Ως σόλο, συμπυκνώνει βασικά στοιχεία της πρακτικής της: την προσοχή, την εσωτερική εγρήγορση και την αποκωδικοποίηση της εμπειρίας τη στιγμή της εκτύλιξής της. Ακολουθεί το *As Holy Sites Go* (2011), το ντουέτο των Τζανίν Ντέρνινγκ και Ρος Γουόρμπι, που αποτελεί διασκευή της ίδιας παρτιτούρας. Σχεδιασμένες να παράγουν αυτόνομες αποκρίσεις χωρίς να χάνουν τον δομικό τους χαρακτήρα, οι παρτιτούρες της Ντέμπορα Χέι επιτρέπουν σε άλλους ερμηνευτές να αναμετρηθούν προσωπικά με το έργο της και να το μετασχηματίσουν. Στη διαδοχική τους ανάπτυξη, το κοινό έχει τη σπάνια δυνατότητα να κατανοήσει πώς μπορεί να γεννηθούν διαφορετικές εκδοχές από την ίδια χορογραφική παρτιτούρα.

*

Το αφιέρωμα στη Ντέμπορα Χέι εκτείνεται και πέρα από τη σκηνή, ανοίγοντας έναν ευρύτερο χώρο εμπειρίας γύρω από τον τρόπο εργασίας της, τη γραφή ως εργαλείο δημιουργίας και τις διαδρομές μέσα από τις οποίες το *No Time To Fly*, έργο άξονας του προγράμματος, μεταγράφεται και ανασυντίθεται. Η in situ εγκατάσταση *No Time to Fly Documentation Center*, σε σύλληψη του Laurent Pichaud, οδηγεί το κοινό στο αρχαιακό και κειμενικό σύμπαν της χορογράφου, ενώ η νέα έκδοση στα ελληνικά του *Using the Sky. A Dance* με τίτλο *Χρήση ουρανού. Ένας χορός*, σε μετάφραση και εισαγωγή της Μυρτώ Κατσίκη, αναδεικνύει ένα κομβικό κείμενο της πρόσφατης δουλειάς της. Μαζί με το πενθήμερο workshop, το σημείο *Deborah Hay* συγκροτεί μια πολυεπίπεδη πρόσκληση γνωριμίας με ένα έργο που εξακολουθεί να διαμορφώνει τη σύγχρονη χορογραφική σκέψη.

Σύλληψη – Χορογραφία **Deborah Hay** • Ερμηνεύουν **Deborah Hay, Jeanine Durning, Ros Warby** • Σχεδιασμός φωτισμού **Laura Mroczkowski** • In situ εγκατάσταση **Laurent Pichaud** • Επιμέλεια – Έρευνα σημείο *Deborah Hay* **Μυρτώ Κατσίκη** • Παραγωγή **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 70΄

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

20 – 22 Ιουλίου

Λένα Κιτσοπούλου

Βάκχες

Η Λένα Κιτσοπούλου ανήκει στις πιο αιχμηρές και απρόβλεπτες φωνές της σύγχρονης ελληνικής σκηνής. Με γραφή και σκηνοθεσία που συνδυάζουν ωμό ρεαλισμό, χιούμορ και υπαρξιακή αγωνία, δημιουργεί παραστάσεις που κινούνται ανάμεσα στο προσωπικό και το βαθιά πολιτικό.

Η σκηνοθέτρια με τη νέα της δουλειά δε θέλει να καταθέσει άλλη μια ψυχαναλυτική προσέγγιση στο ευριπίδειο δράμα, ούτε να μεταδώσει μηνύματα που ικανοποιούν την αντιληπτική ικανότητα των θεατών ως 'Υψηλά', προσφέροντάς τους την οποιαδήποτε τέρψη θεατρικής εμπειρίας. Ίσως το μόνο που θέλει είναι να στήσει ένα γλέντι για το αδιέξοδο Θεών και Ανθρώπων.

Σημείωμα σκηνοθέτριας

Όταν έρχεται να επιβληθεί η νέα θρησκεία και ο Διόνυσος με ανθρώπινη μορφή παρουσιάζεται ως εκπρόσωπος της θρησκείας αυτής, ήδη το πρόβλημα είναι εμφανές, ήδη, φαίνεται ότι κάτι πάει στραβά, γενικά, όταν μια θρησκεία επιβάλλεται, μιλάμε για χούντα, για χουντική ατμόσφαιρα και δεν θα έπρεπε με τίποτα να λέγεται θρησκεία κάτι που επιβάλλεται, ενώ σε κάνει να νομίζεις ότι το επέλεξες.

Όταν μια μάνα σκοτώνει το παιδί της για μια θρησκεία, ή για μια ιδεολογία, όταν οι γυναίκες ουρλιάζουν για έναν οποιονδήποτε ηγέτη, ή αρχηγό και θέλουν να του σκίσουν τα ρούχα, όταν γενικά οι γυναίκες ερωτεύονται άνθρωπο με ιδεολογία, ή άνθρωπο-εκπρόσωπο κάποιου κόμματος, ε, μιλάμε για πολλή αρρώστια, πόσο μάλλον όταν σκοτώνουν και το ίδιο τους το παιδί για λόγους έρωτα με κάποιον τέτοιο ιδεολόγο-ιεραπόστολο-ιεροκήρυκα-αλκοολικό που ρετάρει με την πρώτη ρόγα σταφύλι και κολλάει το σίγμα στο στόμα του.

Από τη στιγμή που έτσι κι αλλιώς μια μάνα θα σκοτώσει το παιδί της ή, το ανάποδο, και ένας γιος θα σκοτώσει τον πατέρα του προκειμένου να μην σκοτωθεί από αυτόν, ίσως θα ήταν καλό οι γονείς να μην μεγαλώνουν παιδιά, ή τουλάχιστον να μην τα συναναστρέφονται πολύ. Για το καλό της ανθρωπότητας.

Κείμενο – Σκηνοθεσία **Λένα Κιτσοπούλου** • Σκηνικά – Κοστούμια **Μαγδαληνή Αυγερινού** • Σύνθεση μουσικής **Νίκος Κυπουργός** • Σχεδιασμός φωτισμού **Νίκος Βλασόπουλος** • Βοηθός σκηνοθέτριας **Μαριλένα Μόσχου** • Live Video **Αλέξανδρος Βετούλης** • Παίζουν **Στέλλα Βογιατζάκη, Λένα Κιτσοπούλου, Ντίνα Μιχαηλίδου, Γιάννης Μπαριτάκης, Θοδωρής Σκυφτούλης, Γιώργος Τριανταφυλλίδης** • Τραγούδι **Λευτέρης Πανταζής** • Φωτογραφίες **Λένα Κιτσοπούλου** • Οργάνωση – Εκτέλεση παραγωγής **Ευάγγελος Κώνστας / Constantly Productions**

///

ΧΟΡΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Η

22 & 23 Ιουλίου

Maria Hassabi

Us

Ο ήχος ανθρώπων που μιλούν γεμίζει σιγά-σιγά την αίθουσα. Ένα μακρύ παγκάκι βρίσκεται τοποθετημένο στο χείλος του προσκηνίου, παράλληλα με το κοινό. Το φως απομονώνει αυτή την περιοχή, επαναπροσδιορίζοντας τη σκηνή ως στενό, γραμμικό χώρο όπου πέντε ερμηνευτές αναπτύσσουν μια αλληλουχία συγκροτημένων δράσεων. Κάθονται, στέκονται, ξαπλώνουν, αφήνουν το σώμα τους να γείρει. Αυτό που ξεκινάει ως αργή, σχεδόν ‘γλυπτική’ χειρονομία μετατρέπεται σε σύνθετο στοχασμό πάνω στην έννοια της αντίληψης, προ(σ)καλώντας αντίστοιχα την πρόσληψη του ορατού και του πραγματικού.

Ως καθημερινό αντικείμενο, το παγκάκι παραπέμπει στην πράξη της αναμονής και της παρατήρησης, αλλά και στη θεατρική σύμβαση της έκθεσης. Στο *Us*, λειτουργεί ως στήριγμα, μέσο έκθεσης και πλαίσιο: ένα σκηνικό κέντρο όπου τα σώματα – μετακινούμενα από μια στάση παύσης σε μια άλλη– γλιστρούν σε ολοένα πιο απαιτητικές και συστραμμένες θέσεις, μέσα από έναν επίμονο ρυθμό ακινησίας και μετατόπισης.

Αντλώντας από την ιδιαίτερη γλώσσα της Μαρίας Χασάπη πάνω στη στατικότητα, την επιβράδυνση, την ακρίβεια και τη γλυπτική σωματικότητα, το *Us* αντιμετωπίζει τον χρόνο ως υλικό και την παρουσία ως μια ενεργή, διαρκή κατάσταση, την οποία διαπραγματεύεται στιγμή προς στιγμή. Ανάμεσα σε στιγμές ανάπαυσης και

παρατήρησης, οι ερμηνευτές διατηρούν το νήμα της έντασης τεντωμένο μέσα στην εξέλιξη της δράσης τους, τόσο ως μεμονωμένες παρουσίες όσο και ως σύνολο. Κάθε δράση επηρεάζει τον διπλανό τους, μεταφέροντας την κίνηση από τον έναν στον άλλο. Μέσα σε αυτό το πεδίο, γεννιέται μια αμοιβαιότητα με τον θεατή, ένας γλαφυρός συντονισμός των δύο μερών και της παρουσίας τους: εκείνοι και εμείς, καθισμένοι σε παράλληλη διάταξη, σε μια σιωπηλή ανταλλαγή προσοχής, διάρκειας και αντίληψης.

Χορογραφία – Σύλληψη **Μαρία Χασάπη** • Ερμηνεύουν **Έλενα Αντωνίου, Georges Labbat, Oisín Monaghan, Θάνος Ραγούσης, Sara Tan** • Βοηθός χορογράφος **Χαρίλαος Μελετίου** • Σχεδιασμός ήχου **Σταύρος Γασπαράτος, Μαρία Χασάπη** • Σχεδιασμός φωτισμού **Αλίκη Δανέζη Knutsen** • Τεχνικός διευθυντής **Hugues Girard** • Κοστούμια **Sabina Schreder** • Αρχιτεκτονική μελέτη **Ελίνα Ζαμπετάκη, Μαρία Χασάπη** • Υπεύθυνη παραγωγής – Studio manager **Βάσια Μαγουλά** • Management (ΗΠΑ) **Νατάσα Κατερινοπούλου** • Συμπαραγωγή **Kunstenfestivaldesarts** (Βέλγιο), **BOZAR** (Βέλγιο), **Sharjah Art Foundation** (Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα), **PS21: Center for Contemporary Performance** (ΗΠΑ), **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου** (Ελλάδα), **Tanzquartier Wien** (Αυστρία), **Festival d'Automne à Paris** (Γαλλία), **Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Βαρσοβίας** (Πολωνία), **Walker Art Center** (ΗΠΑ), **Museum of Contemporary Art Chicago** (ΗΠΑ)

Με την υποστήριξη του **Οργανισμού Πολιτισμού και Ανάπτυξης NEON**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 60΄

///

ΧΟΡΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Ε

22 – 24 Ιουλίου

Ζωή Ευσταθίου

When Did Silence Get This Loud?

Η ερώτηση στον τίτλο του έργου δεν συνιστά τόσο απορία που ζητά απάντηση όσο ένα *ερώτημα* που απευθύνεται ενεργά στο σώμα και τον νου του θεατή, γνωρίζοντας προκαταβολικά ότι οι απαντήσεις μερικές φορές δεν προσφέρουν διέξοδο: *Πότε η σιωπή έγινε τόσο εκκωφαντική;* Μέσα από μια συμφωνία κίνησης, ήχου, φωτός και δονήσεων, οι χορευτές και η χορογράφος θέτουν την έννοια της σιωπής σε διάλογο με την έννοια του ηλεκτρισμού, διερευνώντας τους τρόπους με τους οποίους βιώνουμε την υπερδιέγερση της πληροφορίας και τον αισθητηριακό θόρυβο στις μέρες μας. Υπάρχουν άραγε ακόμα σιωπές που βαραίνουν;

Καρπός μιας πρόσφατης πολυαισθητηριακής έρευνας που εστιάζει στην αποτύπωση της κινητικής επανάληψης, το έργο στοχεύει στην ανάδειξη των εννοιών της ταλάντωσης, της συνεχούς ροής του ηλεκτρισμού, αλλά και της δυναμικής των παύσεων, θίγοντας τη σχέση της κίνησης με την παραγωγή ενέργειας και ηχητικών πεδίων.

Η ‘εκκωφαντική σιωπή’ του τίτλου είναι ένα πεδίο γεμάτο υπόηχους, ηλεκτρικούς παλμούς και μικρές δονήσεις – στοιχεία που μπορεί να στέκονται έξω από το ακουστικό φάσμα, το σώμα μας όμως μπορεί να τα αισθανθεί. Κύματα από χαμηλές συχνότητες –που γίνονται αισθητά μέσω δονητικών subwoofers– μετατρέπουν την ακρόαση σε μια πλήρως ενσώματη εμπειρία, όπου ο θεατής δεν ακούει παθητικά αλλά αισθάνεται την ενέργεια να τον κατακλύζει μέχρι τα κόκαλά του, μέσα από τον συντονισμό του σώματός του με τις διαστάσεις του χώρου.

Μέλος της ομάδας Rosas της Αν Τερέζα Ντε Κέερσμακερ, η Ζωή Ευσταθίου χορογραφεί και αναμειγνύει τον μινιμαλισμό με την κοινωνική νοηματοδότηση της κίνησης, παραδίδοντας ένα έργο συνειδητά αφαιρετικό και βαθιά συλλογικό που απευθύνεται ταυτόχρονα στις διανοητικές αγωνίες και την αισθητηριακή συμμετοχή του θεατή. Μέσα από τον συνδυασμό της επαναληπτικότητας και της εξωστρέφειας της κίνησης, η παράσταση εξερευνά τη στιγμή πριν από τη φωνή, εκεί όπου η σιωπή είναι διττή – ένα πεδίο που πότε προστατεύει και πότε καταπιέζει.

Ιδέα – Χορογραφία **Ζωή Ευσταθίου** • Ερμηνεύουν **Ζωή Ευσταθίου, Εβίνη Παντελάκη** • Πρωτότυπη μουσική σύνθεση **Μαρία Πανοσιάν** • Σκηνογραφία **Τίνα**

Τζόκα • Σχεδιασμός φωτισμού Παναγιώτης Τομαράς • Φωτογράφιση Ρωμανός Λιούτας • Βίντεο – Τρέιλερ Μελίνα Μπουκουβάλα

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 45΄

///

ΧΟΡΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

22 – 24 Ιουλίου

Πάνος Μαλακτός

Brightest Heroine

*Sometimes I am happy, sometimes I am sad
But I am always the brightest heroine*

TAMTA

Ο παλιός κόσμος πεθαίνει και ο καινούριος παλεύει να γεννηθεί. Είναι η ώρα των τεράτων. Η νέα σόλο περφόρμανς του χορευτή και χορογράφου Πάνου Μαλακτού φέρνει στο προσκήνιο το σώμα που αντιδρά, κινητοποιείται και εξεγείρεται ενάντια στα τέρατα του παρόντος. Στον πυρήνα του έργου βρίσκεται μια γνώριμη γεύση: η ενέργεια που συσσωρεύεται όταν τα σώματα αρνούνται να σωπάσουν μπροστά σε μια αδυσώπητη πραγματικότητα.

Σε ένα έργο που ξεδιπλώνεται ως δοκιμασία αντοχής, το σώμα –κουβαλώντας το φορτίο της συλλογικής εξέγερσης– αφηγείται τη διαδρομή του, μια ιδιότυπη λούπα αντίστασης, εξάντλησης και επανεκκίνησης. Χωρίς να χορογραφεί εικονογραφώντας ή να εικονογραφεί χορογραφώντας, μακριά από σχηματικές αναπαραστάσεις, ο Μαλακτός στήνει μια περφόρμανς-κανάλι από όπου μπορεί να περάσει η συλλογική ένταση και να βρει διέξοδο εκτόνωσης.

Οι αναφορές του έργου πηγάζουν από τον κόσμο των βιντεοπαιχνιδιών, του anime, των γλωσσών προγραμματισμού και των glitches – σαν άτυπος ύμνος στο σφάλμα,

στο 'κόλλημα', στην προσπάθεια να υπερβείς κάτι που είναι μάταιο. Η περφόρμερ-ηρωίδα βρίσκεται στην τελευταία πίστα ενός ατέρμονου παιχνιδιού, αναζητώντας το τελικό τέρας για να συγκρουστεί μαζί του. Υπάρχει κάποια αποφασιστική κίνηση που θα μπορούσε να τερματίσει τη μάχη; Ή μήπως η μάχη είναι σχεδιασμένη να μην τελειώνει ποτέ; Και σε έναν κόσμο όπου τα ξόρκια δρουν χωρίς φανερούς μάγους, ποιος είναι τελικά ο εχθρός;

Το *Brightest Heroine* είναι ένα σόλο που γίνεται πλήθος με όχημα ένα σώμα που άλλοτε είναι πεδίο ασκήσεων και βολής, άλλοτε δοχείο μνήμης, άλλοτε όπλο διεκδίκησης και άλλοτε φορέας φροντίδας. Μέσα σε έναν μεταίχμιακό χώρο όπου η ψηφιακή και φυσική πραγματικότητα καταπίνουν η μια την άλλη, το κοινό έρχεται αντιμέτωπο με τη συνειδητοποίηση ότι η άρνηση της παραίτησης είναι η μόνη χειρονομία αντίστασης σε έναν κόσμο που όλο και περισσότερο μοιάζει να μας τρολάρει.

Σύλληψη – Χορογραφία – Ερμηνεία **Πάνος Μαλακτός** • Δραματουργία **Ηλίας Αδάμ** • Σκηνικά – Κοστούμια **Ορέστης Λαζούρας** • Σχεδιασμός φωτισμών **Βασίλης Πετεινάρης** • Μουσική παραγωγή **Τεο.χ3** • Διεύθυνση παραγωγής **TooFarEast / Νίκος Μαυράκης** • Ευχαριστίες **Μελίνα Σοφοκλέους, Nick Von Kleist** • Παραγωγή **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου**

Η πρεμιέρα πραγματοποιήθηκε στην Κύπρο στο πλαίσιο του προγράμματος «ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ 2026» του Τμήματος Σύγχρονου Πολιτισμού του Υφυπουργείου Πολιτισμού της Κύπρου.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 50΄

///

ΧΟΡΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Β

22 – 24 Ιουλίου

Χριστιάνα Κοσιάρη

Τα κόλλυβα

Τα κόλλυβα είναι μια παράσταση χορού που σμίγει την ελληνική τελετουργική παράδοση με τη σύγχρονη σκηνική γλώσσα, εστιάζοντας στο λεπτό σύνορο ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο. Στον πυρήνα του έργου βρίσκεται ένα παράδοξο τελετουργικό: κάθε χρόνο, πέντε γυναίκες άνω των εξήντα συναντιούνται για να φτιάξουν τα δικά τους κόλλυβα όσο βρίσκονται ακόμη εν ζωή.

Η σκηνή θυμίζει οικιακό περιβάλλον, μια εστία συντροφικότητας. Οι γυναίκες γελούν, κουτσομπολεύουν, θυμούνται, πειράζονται ενώ ετοιμάζουν το ιδιαίτερο έδεσμα. Τα κόλλυβα, σύμβολο μνήμης και αποχαιρετισμού, αποκτούν διπλή σημασία: γίνονται μνημόσυνο της χαμένης νιότης –ένα νεύμα στα σώματα που υπήρξαν κάποτε αλλιώς, στις επιλογές που έγιναν και σε όσα δεν έγιναν ποτέ– αλλά και γιορτή της επιθυμίας για ζωή. Οι γυναίκες ανακατεύουν το σιτάρι, πασπαλίζουν ζάχαρη, στολίζουν με ρόδι. Ο κύκλος της προετοιμασίας επαναλαμβάνεται, γίνεται ρυθμός και συγχρονισμός, ενώ σταδιακά μετατρέπεται σε χορό. Ταυτόχρονα, μια υποδόρια ειρωνεία διαπερνά όσα εκτυλίσσονται: τα κόλλυβα πρέπει να καταναλωθούν άμεσα πριν ‘χαλάσουν’ και γίνουν επικίνδυνα. Η βουλιμική τους κατανάλωση, έτσι, μετατρέπεται σε μια μεταφορά για την ίδια την ύπαρξη: τη βιασύνη να ζήσουμε όσο πιο μεστά γίνεται πριν από την αναπόφευκτη φθορά. Όσο κυλάει ο χρόνος, ζωή και θάνατος αποκτούν κοινή υπόσταση, αποκαλύπτοντας τις μορφές στη σκηνή ως παρουσίες που γλιστρούν ανάμεσα στους δύο κόσμους.

Η χορογράφος Χριστιάνα Κοσιάρη συνεχίζει την έρευνά της πάνω σε μη νεανικά σώματα, φέρνοντας στη σκηνή δύο επαγγελματίες και τρεις ερασιτέχνες ερμηνεύτριες άνω των εξήντα ετών. Οι ερμηνεύτριες μοιράζονται τον ίδιο σκηνικό χώρο, φέρνοντας μαζί τους διαφορετικές διαδρομές, εμπειρίες και σχέσεις με το σώμα.

Τα κόλλυβα είναι μια γιορτή που αποδομεί τον θάνατο με χιούμορ, συμφιλιώνοντάς τον με τον κύκλο της ζωής. Μια συνάντηση που τιμά αυτό που χάθηκε χωρίς να ξεχνά αυτό που υπάρχει ακόμη, θυμίζοντάς μας ότι η μνήμη, η συντροφικότητα και η χαρά είναι δυνάμεις που αντηχούν και μετά το τέλος.

Ιδέα – Σύλληψη – Χορογραφία **Χριστιάνα Κοσιάρη** • Ερμηνεία – συνδημιουργία υλικού **Σταυρούλα Σιάμου, Τιτή Αντωνοπούλου** και οι ερασιτέχνες ερμηνεύτριες **Μαρία-Αγγέλα Κοσιάρη, Νίκη Φιλιάνου, Υβόνη Δημητριάδου** • Δραματουργία

Δήμητρα Μητροπούλου • Μουσική σύνθεση **Jan Van Angelopoulos** • Σκηνικά **Μυρτώ Λάμπρου** • Κοστούμια **Λίνα Σταυροπούλου** • Σχεδιασμός φωτισμού **Βαγγέλης Μούντριχας** • Φωτογραφίες προώθησης **Stephie Grape** • Οργάνωση – Εκτέλεση παραγωγής **TooFarEast / Νίκος Μαυράκης**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 45΄

///

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Η

26 & 27 Ιουλίου

Christiane Jatahy

A TRIAL

Βασισμένο στο έργο *Ένας εχθρός του λαού*

του Χένρικ Ίψεν

Το *A TRIAL* μετατρέπει το έργο του Ίψεν σε ένα σύγχρονο, συμμετοχικό ‘λαϊκό δικαστήριο’, όπου η αλήθεια δεν αποκαλύπτεται απλώς αλλά τίθεται υπό κρίση. Αφετηρία είναι το σκάνδαλο που πυροδοτεί την πλοκή στο *Ένας εχθρός του λαού* (1882) του Νορβηγού δραματουργού: ο γιατρός Τόμας Στόκμαν, υπεύθυνος υγειονομικού ελέγχου των δημοτικών λουτρών από τα οποία εξαρτάται η ευημερία της πόλης, ανακαλύπτει ότι το νερό είναι επικίνδυνα μολυσμένο. Συνειδητοποιεί έτσι ότι η προστασία της δημόσιας υγείας απαιτεί πολιτική δράση, κόστος και σύγκρουση. Όταν ο Στόκμαν επιμένει να μιλήσει, η πόλη –θεσμοί, Τύπος και πλειοψηφία– τον στοχοποιεί και τον βαφτίζει ‘εχθρό του λαού’.

Η Βραζιλιάνα δημιουργός Κριστιάν Ζαταΐ, μία από τις πιο ισχυρές φωνές της σύγχρονης διεθνούς σκηνής και βραβευμένη με τον Χρυσό Λέοντα για το Θέατρο στη Μπιενάλε της Βενετίας το 2022, πιάνει το νήμα της ιστορίας από εκεί που το άφησε ο Ίψεν: ο γιατρός Στόκμαν επιστρέφει και ζητά μια δεύτερη κρίση. Όχι απαλλαγή, αλλά το δικαίωμα σε μια ουδέτερη διαδικασία που θα κρίνει τις πράξεις, τις επιλογές και τη δημόσια στάση του. Υπήρξε, τελικά, προσπάθεια υπονόμησης της δημοκρατίας; Είναι ή δεν είναι ‘εχθρός του λαού’; Ο ίδιος αναλαμβάνει την υπεράσπισή του, ενώ ο αδελφός του και δήμαρχος της πόλης Πέτερ εμφανίζεται ως κατηγορός· οι υπόλοιποι

χαρακτήρες παρελαύνουν με τις δικές τους εκδοχές της αλήθειας, μετατρέποντας την οικογενειακή σύγκρουση σε συλλογικό καθρέφτη.

Το εύρημα είναι ριζικό: στην απουσία δικαστών και δικηγόρων, η απόφαση περνά στο κοινό. Οι θεατές μπορούν να δηλώσουν συμμετοχή ως ένορκοι και επιλέγονται δώδεκα άτομα με κλήρωση, τα οποία θέτουν ερωτήσεις και ζητούν διευκρινίσεις. Στο τέλος, αποσύρονται για να συσκεφθούν ώστε να εκδοθεί μια δημόσια ετυμηγορία, αποκαλύπτοντας όχι μόνο την υπόθεση αλλά και τις αξίες αυτών που κρίνουν, προσδίδοντας διαφορετικό τέλος από βραδιά σε βραδιά.

Στο μεταίχμιο θεάτρου και κινηματογράφου, η υβριδική σκηνοθετική γραφή της Ζαταΐ συνδυάζει ζωντανή δράση με προ-γυρισμένο υλικό και διαδικτυακές 'μαρτυρίες', συνομιλώντας με τη σύνθετη οικολογική και πολιτική πραγματικότητα της Βραζιλίας.

Μέσα από τον κεντρικό ήρωα Στόκμαν, ο υποψήφιος για Όσκαρ ηθοποιός, συνδημιουργός και κεντρικός ερμηνευτής Βάγκνερ Μόουρα λειτουργεί ως καταλύτης μιας σκηνικής διαδικασίας που μετατρέπει το θέατρο σε ανοιχτό πεδίο πολιτικής διαπραγμάτευσης.

Δεν πρόκειται για αναπαράσταση μιας δίκης. Το *A TRIAL* μας καλεί να πάρουμε θέση, και αυτό ακριβώς είναι το διακύβευμά του· να μας αφήσει στο τέλος με το βάρος μιας απόφασης και με το ερώτημα πόση αλήθεια αντέχει μια κοινωνία όταν απειλείται το συμφέρον της.

Ένα έργο των **Christiane Jatahy, Wagner Moura** • Σύλληψη – Σκηνοθεσία **Christiane Jatahy** • Κείμενο **Christiane Jatahy, Lucas Paraizo, Wagner Moura** • Σκηνογραφία – Φωτισμοί – Καλλιτεχνική συνεργασία **Thomas Walgrave** • Βίντεο **Julio Parente** • Κοστούμια **Marina Franco** • Διεύθυνση φωτογραφίας – Κάμερα **Paulo Camacho** • Σχεδιασμός ήχου – Μίξη **Pedro Vituri** • Παίζουν **Wagner Moura, Danilo Grangheia, Julia Bernat** • Στην ταινία συμμετέχουν **Marjorie Estiano, Jonas Bloch, Salvador Moura** • Online συμμετοχή **Tatiana Henrique** • Παιδιά στην ταινία **Antonio Falcão, Henry Soares Paes Leme, José Moura** • Καλεσμένοι ηθοποιοί (TBC) • Συντονισμός παραγωγής & διανομής **Henrique Mariano** • Διοικητική υποστήριξη **Charlotte Pesle, Lison Bellanger (EPOC Productions)** • Παραγωγή **Axis Productions** • Συμπαραγωγή **Edinburgh International Festival** (Σκωτία), **Avignon Festival** (Γαλλία), **Holland Festival** (Ολλανδία), **Centro Cultural de Belém** (Πορτογαλία), **DeSingel** (Βέλγιο) • Με την υποστήριξη των **UCLA Center for the Performing Arts** (ΗΠΑ), **Instituto Guimarães Rosa – IGR – Υπουργείο**

Εξωτερικών (Βραζιλία) • Η Cie Vertice – Axis Productions υποστηρίζεται από την Περιφερειακή Διεύθυνση Πολιτιστικών Δράσεων της Île-de-France και το Υπουργείο Πολιτισμού της Γαλλίας

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 150´

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΚΗΠΟΣ

29 Μαΐου – 27 Ιουλίου

Objects of Common Interest

Η πρωτότυπη εγκατάσταση εικαστικού φωτισμού του βραβευμένου design studio *Objects of Common Interest* παραμένει και φέτος στην Πειραιώς 260, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο κομμάτι της οπτικής ταυτότητας του χώρου.

Οι ιδρυτές του στούντιο, οι αρχιτέκτονες και σχεδιαστές Ελένη Πεταλωτή και Λεωνίδα Τραμπούκης, οι οποίοι δραστηριοποιούνται μεταξύ Αθήνας και Νέας Υόρκης, εστιάζουν στη δημιουργία γλυπτικών αντικειμένων και βιωματικών περιβαλλόντων που αναδεικνύουν τη σχέση της υλικότητας με τον χώρο. Με διεθνείς περγαμηνές, όπως οι διακρίσεις Designer of the Year από το *Wallpaper* (2022) και τα Elle Deco International Design Awards (2024), αλλά και με παρουσία σε κορυφαία ιδρύματα όπως το Noguchi Museum και το Vitra Design Museum, οι δημιουργοί (καθηγητές Αρχιτεκτονικής στο Κολούμπια και μέλη της λίστας AD100) συνεχίζουν να πειραματίζονται με τα όρια της τέχνης και του design. Η εγκατάσταση, που δεσπόζει στον προαύλιο χώρο της Πειραιώς 260, αποτελείται από σωλήνες φωτός σε ποικίλα σχήματα και καμπύλες που ‘αγκαλιάζουν’ το κτίριο του Χώρου Δ. Μέσα από μια δυναμική αλληλεπίδραση ύψους και μορφής, το έργο δημιουργεί ένα νέο, φωτεινό τοπίο, προσκαλώντας τους θεατές σε μια μοναδική βιωματική εμπειρία πριν και μετά τις παραστάσεις, ενεργοποιώντας το βιομηχανικό περιβάλλον με έναν τρόπο σχεδόν οργανικό.

///

BΙΝΤΕΟ-ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΦΟΥΑΓΙΕ Ε

13 – 30 Ιουνίου

Sergey Khismatov*Video Ensemble*

Πριν περίπου έξι χρόνια –όταν ο πλανήτης είχε αποσυρθεί σε μια ιδιότυπη νάρκη λόγω της πανδημίας του Covid-19– ο Ρώσος συνθέτης και καλλιτέχνης Σεργκέϊ Κισμάτοφ επινόησε έναν νέο οπτικοακουστικό μορφότυπο, τον οποίο βάπτισε “Video Ensemble”. Σε αυτό το μέσο, συνδύασε την αγάπη του για τη χωρική διάχυση του ήχου με την κινούμενη εικόνα, δημιουργώντας μικρές ή πιο μεγάλες οπτικοακουστικές ριπές που ρουφούν τις αισθήσεις και γεννούν στιγμιαία νοήματα. Παρά την επίπονη φύση της διαδικασίας –καθώς προϋποθέτει χειρουργικές επεμβάσεις σε κατά βάση ανεπεξέργαστο υλικό– αυτό που χαρακτηρίζει κυρίως τα video ensembles είναι ένα πνευματώδες και ‘αυθάδες’ μπρίο, που ανακαλεί τον αφορισμό του αγαπημένου του Μάρκ Τουέιν: «Το γέλιο είναι το σημαντικότερο όπλο που διαθέτουμε ως άνθρωποι και αυτό που χρησιμοποιούμε λιγότερο».

Στην εγκατάστασή του στην Πειραιώς 260, ο Κισμάτοφ παρουσιάζει τρία δείγματα αυτής της κοπτικής τέχνης. Στο *POLITUNES*, απομονώνει φωνητικές αμηχανίες ή λεκτικούς μετωρισμούς πολιτικών, δικτατόρων και λαϊκιστών σε ζωντανές τους ομιλίες, φτιάχνοντας μια μικροσύνθεση όπου το ξεκαρδιστικό αγκαλιάζεται με το ανατριχιαστικό. Το υλικό του *SUONO POVERO* είναι μια χορωδία από σκουπίδια – ήχοι που παράγονται από τσακισμένες συσκευασίες, απορρίμματα σε σακούλες και, εν γένει, αντικείμενα λίγο πριν την τελική τους απόσυρση από τον κύκλο της ζωής και της κατανάλωσης– σε ένα συμπυκνωμένο σχόλιο πάνω στη βιωσιμότητα και τον οικολογικό αφανισμό, που προδίδει επιπλέον την επιρροή της *Arte Povera* στην καλλιτεχνική του πρακτική. Στο έργο *ROTONDA*, ο Κισμάτοφ ζήτησε από φίλους του απ’ όλον τον κόσμο να του στείλουν ηχογραφήσεις με πόρτες που τρίζουν. Το γοερό κελάηδισμα που παράγεται από το άνοιγμα και το κλείσιμό τους ανακαλεί την ίδια τη

χειρονομία της αποδοχής ή του αποκλεισμού, ένα οδυνηρό κλείσιμο του ματιού στις παγκόσμιες ροές μετανάστευσης και στον πολιτισμό της ανοχής και της ενσυναίσθησης.

Όλα αυτά τα videos δεν είναι ηχητικές ιδιοτροπίες ή ομφαλοσκοπήσεις, αλλά αυτόνομα και ουσιαστικά έργα φτιαγμένα και βγαλμένα μέσα από την ανήσυχη κουζίνα ενός συνθέτη που αξιοποιεί όλο το φάσμα και τις δυναμικές της σύνθεσης: το κρεσέντο, το φορτίσιμο, το πιανίσιμο, την κινησιολογία μιας ορχήστρας, ένα ευρύ κρουστικό λεξιλόγιο και, κυρίως, το λεξιλόγιο του θορύβου. Αν όλα αυτά φαίνονται ζαλιστικά, μην ανησυχείτε: αυτή είναι η γεύση του εικοστού πρώτου αιώνα.

Σύλληψη – Δημιουργία **Sergey Khismatov**

//

BINTEO-ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260

Calla Henkel – Max Pitegoff

THEATER

Στην αχανή λεωφόρο Σάντα Μόνικα του Λος Άντζελες με τις φωτεινές μαρκίζες, μια γυναίκα επιχειρεί να συγκροτήσει έναν θίασο. Με τα λεφτά που λαμβάνει ως αποζημίωση έπειτα από ένα ατύχημα, αγοράζει ένα θέατρο πενήντα θέσεων και μετακομίζει εκεί. Πρόκειται για την κεντρική μορφή του υβριδικού ντοκιμαντέρ των Κάλα Χένκελ και Μαξ Πιτέγκοφ *THEATER*, την οποία υποδύεται η σκηνοθέτις και εικαστικός Λέιλα Γουάινραμπ, καταθέτοντας μια ερμηνεία που απηχεί γλαφυρά τη ζωή των ίδιων των δημιουργών – το καλλιτεχνικό δίδυμο που ανακαίνισε στην πραγματική ζωή ένα μικρό θέατρο στη Σάντα Μόνικα και ξεκίνησε να το λειτουργεί ως New Theater Hollywood το 2024.

Παρακινούμενη από την επιθυμία της σύνδεσης εντός μιας κοινότητας ομοϊδεατών και την ελπίδα μιας άλλης ζωής που μπορεί να έρθει μέσα από την αναγνώριση, η ηρωίδα του *THEATER* περιπλανιέται στον αινιγματικό κόσμο του θεάτρου, τις πρόβες, τα

παρασκήνια, τη σκηνή, τα καμαρίνια. Γύρω της εκτυλίσσονται δυναμικές εξουσίας κι εκμετάλλευσης, όνειρα που συγκρούονται, φαντάσματα του παρελθόντος, καθώς και η ισχνή υπόσχεση της μεταμόρφωσης μέσω της φήμης. Έξω από τον μικρόκοσμο του θεάτρου, η πραγματικότητα μοιάζει να προαναγγέλλει το τέλος της θεατρικής σκηνής του Λος Άντζελες και του αμερικανικού ονείρου ευρύτερα. Όσο παρασύρεται από τον έρωτα, όσο καταναλώνεται από τις φιλοδοξίες των γύρω της, η ηρωίδα έρχεται αντιμέτωπη με τις πιο μύχιες επιθυμίες της καθώς και τις δυσκολίες της συνύπαρξης στο πλαίσιο μιας ομάδας ή της προσπάθειας να την κρατήσει ενωμένη.

Γυρισμένο σε φιλμ 16 χιλιοστών και με αφήγηση που ξεδιπλώνεται μέσα από υποτιτλισμένο κείμενο και μουσική του MK Velsorf, το *THEATER* ακροβατεί ανάμεσα στην πραγματικότητα και τη μυθοπλασία, ακολουθώντας τον δικό του σφυγμό. Για ν' αφηγηθεί την ιστορία αυτού του χώρου, αξιοποιεί την ποιητική γραφή, τη φωτογραφία και το στοιχείο του ντοκιμαντέρ σε πέντε επεισόδια συνολικής διάρκειας 95 λεπτών, σκιαγραφώντας τη θεατρική σκηνή ως έναν μικρόκοσμο που 'παραμορφώνει' τις ανθρώπινες σχέσεις μέσα και έξω από το φαντασιακό του θεάτρου.

Σκηνοθεσία **Calla Henkel, Max Pitegoff** • Κάμερα **Josias Lopez, Sydney Morrell** • Μουσική **MK Velsorf** • Ερμηνεύουν **Leilah Weinraub, Edem Dela-Seshie, Deevious, David Louis Zuckerman, Harry Karp, Bruce Yonemoto, Speedy, Tarren Johnson, MK Velsorf, Philip Littell, Georgia Ford, Josias Lopez** • Acting Class (Επεισόδιο 3) **John Tuite, Jake August, Jessie Ann Kohlman, Ryan Harrison, Maria Marsalis, Tzef Montana, Billy Johnson, Bailey Stiles** • Audience (Επεισόδιο 4) **Lucy Parks Urbano, Luis Ortega Govela, Nicolas Burrier, Luna Izipisua Rodriguez, Pablo Niño Izipisua de Kissel, Sonji Kimmons, Beebe Smith, Moses Mascuch, Zara Schuster, Loren Kramar, Alex Freedman, Asher Hartman, José Luis Blondet, Gracie Hadland, Alina Perkins, Ana Howe Bukowski, Dino Wiand, Caye Castagnetto, Yun Chiu, Sophia Le Fraga, Pedro Alejandro Verdin, Jacob Pincus, Mariella Rudi, Jeremy Maldonado, Michael Bonnabel, Jasmine Orpilla, Scott Cameron Weaver, Andrew Roy** • Συμμετέχουν **Lily McMenemy, Thomas Fabrizio, Ruby McCollister, Leah Hennessey, Jack Kilmer, Karl Holmqvist, Klara Liden, Arto Lindsay, Lauren 2Dope, Jasmine Johnson, Ashley Hood, Colin Self, Diamond Stingily, Frank Traynor, Jimmy Lux Fox, Alyssa Reeder, Arta Gee,**

Bella Newman, Cian McCourt, Stephanie LaCava, Kaia Gerber, Cæcilie Trier, Jakob Littauer, Frank Demma, Sally Spitz, Asher Hartman, Olivia Mole, Christina Catherine Martinez, Clément Métayer, Sharmita Bhattacharya, Paige Wishart, Kalena Yiaueki, Klein • Με υλικό προβών και παρασκηνίων από το New Theater Hollywood και από A Hole Is A Hole **Lily McMenemy** • Hollywood Soldier **Ruby McCollister** • THE RANT **Karl Holmqvist, Arto Lindsay, Klara Liden** • The Death of a Star **Jasmine Johnson** • Where The Souls Go **Colin Self** • It's My Sister **Casey Jane Ellison** • Two American Scenes **Stephanie LaCava** • We Don't Live Here Anymore **Tarren Johnson** and **Joel Cocks** • A Concert **TLF Trio** • A Frank's Cabaret **Frank's** • The Driver **Diamond Stingily** • The Mommy Leaks The Floor **Asher Hartman** • Haircut **Rebecca Hazlewood** και **David Louis Zuckerman** • Personal Inventory **Kalena Yiaueki** • RHINO, Put Your Hand Inside The Puppet Head **Caye Castagnetto** • Psalm's Trust (Vol. 2) **Klein** • Επεισόδια 1-3 ανάθεση από το **Fluentum** (Γερμανία) • Επεισόδια 4 & 5 ανάθεση από τα **Hammer Museum**, (ΗΠΑ), **Fluentum** (Γερμανία), και **Van Abbemuseum** (Ολλανδία)

Με την ευγενική παραχώρηση της **Galerie Isabella Bortolozzi** στο Βερολίνο.

ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ – ΕΝΑΣΤΡΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Μεταμεσονύκτιες προβολές του εφήμερου της σκηνικής πράξης

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΧΩΡΟΣ Δ

16, 24 & 28 Ιουνίου

4, 8, 13, 21 & 24 Ιουλίου

Η νέα πρόταση του Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου, που φιλοξενείται στον Χώρο Δ της Πειραιώς 260, συστήνεται με τον τίτλο «Έναστρος ουρανός – Έναστρες νύχτες». Τα μεσάνυχτα, σε ένα βιομηχανικό τοπίο, μέσα στην ησυχία της καλοκαιρινής Αθήνας, κάτω από μια ανοιχτή οροφή, προβάλλονται ταινίες. Εκεί που πραγματώνονται εφήμερες παραστάσεις, παρουσιάζονται κινηματογραφικές καταγραφές που συναντούν τον θεατή σε μια πόλη που επιβραδύνει.

Έργα που έχουν κινηματογραφηθεί με ιδιαίτερο τρόπο, όχι ως απλή τεκμηρίωση αλλά ως αυτόνομες μεταγραφές της σκηνικής εμπειρίας, διατηρούν την ένταση, τον ρυθμό και τη δραματουργική ποιότητα τους. Σύγχρονοι δημιουργοί συνθέτουν ένα πολυφωνικό πεδίο, όπου το θέατρο, ο χορός και η περφόρμανς συνομιλούν με τον κινηματογράφο. Συστήνεται έτσι – μέσω του κινηματογράφου αυτή τη φορά– ο μακροχρόνιος διάλογος του Φεστιβάλ με τη σύγχρονη περφόρμανς και τα έργα-ορόσημα του 20ού και 21ου αιώνα.

Ταυτόχρονα, η ίδια η Πειραιώς 260 –ένα τοπίο που συμπληρώνει είκοσι χρόνια συνεχούς παρουσίας– λειτουργεί ως ενεργός φορέας αυτής της εμπειρίας: ένας χώρος που παραμένει ζωντανός μέσα από τις πολλαπλές μορφές τέχνης που φιλοξενεί, επαναπροσδιορίζοντας διαρκώς τη σχέση ανάμεσα στο παρελθόν της παράστασης και το παρόν της θέασής της.

ΑΦΤΕΡ

Επιμέλεια **Δημήτρης Τσάκας, Ηρώ Νικολάου**

Το ΑΦΤΕΡ –ένα επιμελημένο πρόγραμμα μουσικών live– κρατάει την Πειραιώς 260 για ακόμα λίγο ξύπνια τις μεταμεσονύκτιες ώρες. Την Παρασκευή 29 Μαΐου, με την έναρξη του Φεστιβάλ, η νέα αυτή δράση συστήνεται στο κοινό μέσα από μια σειρά live που διατρέχουν το πρόγραμμα της Π260, μεταμορφώνοντας τον χώρο σε ένα ζωντανό σημείο συνάντησης τα μεσάνυχτα.

Η καινούργια αυτή σειρά μουσικών live φιλοδοξεί να δημιουργήσει ένα μωσαϊκό ήχων και διαθέσεων, γεμάτο εκπλήξεις. Δεκατρείς μουσικές βραδιές όπου η τζαζ διαδέχεται το rock, live DJ sets αποκαλύπτουν νέες προσεγγίσεις, ενώ μουσικές performances δοκιμάζουν τα όρια της σκηνικής και ηχητικής έκφρασης. Ένα ΑΦΤΕΡ που συστήνει την Π260 ως έναν micro-συναυλιακό χώρο, ίσως και ανεξάρτητα από το υπόλοιπο καλλιτεχνικό πρόγραμμα που προηγείται – ένα αυτούσιο καλλιτεχνικό γεγονός.

Δύο εντελώς διαφορετικές ζώνες του χώρου, ο Κήπος και η Πλατεία, εναλλάσσονται, ενεργοποιούνται και φιλοξενούν εντελώς διαφορετικές μουσικές νοοτροπίες. Το κοινό δεν παραμένει παθητικός θεατής· γίνεται μέρος μιας εμπειρίας που εξελίσσεται, μετακινείται, χτίζει ατμόσφαιρες και κορυφώνεται απρόβλεπτα. Άλλοτε με ένταση και ρυθμό, άλλοτε με υπόγειους, ατμοσφαιρικούς ήχους, τα ΑΦΤΕΡ της Π260 προσκαλούν το ακροατήριο να ‘ταξιδέψει’ – να παραμείνει, να ανακαλύψει ή απλώς να αφευθεί. Σε μια πόλη που δεν κοιμάται ποτέ, που αναζητά συνεχώς νέους τρόπους έκφρασης και συνάντησης, τα ΑΦΤΕΡ έρχονται να επεκτείνουν την εμπειρία του Φεστιβάλ πέρα από τη σκηνή. Εκεί όπου η παράσταση τελειώνει, όλα ησυχάζουν και στις δώδεκα η μουσική ξεκινά.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΠΛΑΤΕΙΑ

29 Μαΐου

Πάρτι έναρξης

CHICKN (reunion)

Οι CHICKN δραστηριοποιούνται στην Αθήνα από το 2012, με επιρροές από την αμερικανική και την ευρωπαϊκή ψυχεδελική πειραματική μουσική. Με εκατοντάδες ζωντανές εμφανίσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό και δισκογραφικές κυκλοφορίες που

αποτυπώνουν τη διαδρομή τους, επιστρέφουν έπειτα από τέσσερα χρόνια απουσίας για μία ξεχωριστή εμφάνιση στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών, παρουσιάζοντας ένα μίγμα krautrock, space folk και live electronics.

Μουσικοί **Άγγελος Κράλλης** όργανο, *modular synthesizer*, *ραδιόφωνο*, *φωνή*, **Χριστίνα Κοζιράκη** *φωνή*, *κρουστά*, **Παντελής Καρασεβδός** *τύμπανα*, *μικρόφωνα επαφής*, **Οδυσσέας Τζιρίτας** *κιθάρα*, *βαρύτονη κιθάρα*, *φωνή*, **Χάρης Νείλος** *μπάσο*, *κρουστά*, *ραδιόφωνο*, *προγραμματισμός*, *φωνή*, **Κώστας Στεργίου** *σαξόφωνο*, *κρουστά*, *τύμπανα*, *φωνή*

Ελένη Παπαλίτσα (GVG LOU)

Η Ελένη Παπαλίτσα (GVG LOU), στο έργο *Pop Art for the Bourgeoisie*, συνδυάζει performance, μουσική και εγκατάσταση, αντλώντας υλικό από τη μαζική κουλτούρα, τα ποπ ιδιώματα και το κοινωνικό βίωμα της εργατικής τάξης. Μέσα από μια θηλυκή και queer οπτική, επανεξετάζει την ανδρική νότια υποκουλτούρα και τη φιγούρα του κάγκουρα, αποδομώντας τις πατριαρχικές και συστημικές αντιλήψεις γύρω από την ταυτότητα. Στα τραγούδια της αναδύονται το κοινωνικό δράμα, η διαμαρτυρία και η εμπειρία αόρατων κοινοτήτων, σε σύνδεση με μια πειραματική, guerrilla αισθητική.

Καλλιτεχνική διεύθυνση **Antoine Pit** • Περφόρμερ **Αιμιλία Γιαννακοπούλου**, **Γιώργος Βλάχος**, **Μιχάλης Παπαδάκη**

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΠΛΑΤΕΙΑ

5 Ιουνίου

METAMAN

Ο Αθηναίος παραγωγός και συνιδρυτής της WonTon Records συστήθηκε δισκογραφικά το 2020 με το άλμπουμ *IPINA*, όπου ξεχώρισε η συνεργασία του με τη Λένα Πλάτωνος. Το ενδιαφέρον του για τα αναλογικά synths, τις συνθετικές

ακολουθίες και τις αστικές αφηγήσεις συνεχίστηκε στα άλμπουμ *ΜΑΤΑΙΩΣΗ* (2022) και *METAMAN Vs Dr Rave* (2024). Επηρεασμένος από το Αγοραφοβικό Φεστιβάλ και τη live εμπειρία του, έχει διαμορφώσει έναν εξωστρεφή ήχο που κινείται από το trip hop έως το acid rave, ενώ στις εμφανίσεις του συνοδεύεται από την Ειρήνη Δένδη.

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΚΗΠΟΣ

10 Ιουνίου

Κουαρτέτο της Camerata Junior – Ορχήστρας Νέων των Φίλων της Μουσικής
Μουσική διεύθυνση **Αριστέα Τσιχλή**

Το Κουαρτέτο της Camerata Junior – Ορχήστρας Νέων των Φίλων της Μουσικής παρουσιάζει ένα πρόγραμμα με γνωστές μελωδίες μινιμαλιστικής μουσικής και μουσικής κινηματογράφου, σε ιδιαίτερες ενορχηστρώσεις και με έμφαση στην εκφραστικότητα και την ποικιλία των ηχοχρωμάτων. Θα ακουστούν έργα από τον κινηματογράφο και συνθέσεις των Φίλιπ Γκλας, Τζόνι Γκρίνγκουντ και Λουντοβίκο Εϊνάουντι, σε ένα πρόγραμμα νεανικής ακρίβειας, ενέργειας και ιδιαίτερης ευαισθησίας.

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΚΗΠΟΣ

14 Ιουνίου

Σωκράτης Σινόπουλος – Yann Keerim

Τόπος

Βασισμένο στο έργο *Έξι Ρουμάνικοι Λαϊκοί Χοροί* του Μπέλα Μπάρτοκ

Στο *Τόπος*, ο Σωκράτης Σινόπουλος και ο Γιαν Κιρίμ προτείνουν μια νέα ανάγνωση στους *Έξι Ρουμάνικους Λαϊκούς Χορούς* του Μπέλα Μπάρτοκ. Αποδομώντας και ανασυνθέτοντας το υλικό του έργου, αναδεικνύουν τα μελωδικά, ρυθμικά και αρμονικά του μοτίβα και τα αναπτύσσουν αυτοσχεδιαστικά, σε διάλογο με τις μουσικές παραδόσεις των Βαλκανίων και της Ανατολικής Ευρώπης. Από αυτή τη διαδικασία προκύπτει ένα έργο πλήρους διάρκειας, εμπλουτισμένο με νέα μουσικά θέματα δικής τους σύνθεσης.

Μουσικοί **Σωκράτης Σινόπουλος** λύρα, **Yann Keerim** πιάνο

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΠΛΑΤΕΙΑ

22 Ιουνίου

Televisio

Οι Televisio δραστηριοποιούνται στην Αθήνα και διαμορφώνουν έναν ρυθμικό, ατμοσφαιρικό ήχο με αναφορές στο Anadolu funk των 70s και στην trip hop αισθητική. Συνδυάζοντας μελωδικά και ρυθμικά στοιχεία της Ανατολής με σύγχρονη εννοχρήστρωση και παραγωγή, κινούνται ανάμεσα στο groove και σε κινηματογραφικές, εικονοπλαστικές υφές. Πρόσφατα ολοκλήρωσαν την ηχογράφιση του πρώτου τους δίσκου, ο οποίος αναμένεται να κυκλοφορήσει σύντομα.

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΚΗΠΟΣ

30 Ιουνίου

Dimitris Tsakas Trio

Conversation Helps

Το Dimitris Tsakas Trio παρουσιάζει μουσική από το άλμπουμ *Conversation Helps*, μαζί με νέες συνθέσεις. Χωρίς τη χρήση παραδοσιακών αρμονικών οργάνων, το τρίο αναπτύσσει έναν ζωντανό διάλογο ανάμεσα στο σαξόφωνο, το κοντραμπάσο και τα τύμπανα, φέρνοντας στο προσκήνιο τη μελωδία, τον αυτοσχεδιασμό και τη μεταξύ τους μουσική συνομιλία. Το αποτέλεσμα είναι μια δυναμική ηχητική εμπειρία, όπου κάθε εμφάνιση μετατρέπεται σε νέα εξερεύνηση.

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΠΛΑΤΕΙΑ

1 Ιουλίου

The Bonnie Nettles

Οι The Bonnie Nettles, που ιδρύθηκαν στην Αθήνα το 2016, έχουν εδραιώσει την παρουσία τους στη σύγχρονη ψυχεδελική και indie σκηνή μέσα από ευρωπαϊκές περιοδείες, εκρηκτικές ζωντανές εμφανίσεις και συνεργασίες επί σκηνής με ονόματα όπως οι Ty Segall, Motorama, Föllakzoid και The Myrrors. Με δύο άλμπουμ, το ομώνυμο *The Bonnie Nettles* και το *First In / First Out*, καθώς και πρόσφατες κυκλοφορίες, όπως το single “Drift Like Home”, παρουσιάζουν ένα υλικό με groove φόρμες, fuzzy κιθάρες και έντονη σκηνική ενέργεια.

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΠΛΑΤΕΙΑ

5 Ιουλίου

Serafeim Bellos New Generation Quartet

Το Serafeim Bellos New Generation Quartet φέρνει στο προσκήνιο μια συνάντηση του έμπειρου ντράμερ Σεραφείμ Μπέλλου με νεότερους Έλληνες μουσικούς της τζαζ. Μαζί με την Παυλίνα Ζήνα στο κοντραμπάσο, τον Σάββα Μάζη στο πιάνο και τον Κωνσταντίνο Νικογιάννη στην τρομπέτα, το κουαρτέτο παρουσιάζει έργα σημαντικών Αμερικανών συνθετών, όπως οι Clifford Brown, Max Roach, Bud Powell, Thelonious Monk και Wayne Shorter. Με αφετηρία την παράδοση και τη σύγχρονη ματιά, το σχήμα αναδεικνύει τη δημιουργική συνομιλία και τον αυτοσχεδιασμό ως πυρήνα της ζωντανής τζαζ εμπειρίας.

Μουσικοί **Σεραφείμ Μπέλλος** ντραμς, **Παυλίνα Ζήνα** κοντραμπάσο, **Σάββας Μάζης** πιάνο, **Κωνσταντίνος Νικογιάννης** τρομπέτα

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΠΛΑΤΕΙΑ

12 Ιουλίου

Krista Papista

Heartmode

Το *Heartmode* είναι μια site-specific performance που εκτυλίσσεται ως ψυχοακουστικό πείραμα, συνδυάζοντας αποσπάσματα από το νέο της άλμπουμ *Euro Divas* με τελετουργικά και πνευστά όργανα. Η Κρίστα Παπίστα, καλλιτέχνις, μουσική παραγωγός και performer με έδρα το Βερολίνο, διερευνά τις συνδέσεις ανάμεσα στις σύγχρονες εκφάνσεις της κυπριακής, λεβαντίνικης και βαλκανικής μουσικής και τελετουργίας, συνθέτοντας ένα υβρίδιο μεσογειακού μυστικισμού, experimental EDM και τσιφτετελιού. Έχει παρουσιάσει τη δουλειά της διεθνώς σε χώρους και φεστιβάλ όπως τα Schinkel Pavillon, Boiler Room, Fusion Festival και Art Explora

Σύλληψη – Μουσική – Performance **Κρίστα Παπίστα** • Μουσικοί **Μαρία Σουλτάνη φλάουτο, Βίκυ Αποστολοπούλου γαλλικό κόρνο**

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΠΛΑΤΕΙΑ

18 Ιουλίου

George Kontrafouris Baby Trio

Το George Kontrafouris Baby Trio, που δημιούργησε ο Γιώργος Κοντραφούρης το 2008, λειτουργεί ως σταθερό πεδίο συνάντησης με νεότερους μουσικούς της ελληνικής τζαζ σκηνής. Με αφετηρία τον αυθορμητισμό, την ανανέωση και τη ζωντανή αλληλεπίδραση, το σχήμα έχει αποκτήσει ξεχωριστή θέση στη διαδρομή του Κοντραφούρη. Στην τρέχουσα σύνθεσή του, ο ίδιος συμπράττει με τον Δημήτρη Κασσαβέτη στην κιθάρα και τον Χένρι Τσουκούμα Ονούτσας στα τύμπανα, σε ένα πρόγραμμα με πρωτότυπες συνθέσεις και διασκευές.

Μουσικοί **Γιώργος Κοντραφούρης hammond, Δημήτρης Κασσαβέτης κιθάρα, Henry Chukuma Onuchucks τύμπανα**

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΠΛΑΤΕΙΑ

20 Ιουλίου

Nikkolas Dashy DJ set

Ο Nikkolos Dashy είναι DJ, παραγωγός και πολυοργανίστας από την Αθήνα. Με αφετηρία το πιάνο και τη μακρόχρονη ενασχόλησή του με την κιθάρα και το μπουζούκι, έχει διαμορφώσει μια προσωπική κατεύθυνση στην ηλεκτρονική μουσική, κινούμενος ανάμεσα στη house και τα tech grooves, με afrohouse αποχρώσεις και μεσογειακές αναφορές. Μέσα από το πρότζεκτ *A Random Dash*, μετατρέπει κάθε εμφάνιση σε μια ανοιχτή, ζωντανή εμπειρία που δοκιμάζει διαρκώς τη σχέση μουσικού και κοινού.

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΠΛΑΤΕΙΑ

22 Ιουλίου

Billie Kark

Η Billie Kark παρουσιάζει στο Φεστιβάλ Αθηνών μια δυναμική συναυλία που συνδυάζει τον ηλεκτρονικό ήχο με παραδοσιακές επιρροές, διαμορφώνοντας ένα ζωντανό και πολυδιάστατο ηχητικό τοπίο. Το πρόγραμμα περιλαμβάνει κομμάτια από τον νέο και τον προηγούμενο δίσκο της, καθώς και ευφάνταστες διασκευές παραδοσιακών τραγουδιών. Η μουσική της κινείται ανάμεσα σε ατμοσφαιρικές στιγμές και πιο χορευτικές εξάρσεις. Στη σκηνή τη συνοδεύει ο Αλέξης Στενάκης στο κλαρινέτο, προσθέτοντας μια ξεχωριστή και απρόσμενη χροιά στο σύνολο.

///

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260 – ΠΛΑΤΕΙΑ

27 Ιουλίου

Πάρτι λήξης – Πανηγύρι

Κιντέρια

Τα Κιντέρια είναι μουσικό σχήμα ελληνικής παραδοσιακής μουσικής με έδρα την Αθήνα. Με βασικό άξονα το γλέντι και τη ζωντανή σχέση μουσικής και χορού, παίζουν και τραγουδούν παραδοσιακά κομμάτια από την Ήπειρο έως τη Θράκη και από τη Μακεδονία έως τα Δωδεκάνησα. Η προσέγγισή τους στηρίζεται στον σεβασμό προς την ελληνική παραδοσιακή μουσική και στην αναβίωση της τελετουργίας του γλεντιού στη σύγχρονη εποχή. Η ονομασία τους παραπέμπει στο τουρκικό *keder*, δηλαδή τη θλίψη και τον καημό, έναν από τους σταθερούς άξονες της δημοτικής στιχουργίας.

Μουσικοί **Μυρσίνη Ποντικοπούλου Βενιέρη βιολί, Βαγγέλης Παππάς κλαρίνο, Γιώργος Χριστοδούλου λαούτο, φωνή, Ανδρέας Δρακόπουλος κρουστά**

LECTURE – PERFORMANCES

Κύκλος ανοιχτών παρουσιάσεων και συζητήσεων με επιτελεστικό χαρακτήρα

Επιμέλεια **Δημήτρης Παπανικολάου**

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 260

16 Ιουνίου, 8, 9, 26 & 27 Ιουλίου / ΧΩΡΟΣ Β

30 Ιουνίου & 14 Ιουλίου / ΧΩΡΟΣ Ε

Πυγολαμπίδες

Ο φετινός κύκλος διαλέξεων και συζητήσεων του Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου, που παρουσιάζεται στον χώρο της Πειραιώς 260, συστήνεται με τον τίτλο «Πυγολαμπίδες». Παίρνοντας έμπνευση από το γνωστό «Άρθρο των πυγολαμπίδων» του Πιερ Πάολο Παζολίνι, αλλά και το βιβλίο *Η επιβίωση των πυγολαμπίδων* του Ζωρζ Ντιντί Υμπερμάν, σκεφτόμαστε τις πυγολαμπίδες ως σύμβολο ανθεκτικότητας αλλά και διακινδύνευσης, περιβαλλοντικής ευθύνης και οικοκριτικού στοχασμού, σύμβολο όμως επίσης επαφής, κινητικότητας και αλλαγής οπτικής γωνίας. Οι «Πυγολαμπίδες» θα είναι, ως εκ τούτου, ένας κύκλος ανοιχτών παρουσιάσεων και συζητήσεων με επιτελεστικό χαρακτήρα, ένα ευέλικτο σχήμα δημόσιου λόγου που κινείται ανάμεσα στη διάλεξη, την περφόρμανς και τον συλλογικό στοχασμό. Μέσα από λογο-τελεστικές παρεμβάσεις (lecture-performances), ομιλήτ(ρι)ες με διαφορετικές ιδιότητες και εξειδικεύσεις ενεργοποιούν τον λόγο ως μορφή δράσης και έρευνας, προτείνοντας τρόπους να σκεφτούμε εκ νέου ζητήματα που διαπερνούν τον κοινωνικοπολιτικό και καλλιτεχνικό σύγχρονο ορίζοντα. Συζητάμε για την πολιτική και καλλιτεχνική διερεύνηση, την έμφυλη διάσταση της έκφρασης, τη μνήμη της παράστασης, τον εγκλεισμό, την επιμονή και την επιβίωση, την πολιτειότητα και τη συμμετοχή. Οι «Πυγολαμπίδες» συνιστούν έτσι έναν κύκλο παρουσιάσεων αλλιώς: μικρές εστίες σκέψης και ανταλλαγής που επιδιώκουν να προκαλέσουν διάλογο και να ανοίξουν πολλαπλές αναγνώσεις της πραγματικότητας.

Σε αυτό το ευέλικτο σχήμα παρουσίασης, η θεωρητική ανάπτυξη ιδεών, ο άμεσος διάλογος με το κοινό και οι παραστατικές τέχνες συνυπάρχουν και αλληλοτροφοδοτούνται, επιτρέποντας παράλληλα κλεφτές ματιές στη σκέψη και την

πρακτική των προσκεκλημένων. Μέσα από την έκθεση της καλλιτεχνικής ή / και ερευνητικής διαδικασίας σε εξέλιξη, οι συναντήσεις αυτές ανοίγουν στο κοινό ένα παράθυρο στον τρόπο με τον οποίο διαμορφώνεται μια ιδέα, ένα καλλιτεχνικό έργο ή ένα ερευνητικό ερώτημα, μετατρέποντας την παρουσίαση σε πεδίο κοινής αναζήτησης.

Επιμέλεια **Δημήτρης Παπανικολάου**

Σε συνεργασία με την **Ισαβέλλα-Δήμητρα Καρούτη**

Συμμετέχουν οι **Γιάννης Βογιατζής (16/6)**, **Θεοδώρα Ψυχογιού** και **Κατερίνα Φωτεινάκη (30/6)**, **Στάθης Γράψας (8/7)**, **Στέφανος Λεβίδης (9/7)**, **Λένα Πλάτωνος (14/7)**, **εργαζόμενες και εργαζόμενοι του ΦΑΕ (27/7)** κ.ά

ΑΛΛΟΙ ΧΩΡΟΙ

‘ΕΞΟΔΟΣ’
(ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ)

ΘΕΑΤΡΟ 104

18 – 21 Ιουλίου

Γιώργος Βουρδαμής

Νοχαβελάνδη

Ένα γουέστερν δωματίου

του Γιάννη Αποσκίτη

*[...] αυτός ο κόσμος χτίστηκε στο αίμα –
αλλά τώρα μπορεί να το αγοράσει πίσω
και να το πουλήσει ξανά [...]*

Γ.Α.

Σ’ ένα ράντσο εκτροφής βισόνων στη Ντακότα, μια οικογένεια επιχειρεί να εμπορευτεί το παρελθόν της – αλλά μια ινδιάνικη κατάρα, τους ανατρέπει τα σχέδια. Μια φανταστική εκδοχή της Άγριας Δύσης, όπου οι γενοκτονίες γίνονται αξιοθέατα και τα τραύματα του παρελθόντος εμπορεύσιμα αφηγήματα.

Η *Νοχαβελάνδη*, σε πρωτότυπο κείμενο του Γιάννη Αποσκίτη και σκηνοθεσία του Γιώργου Βουρδαμή, είναι μια μαύρη φάρσα για την αποικιοκρατική κληρονομιά, την απληστία και τη μοναξιά του σύγχρονου ανθρώπου που καταναλώνει τα πάντα, ακόμα και τον ίδιο του τον εαυτό. Χρησιμοποιώντας τη θεματική και αισθητική των γουέστερν και τον αφανισμό των φυλών της αμερικανικής ηπείρου ως ιστορικό γεγονός και παγκόσμιο αφήγημα, οι δημιουργοί σκαρώνουν μια πολιτική σάτιρα για την ανθρωπότητα και την αδηφάγα φύση της – μια παραβολή για τα πολλαπλά Ελ Ντοράντο* των τελευταίων αιώνων.

Τρεις ηθοποιοί και μία χορεύτρια παρασύρονται στη δίνη ενός ματαιόδοξου λούνα παρκ, όπου μία πρώην πορνοστάρ, ένας Κινέζος επενδυτής, ένας χρεοκοπημένος τζογαδόρος και μία Ελληνίδα οικονόμος συντονίζονται σε ξέφρενους καουμπόικους ρυθμούς, μέσα στις στάχτες του αμερικανικού ονείρου.

Τι απομένει να κατακτήσουμε όταν έχουμε κατακτήσει τα πάντα;

* **ΕΛ Ντοράντο** (ισπανικά, «ο χρυσός»): φανταστική πόλη στο βόρειο τμήμα της Νότιας Αμερικής, η οποία θρυλούνταν ανάμεσα στους Ισπανούς κονκισταδόρες ότι διέθετε άπλετο χρυσό και αμύθητα πλούτη.

Σκηνοθεσία **Γιώργος Βουρδαμής** • Κείμενο **Γιάννης Αποσκήτης** • Χορογραφίες – Κίνηση **Βιτόρια Κωτσάλου** • Μουσική σύνθεση **Βασίλης Μαντζούκης** • Σκηνογραφία – Κοστούμια **Δάφνη Αηδόνη** • Φωτισμοί **Ελένη Χούμου** • Βίντεο – Φωτογραφίες **Μυρτώ Αποστολίδου** • Βοηθός σκηνοθέτη **Αγγελική Μπιρερή** • Βοηθός δραματουργίας **Ασπασία Λυκουργιώτη** • Περούκες **Θωμάς Γαλαζούλας** • Video Art **Goran Gagic** • Επικοινωνία **Ευαγγελία Σκρομπόλα** • Γραφιστικά **ArchLab 10** • Trailer **Μυρτώ Αποστολίδου, Παναγιώτης Ανδριανός** • Παίζουν **Γιώργος Βουρδαμής, Βιτόρια Κωτσάλου, Ρόζα Προδρόμου, Γιώργος Φριντζήλας** • Παραγωγή **Láz Las AMKE**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 90΄

///

ΘΕΑΤΡΟ

20 – 23 Ιουλίου

Μαριλένα Κατρανίδου

Η Φαλακρή Τραγουδίστρια

–Συμβαίνουν αυτά καμιά φορά–

Βασισμένο στο έργο του Ευγένιου Ιονέσκο

Όσο περισσότερο μιλάμε, τόσο λιγότερο επικοινωνούμε

Η *Φαλακρή Τραγουδίστρια* είναι ένα βαθιά αντιθεατρικό έργο, έτσι άλλωστε το χαρακτήριζε και ο ίδιος ο συγγραφέας του. Ανέβηκε για πρώτη φορά στη σκηνή το 1950, προκαλώντας την οργή των θεατών, οι οποίοι προχώρησαν σε μαζικές αποχωρήσεις και αποδοκιμασίες. Μέσα στα επόμενα χρόνια, ωστόσο, καθιερώθηκε ως ένα από τα σημαντικότερα έργα του παγκόσμιου θεάτρου, αλλάζοντας δια παντός τους όρους της σύγχρονης δραματουργίας.

Χρησιμοποιώντας απλές καθημερινές φράσεις, λεκτικά κλισέ και γλωσσικούς αυτοματισμούς, ο Ρουμάνος θεμελιωτής του Θεάτρου του Παραλόγου –αν και ο ίδιος δεν ενστερνίστηκε ποτέ τον όρο– τοποθετεί τη γλώσσα ως εμπόδιο, αναδεικνύοντας έτσι την αδυναμία της ανθρώπινης επικοινωνίας.

Ο Ιονέσκο, με τη μοναδική του ικανότητα να προκαλεί ταυτόχρονα γέλιο και αποστροφή, αφήνει τους ήρωές του ανυπεράσπιστους απέναντι στις λέξεις. Αντιστέκεται σθεναρά στη συγκρότηση μιας συμβατικής πλοκής, ανατρέπεται κάθε αναγνωρίσιμη θεατρική φόρμα και ανάγεται, τελικά, σε έναν από τους ουσιαστικούς ανανεωτές του θεάτρου του εικοστού αιώνα, με τη *Φαλακρή Τραγουδίστρια* να θεωρείται από πολλούς το αριστούργημά του.

Στην εκδοχή που προτείνει η Μαριλένα Κατρανίδου, το έργο αντιμετωπίζεται ως πεδίο έρευνας πάνω στους ανθρώπινους μηχανισμούς συμπεριφοράς. Μια σκηνική πρόταση γύρω από το παράλογο, μια δραματουργία φτιαγμένη από ετερόκλητα υλικά, γεμάτη παγίδες που μοιάζουν παράλογα λογικές. Μία ιστορία κλισέ: δύο τυπικά ζευγάρια Άγγλων, μία υπηρέτρια, ένας πυροσβέστης, ένα κουδούνι που χτυπάει, μία πιθανή φωτιά. Κι όμως το πραγματικό ζήτημα βρίσκεται αλλού. Πόσες κοινές λογικές χρειάζονται για να προκύψει το παράλογο;

Η παράσταση εκκινεί από το Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης πριν από δέκα χρόνια ως εργασία πάνω στην κατεύθυνση της σκηνοθεσίας. Έκτοτε το έργο ταξίδεψε σε φεστιβάλ και σκηνές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Πρόσφατα παρουσιάστηκε στο θέατρο Αμαλία στη Θεσσαλονίκη (Νοέμβριος – Δεκέμβριος 2025).

Σύλληψη – Σκηνοθεσία **Μαριλένα Κατρανίδου** • Δραματουργία **Μαριλένα Κατρανίδου, Ρία Μεντηλίδου** • Σκηνική επιμέλεια – Κοστούμια **Διδώ Γκόγκου** • Σχεδιασμός φωτισμού **Ιφιγένεια Γιαννιού** • Βοηθός σκηνοθέτριας & παραγωγής

Ιωάννα Κανελλοπούλου • Καλλιτεχνική συνεργάτις Ηλιάνα Καλαδάμη • Παίζουν Αλίκη Ατσαλάκη, Γεωργία Κυριαζή, Ειρήνη Κυριακού, Αλέξης Τσιάμογλου, Πάνος Δεληνικόπουλος, Ιάσων Άλυ, Δημήτρης Λώλης • Μετάφραση πρωτότυπων αποσπασμάτων έργου Ερρίκος Μπελιές • Παραγωγή Θέατρο Αμαλία • Οργάνωση – Εκτέλεση παραγωγής TooFarEast / Νίκος Μαυράκης

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 75΄

///

ΘΕΑΤΡΟ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΘΕΑΤΡΟ

21 – 23 Ιουλίου

Θανάσης Κριτσάκης

Michel: Ασκήσεις θνητότητας

*Από αυτό το μέρος που βρίσκομαι
από την ώρα που θα ανοίξω τα μάτια μου
δεν μπορώ να διαφύγω.
Είμαι σ' αυτό.
Δεν μπορώ χωρίς αυτό.
Δεν μπορώ να το αφήσω.
Δεν μπορώ να πάω αλλού.
Μπορώ να πάω στην άλλη άκρη του κόσμου.
Μπορώ να κρυφτώ κάτω απ' τα σκεπάσματα.
Μπορώ ακόμα και να αφήσω τον εαυτό μου να λιώσει κάτω από τον μεσημβρινό ήλιο.
Αυτό θα είναι εδώ.
Όπου είμαι εγώ.
Είναι εδώ, αδιαχώριστο.
Δεν είναι ποτέ αλλού.
Το σώμα μου.*

Μισέλ Φουκώ

Το *Michel: Ασκήσεις θνητότητας* είναι μια παράσταση πρωτότυπης δραματουργίας που πραγματεύεται θραύσματα καθημερινού λόγου, όπως αυτά αποτυπώνονται στον χώρο ενός γυμναστηρίου, καθώς και εμβληματικά κείμενα του δυτικού πολιτισμού. Βασισμένη στο σπουδαίο έργο του Μισέλ Φουκώ, *Επιτήρηση και Τιμωρία*, έχει ως

κεντρικό άξονα το σώμα, το οποίο νοείται ως τόπος καθυπόταξης και κυριαρχίας των υποκειμένων. Το σώμα ως ένα σύστημα σημείων, ένα πεδίο λειτουργιών, μια μηχανή που μπορεί να αναλυθεί, να ελεγχθεί και να παράγει μέσα από την επιτήρηση, την άσκηση, τη θεραπεία, την πρόληψη, την αισθητικοποίηση και τον κολασμό.

Ταυτόχρονα, η παράσταση επιδιώκει να αναδείξει διαφορετικούς τύπους σύγχρονων αθλούμενων και ασθενών, αναζητώντας τους λόγους για τους οποίους τους συναντάμε στους χώρους άσκησης, στα φαρμακεία, στα ιδιωτικά ιατρεία και στα διατροφολογικά κέντρα. Θέτει έτσι τα εξής ερωτήματα: Ποια είναι η 'τελετουργία' που εφαρμόζει ένας άνθρωπος στην καθημερινότητά του, προκειμένου να προστατεύσει το σώμα του από τον πόνο και τη φθορά; Πόσο χρόνο και χρήμα ξοδεύει γι' αυτό; Γιατί ο σύγχρονος πολιτισμός αντιμετωπίζει τον θάνατο ως αποτυχία, αναπτύσσοντας παράλληλα ολοένα και περισσότερες τεχνικές παράτασης της ζωής;

Μέσα σε ένα δυστοπικό και ανταγωνιστικό σκηνικό περιβάλλον, τέσσερις αθλούμενοι πολίτες καλούνται να αποδώσουν όσο περισσότερο μπορούν, για να εξασφαλίσουν την παραμονή τους στην κοινωνία, την παραγωγή, τη ζωή. Πρόκειται για ένα περιβάλλον απόδοσης και επιβίωσης, όπου οι αθλούμενοι προσπαθούν να αποδείξουν ότι μπορούν να αποτελέσουν λειτουργικά μέρη μιας παραγωγικής κοινωνίας.

Με όχημα τόσο το χιούμορ όσο και το στοιχείο του δράματος, η παράσταση –που βασίζεται σε συνεντεύξεις– ταλαντεύεται ανάμεσα στον ρεαλισμό, την καθαρή μυθοπλασία και τον σουρεαλισμό, για να επιστρέψει τελικά σε μια ατόφια καλλιτεχνική πρόσληψη και αποτύπωση της πραγματικότητας.

Σκηνοθεσία – Σύλληψη **Θανάσης Κρισάκης** • Δραματουργία **Θανάσης Κρισάκης, Μαριλένα Κατρανίδου** • Σκηνικά – Κοστούμια **Δάφνη Αηδόνη, Νίκος Παπαδόπουλος** • Φωτισμός **Ελένη Χούμου** • Κίνηση **Άλκηστις Πολυχρόνη** • Μουσική σύνθεση – Εκτέλεση **Αποστόλης Κουτσογιάννης** • Φωτογραφίες **Χρήστος Συμεωνίδης** • Εκτέλεση παραγωγής **Γιώργος Παπαδάκης** • Οπερατέρ **Γιάννης Βλαχόπουλος** • Βοηθός σκηνοθέτη **Στεργιάνα Τζέγκα** • Πρακτική άσκηση **Ιωάννα Προσαλέντη** • AMKE **Unknown Structures of Complex** • Παίζουν **Γιώργος Βουρδαμής, Λάμπρος Γραμματικός, Άλκηστις Πολυχρόνη, Μαρία Τσιμά, Δημήτρης Χατζημιχαηλίδης**

Θερμές ευχαριστίες στο Γυμναστικό Σύλλογο «Η Διάπλαση - Σπύρος Μπουρνάζος» για την ευγενική παραχώρηση του γυμναστηρίου για τις ανάγκες της φωτογράφισης.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 90´

///

–ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ–

ΑΡΧΑΙΑ ΑΓΟΡΑ

17 – 21 Ιουνίου

Γιώργος Δρίβας

Συνομιλία με ένα λογισμικό – Ένας AI περίπατος στην Αρχαία Αγορά

Το έργο *Συνομιλία με ένα λογισμικό – Ένας AI περίπατος στην Αρχαία Αγορά* είναι μια περιπατητική – διαλογική ξενάγηση, βασισμένη στη συνομιλία του δημιουργού με μοντέλα Τεχνητής Νοημοσύνης (Artificial Intelligence – AI) και παρουσιάζεται υπό την μορφή μιας περιδιάβασης στην Αρχαία Αγορά, στην καρδιά της πόλης των Αθηνών.

Ο Γιώργος Δρίβας προσκαλεί ένα μοντέλο AI να ‘περπατήσει’ πλάι του, σε μια εμβληματική τοποθεσία της πόλης, πραγματοποιώντας μια φιλοσοφική συζήτηση, που βασίζεται σε ερωταποκρίσεις, στα βήματα ενός σωκρατικού διαλόγου. Μια βασική παραδοχή που ισχύει εκ των προτέρων είναι η εξής: Το μοντέλο AI δεν γνωρίζει που βρίσκεται και δεν έχει καμία πληροφορία για τον χώρο.

Χωρίς να χρησιμοποιεί προϋπάρχουσες πληροφορίες που θα μπορούσε να αντλήσει από το διαδίκτυο, το AI καλείται να ‘ερμηνεύσει’ την εικόνα του κάθε σημείου της διαδρομής και να εκφράσει τις ‘αυθόρμητες’, ‘ανιστόρητες’ σκέψεις του. Ταυτόχρονα προσκαλείται να φανταστεί και να ‘εντάξει’ τον εαυτό του σε διάφορα σημεία του χώρου.

Η συζήτηση κινείται κυρίως σε τρεις άξονες, –παρελθόν, παρόν, μέλλον– με το AI να προτρέπεται να σχολιάσει ένα πιθανό παρελθόν που μπορεί να φανταστεί στον χώρο, το παρόν αλλά και ένα πιθανό μέλλον σε βάθος χρόνου 100 ετών, εντάσσοντας ταυτόχρονα τη δική του ‘ύπαρξη’ σε αυτά τα υποθετικά σενάρια.

Ακολουθώντας μια συγκεκριμένη πορεία μέσα στην Αρχαία Αγορά οι θεατές σταματούν σε επιλεγμένα σημεία για να ακούσουν από το AI την περιγραφή ενός

μνημείου, μια ενδεχόμενη εξέλιξη του χώρου στο μέλλον, έναν προβληματισμό, μια σκέψη ή ένα ποίημα που έχει 'γράψει' για να αποχαιρετήσει τους ανθρώπους στο Ωδείο του Αγρίππα, στο κέντρο του αρχαιολογικού χώρου.

Με αφορμή αυτόν τον περιπατητικό διάλογο με την τεχνητή νοημοσύνη, το έργο ανοίγει ένα πεδίο συζητήσεων που προτείνει εναλλακτικές μυθοπλαστικές αναγνώσεις του αρχαίου μνημείου, αποδίδοντας στο AI μια οικεία, σχεδόν ανθρώπινη υπόσταση. Εν τέλει, το μοντέλο αρχίζει να διατυπώνει υπαρξιακές ανησυχίες και προσκαλεί να μας φανταστούμε σε μια, περισσότερο ή λιγότερο, πιθανή εκδοχή του επερχόμενου Αύριο.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 60΄

ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΕΟΡΤΕΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

3 Ιουνίου

Víkingur Ólafsson

Έργα Μπαχ, Μπετόβεν, Σούμπερτ

Ο πιανίστας Βίκινγκουρ Όλαφσον, με καταγωγή από την Ισλανδία, αποτελεί χωρίς αμφιβολία ένα σπάνιο φαινόμενο της εποχής μας. Λίγο μετά τα σαράντα του, οι ερμηνείες του δεν έχουν χάσει τίποτα από τον νεανικό ενθουσιασμό, τη ρηξικέλευθη διάθεση αλλά και τη βαθιά πνευματικότητα που τον χαρακτηρίζουν από τότε που εισέβαλε ορμητικά στην παγκόσμια μουσική σκηνή πριν δεκαπέντε-είκοσι χρόνια. Από τους πιο αναγνωρισμένους καλλιτέχνες της εποχής μας, έχοντας υπογράψει εδώ και χρόνια αποκλειστικό συμβόλαιο με την Deutsche Grammophon, ο Όλαφσον είναι πάνω από όλα ένας οραματιστής μουσικός και οι καλλιτεχνικές επιλογές του ξεχωρίζουν για την πρωτοτυπία και την ανατρεπτική ματιά με την οποία ατενίζει χιλιοπαιγμένα έργα – ορόσημα της πιανιστικής φιλολογίας.

Οι ηχογραφήσεις του έχουν πλατιά απήχηση στο κοινό σε όλον τον κόσμο, ξεπερνώντας τις ένα δισεκατομμύριο ακροάσεις και αποσπώντας πολυάριθμα βραβεία: ανάμεσά τους το πρόσφατο Grammy για την Καλύτερη Σόλο Κλασική Ερμηνεία (για τις *Παραλλαγές Γκόλντμπεργκ* του Μπαχ, 2025), το βραβείο για το καλύτερο άλμπουμ από το BBC Music Magazine, καθώς και –εις διπλούν– το Orus Klassik για την καλύτερη σόλο ηχογράφηση της χρονιάς.

Στο πολυαναμενόμενο ντεμπούτο του στην Ελλάδα, ο Όλαφσον παρουσιάζει έργα των Μπαχ, Μπετόβεν και Σούμπερτ, χτίζοντας ένα πρόγραμμα με τίτλο *Orus 109*, όπως ακριβώς επιγράφεται και η τελευταία δισκογραφική του δουλειά τον Νοέμβριο του 2025. Ο τίτλος αναφέρεται προφανώς στη *Σονάτα για πιάνο αρ. 30 σε μι μείζονα*, έργο 109 του Μπετόβεν, την οποία ο καλλιτέχνης τοποθετεί δίπλα (ή και απέναντι) σε άλλα έργα του ίδιου του Μπετόβεν και του Σούμπερτ, χωρίς, βέβαια, να παραλείπει τον αγαπημένο του Μπαχ – άλλωστε, όπως λέει ο ίδιος, οι δύο συνθέτες του δέκατου ένατου αιώνα έρχονται αντιμέτωποι με τον γίγαντα του δέκατου όγδοου αιώνα «όπως οφείλει να κάνει κάθε μεγάλος συνθέτης». Συνδεδειγμένος ιστός του προγράμματος είναι η

τονικότητα της μι (μείζονος και ελάσσονος). Μέσα σε αυτό το τονικό πεδίο, ο Όλαφσον αξιοποιεί το φαινόμενο της synaesthesia ως ευεργετικό μέσο για να εξερευνήσει μια πλατιά γκάμα από τις πλούσιες και ζωντανές αποχρώσεις του πράσινου.

Το πρόγραμμα καθαυτό δείχνει με διαύγεια τον τρόπο σκέψης του καλλιτέχνη: όπως υποστηρίζει, αρκεί να στραφεί κανείς στο παρελθόν για να διαπιστώσει τι λείπει από τα σημερινά προγράμματα συναυλιών, που δίνουν συχνά στον ακροατή την αίσθηση πως «ξεφυλλίζει έναν κατάλογο βιβλιοθήκης». Στα προγράμματα ρεσιτάλ του δέκατου ένατου αιώνα, σημειώνει, αισθάνεται κανείς πραγματική απελευθέρωση: είναι εντυπωσιακά, γεμάτα αυτοσχεδιαστικό πνεύμα και απροσδόκητα στοιχεία. Και αυτή ακριβώς η νεωτερική ματιά σε παλιά κομφοτεχνήματα είναι που καθιστά τον Βίκινγκουρ Όλαφσον έναν μεγάλο καλλιτέχνη του εικοστού πρώτου αιώνα.

Χορηγός συναυλίας **Τράπεζα Πειραιώς**

Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ (1685-1750)

Πρελούδιο σε μι μείζονα, BWV 854

Λούντβιχ βαν Μπετόβεν (1770-1827)

Σονάτα για πιάνο αρ. 27 σε μι ελάσσονα, έργο 90

Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ (1685-1750)

Παρτίτα αρ. 6 σε μι ελάσσονα, BWV 830

Φραντς Σούμπερτ (1797-1828)

Σονάτα σε μι ελάσσονα, D 566

Λούντβιχ βαν Μπετόβεν (1770-1827)

Σονάτα για πιάνο αρ. 30 σε μι μείζονα, έργο 109

///

4 Ιουνίου

The Avex Ensemble

Blade Runner

Live

*Έχω δει πράγματα που εσείς οι άνθρωποι δεν θα πιστεύατε
Όλες αυτές οι στιγμές θα χαθούν στον χρόνο, σαν δάκρυα στη βροχή*

Όταν δύο άνθρωποι γνωρίζονται για πρώτη φορά και μοιράζονται αναφορές για να διερευνήσουν εάν υπάρχει κοινός τόπος ανάμεσά τους, η μνεία του *Blade Runner* λιώνει τις όποιες αποστάσεις και γίνεται τρυφερός κώδικας συνεννόησης. Σχεδόν μισό αιώνα από την κυκλοφορία του, αυτό το φουτουριστικό νουάρ –γεμάτο σκοτάδι, βροχή, φώτα νέον, σκιές που ξεγλιστράνε στην άκρη του ματιού– διατηρεί περίοπτη θέση στην ιστορία του κινηματογράφου και, κυρίως, στην καρδιά των απανταχού εραστών του μέλλοντος. Πρόκειται για την ταινία που αποκατέστησε την επιστημονική φαντασία και την επέβαλε ως αξιοσέβαστο είδος μυθοπλασίας, επαναφέροντάς την από την (αυτό) εξορία που είχε καταφύγει ως *genre* που απευθύνεται στους ‘επίλεκτους λίγους’. Πρόκειται ακόμα για το soundtrack που έβαλε την ηλεκτρονική μουσική σε κάθε σπίτι: οι κινούμενοι καθεδρικοί από synths του Vangelis στοίχειωσαν δια παντός το κινηματογραφικό φαντασιακό και το νεοφανές είδος της *electronica*, ενώ όρισαν το μέτρο με το οποίο θα συγκρίνονταν κάθε *original score* στο μέλλον.

Ο θρύλος λέει ότι δεν υπήρξε ποτέ μία οριστική εκδοχή της ταινίας, αλλά επτά διαφορετικές ενσαρκώσεις της. Σαν ένας ειρωνικός απόηχος πάνω στο θέμα του αντιγράφου (*replica*) που διαπερνά την ταινία, η μουσική του Vangelis παραμένει μία και ακλόνητη, σαν ταινία μέσα στην ταινία. Δεν αποτελεί τόσο επένδυση, όσο έναν σφυγμό δίπλα και μέσα στην εικόνα, έναν πολύτιμο δραματουργικό οδηγό για κάθε συναίσθημα που αρθρώνεται μέσα στη δυστοπική μελλοντολογία του Ρίντλεϊ Σκοτ. Η μουσική του Vangelis φέρει μια μοναδική συνθετική ευφυΐα. Στα εμβληματικά “Love Theme” και “Runner’s Blues”, η μελωδία αναδύεται σαν εσωτερικός μονόλογος, επιχρωματίζοντας τις πιο εύθραυστες πτυχές ενός κόσμου που ταλαντεύεται ανάμεσα στο ανθρώπινο και το μηχανικό. Στις 4 Ιουνίου, κάτω από τον βράχο της Ακρόπολης, το *final cut* της ιστορικής ταινίας προβάλλεται σε μια μνημειακών διαστάσεων HD

οθόνη, ενώ η εμβληματική μουσική εκτελείται ζωντανά από το ενδεκαμελές The Avex Ensemble, σε απόλυτο συγχρονισμό με την ταινία. Πρόκειται για μια στιγμή μυσταγωγίας: ένα θραύσμα μέλλοντος ζωντανεύει μέσα στο κέλυφος του αρχαίου θεάτρου, λίγο πριν αυτό κλείσει για τις εργασίες αποκατάστασής του.

Η ταινία που για δεκαετίες προοιωνίζε έναν κόσμο όπου η τεχνολογία και η ανθρώπινη ύπαρξη έχουν συμπλεχθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε καταλήγουν αδιαχώριστες δεν παραμένει απλώς επίκαιρη αντιθέτως, έχει συμπέσει απολύτως με την πραγματικότητα, καθώς οι ρέπλικες του σήμερα αξιώνουν αυτονομία και αναγνώριση, η ανθρωπότητα αναρωτιέται για την ίδια της τη φύση και τα όριά της, όπως και το μέλλον της συνειδησης στον κόσμο των μηχανών που ανέπτυξαν νοημοσύνη. Στις 4 Ιουνίου, μια πύλη προς το άγνωστο θα ανοίξει πάνω στη σκηνή του Ηρώδειου. Θα είμαστε αρκετά γενναίοι να την περάσουμε;

Πρωτότυπη μουσική σύνθεση **Vangelis**

///

ΜΟΥΣΙΚΗ

5 & 6 Ιουνίου

Σταύρος Ξαρχάκος

Στο παρόν

Στα ογδόντα επτά μου χρόνια, συνειδητοποιώ όσο ποτέ ότι ζωή είναι μόνο το παρόν, όπως λέει και το τραγούδι. Και τι είναι το παρόν στη μουσική; Η μουσική που αντέχει στον χρόνο, η μουσική που γεννιέται μπροστά μας, η μουσική που περνά από γενιά σε γενιά. Οφείλω να ομολογήσω δε, ότι για πρώτη φορά υπήρξα –άθελά μου– ασυνεπής απέναντί σας. Τον περσινό Σεπτέμβριο, στο Ηρώδειο, σας είπα ότι θα τα ξαναπούμε σε τρία χρόνια. Το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου και ο διευθυντής του, κ. Μιχαήλ Μαρμαρινός, με 'διέψευσαν' και τους ευχαριστώ.

Σ. Ξ.

Από Το Μεγάλο μας Τσίρκο μέχρι το Ρεμπέτικο, από τις σπουδές στο Παρίσι δίπλα στη Νάντια Μπουλανζέ και έπειτα στο Τζούλιαντ της Νέας Υόρκης με την παρότρυνση του Λέοναρντ Μπερνστάιν, η πορεία του Σταύρου Ξαρχάκου στάθηκε αταλάντευτη και μεγαλειώδης, αλλά, κυρίως, συντονισμένη με τη μεγάλη περιπέτεια του σύγχρονου ελληνικού τραγουδιού – του οποίου άλλωστε υπήρξε ένας από τους πιο ατόφιους εκφραστές. Ωστόσο, η κληρονομιά αυτή δεν φαίνεται να βαραίνει τον ίδιο. Η δράση

του τα τελευταία χρόνια αποκαλύπτει έναν άνθρωπο παραδομένο στο παρόν και τη γλυκιά του ταραχή. Είναι, άλλωστε, ο χρόνος που κατοικεί ο δημιουργός: ένα σήμερα σε διαστολή που χωράει όλους τους υπόλοιπους μέσα του.

Μπορούμε να φανταστούμε τη βραδιά του Σταύρου Ξαρχάκου στο Ωδείο Ηρώδου Αττικού ως ένα παρόν σε τρεις πράξεις.

Πρώτο μέρος: Συνάντηση δύο δημιουργών στο Παρόν. Ο ίδιος μαζί με τη Λίνα Νικολακοπούλου συζητούν και τραγουδάνε μαζί με ένα πιάνο κι ένα κουαρτέτο εγχόρδων. Διευθύνει. Σχολιάζει. Θυμάται.

Δεύτερο μέρος: Το πρόσφατο μουσικό παρόν. Στη σκηνή έρχεται η Ηρώ Σαΐα και ερμηνεύει νέα τραγούδια που έγραψε για εκείνη.

Τρίτο μέρος: Το διαρκές παρόν. Στη σκηνή έρχεται ο Δημήτρης Μπάσης και όλοι μαζί ερμηνεύουν τραγούδια που πέρασαν στις καρδιές μας και έγιναν παράδοση. Μαζί τους, τα παιδιά της Σχολής «Εν Χορδαίς και Οργάνοις» της Σύρου που πολλοί θυμούνται από το αυθόρμητο μουσικό στιγμιότυπο του Ιουνίου του 2022 στη Σύρο – μια βραδιά σε μια ταβέρνα του νησιού, όταν ο συνθέτης τα διηύθυνε και το βίντεο εκείνης της στιγμής ταξίδεψε παντού. Σήμερα, τα παιδιά εκείνα έχουν μεγαλώσει· κάποια είναι ήδη φοιτητές. Για τον Σταύρο Ξαρχάκο, η παρουσία παιδιών στη συναυλία συμβολίζει το παρόν που είναι και μέλλον.

Έτσι, στη σκηνή του Ηρωδείου συναντώνται οι γενιές και ο τίτλος της συναυλίας αποκτά το πιο ουσιαστικό του νόημα: το παρόν της μουσικής είναι εκεί όπου η μνήμη, η εμπειρία και η νέα δημιουργία γίνονται ένα.

Γιατί ό,τι αντέχει στον χρόνο,

Συνεχίζεται...

Μουσική διεύθυνση **Σταύρος Ξαρχάκος** • Ερμηνεύουν **Δημήτρης Μπάσης, Ηρώ Σαΐα** • Συμμετέχουν **10μελής ορχήστρα** και **παιδιά από τη σχολή της Σύρου «Εν Χορδαίς και Οργάνοις»**

///

‘ΑΦΙΕΡΩΜΑ’

9 Ιουνίου

Επίλεκτο Ηπειρωτικό Ensemble – Βασίλης Κώστας

Ήπειρος

Συμμετέχουν οι **Κώστας Τζίμας, Αντώνης Κυρίσης και Πέτρος Χαλκιάς**

*[...] Γονατίζουν και ζητούν ικετευτικά από το κλαρίνο να παίξει στα αυτιά τους.
Χαρμολύπη. Θρέφεται η ψυχή με ήχους.
Οι δρασκελιές τους μακρόσυρτες, αργές και λυπημένες.
Εκεί ο χορός δεν έχει βήματα, μόνο πατήματα στον τόπο [...]*

Μουσική από την Ήπειρο, Ίδρυμα της Βουλής των Ελλήνων

Το αφιέρωμα «Ήπειρος» αποτελεί μια μουσική συνάντηση μνήμης και συνέχειας, αφιερωμένη στη βαθιά παράδοση της ηπειρώτικης μουσικής και στην αταλάντευτη πορεία της μέσα στον χρόνο. Στο κέντρο της παράστασης βρίσκεται η παρακαταθήκη του αείμνηστου Πετρολούκα Χαλκιά, ως σημείο αναφοράς για τον τρόπο με τον οποίο η μουσική της Ηπείρου μεταδίδεται, εξελίσσεται και αποκτά νέα πνοή μέσα από τις επόμενες γενιές.

Υπό την καλλιτεχνική διεύθυνση του λαουτίστα, λέκτορα στο Hellenic College Holy Cross των ΗΠΑ και υποψηφίου για βραβείο Grammy Βασίλη Κώστα –του οποίου η δεκαετής μαθητεία και συνεργασία δίπλα στον Πετρολούκα Χαλκιά διαμόρφωσε έναν πολύτιμο πυρήνα γνώσης και αισθητικής– το υλικό αυτό βρίσκει σήμερα νέα έκφραση μέσα από το Επίλεκτο Ηπειρωτικό Ensemble, τη βασική ορχήστρα της παράστασης. Το εικοσαμελές σύνολο νέων μουσικών από όλη την Ελλάδα, με έδρα τα Ιωάννινα, φέρνει επί σκηνής έναν δημιουργικό διάλογο ανάμεσα στην αυθεντική ερμηνεία των παραδοσιακών σκοπών και σε νέες ενορχηστρωτικές προσεγγίσεις, διατηρώντας τον χαρακτήρα του ηπειρώτικου ιδιώματος και προτείνοντας μια σύγχρονη καλλιτεχνική ματιά πάνω στην πλούσια μουσική κληρονομιά της περιοχής.

Στην παράσταση συμμετέχουν ως καλεσμένοι οι μουσικοί Κώστας Τζίμας (τραγούδι), Αντώνης Κυρίσης (τραγούδι) και Πέτρος Χαλκιάς (κλαρίνο), μορφές που συνδέονται ουσιαστικά με την ηπειρώτικη παράδοση και εμφανίζονται σε επιλεγμένα κομμάτια, ενισχύοντας με τη δική τους παρουσία τον διαγενεακό χαρακτήρα του αφιερώματος.

Η συνύπαρξη μουσικών από διαφορετικές γενιές δημιουργεί έναν χώρο όπου η μνήμη λειτουργεί ως άμεση εμπειρία και όχι ως απλή αναπαράσταση. Η συναυλία προσεγγίζει την ηπειρώτικη μουσική ως εύπλαστη καλλιτεχνική γλώσσα που συνεχίζει να εξελίσσεται μέσα από τη συλλογική πράξη και την προσωπική έκφραση.

Το Επίλεκτο Ηπειρωτικό Ensemble λειτουργεί υπό την αιγίδα και την υποστήριξη της Ιεράς Μητρόπολης Ιωαννίνων και του φιλανθρωπικού οργανισμού «Αποστολή» της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

Καλλιτεχνική διεύθυνση συναυλίας και Επίλεκτου Ηπειρωτικού Ensemble **Βασίλης Κώστας** • Επίλεκτο Ηπειρωτικό Ensemble **Αιμιλία Χαλκιά τραγούδι, Κωνσταντίνα Καραμπα τραγούδι, Δημήτρης Λάλεζας τραγούδι, Κωνσταντίνος Σακαρίδης κλαρίνο, Άννα Μαρία Σινωπίδου καβάλι, Μελίνα Μπιτζίδου σαντούρι, Γιώργος Βενέτης σαντούρι, Ελένη Ευθυμίου σαντούρι, Μυροφόρα Θεοδωρίδου σαντούρι, Γιώργος Θεοδωρίδης λαούτο, Απόστολος Πούπαλος λαούτο, Στέφανος Πατεράκης λαούτο, Χρήστος Δανάς βιολί, Χρήστος Πούλιος βιολί, Γιάννης Δεληγιάννης βιολί, Άκης Παπαεμμανουήλ βιολί, Κωνσταντίνος Μπραχόπουλος βιολί, Ευαγγελία Μουκάνου ακορντεόν, Θοδωρής Εφαπλωματάς κρουστά** • Καλεσμένοι **Κώστας Τζίμας τραγούδι, Αντώνης Κυρίτσης τραγούδι, Πέτρος Χαλκιάς κλαρίνο** • Συμμετέχει ο **Παναγιώτης Αϊβαζίδης κανονάκι** • Σχεδιασμός ήχου **Γιώργος Καρυώτης, Βαγγέλης Ιακωβίδης** • Σχεδιασμός φωτισμού **Γιώργος Χαραλάμπους** • Εκτέλεση παραγωγής **Solar Productions Athens**

///

‘ΑΦΙΕΡΩΜΑ’

**ΜΟΥΣΙΚΗ
–ΕΤΟΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ–**

10 Ιουνίου

Κρατική Ορχήστρα Αθηνών – Λουκάς Καρυτινός

Η Αμερική του Μάνου Χ – Μέρος Α´

Η δεκαετία του 1960 βρίσκει τον κόσμο να αλλάζει γρήγορα, τους νέους να αναζητούν διακαώς νέα οράματα και νοήματα στη ζωή και στην τέχνη –με αποκορύφωμα τον Μάη του '68– και την Ελλάδα ειδικότερα να παλεύει με τις δικές της πολιτικές και κοινωνικές αναταραχές που οδήγησαν στο πραξικόπημα του '67. Ο Μάνος Χατζιδάκις βρίσκεται σε μια εποχή ωριμότητας και καταξίωσης – έχει κερδίσει το βραβείο Όσκαρ (1961) για το *Ποτέ την Κυριακή* και, κυρίως, έχει πετύχει να μιλήσει απευθείας στην ψυχή του ελληνικού (και όχι μόνο) κοινού, συνταιριάζοντας το λόγιο με το λαϊκό με τρόπο πρωτόγνωρα φυσικό, βαθύ και ειλικρινή. Και ανοίγει τα φτερά του για τις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου ζει για κάποια χρόνια, αποτραβηγμένος συνειδητά από μια σκοτεινή ελληνική πραγματικότητα αλλά συνάμα μακριά και από τις ρίζες του σε ήχους, εικόνες και ανθρώπους. Στην Αμερική, «χορεύοντας με τη σκιά του», βιώνει με έναν διαφορετικό τρόπο την οικουμενικότητα της ελληνικής μουσικής και ανακαλύπτει νέες πτυχές των ριζωμένων βιωμάτων του. Υπογράφει έτσι το συγκλονιστικό *Το Χαμόγελο της Τζοκόντας* (1965), που θα γίνει έργο οριακό για τις αναζητήσεις της εποχής και το σύνολο της νέας ελληνικής μουσικής. Τρία χρόνια αργότερα (1968), συνθέτει τη μουσική για την κινηματογραφική ταινία γουέστερν *Blue* (ή *Βρώμικα παλικάρια*, όπως έχει αποδοθεί στα ελληνικά) του Καναδού Silvio Narizzano. Και παρά την αποτυχία της ταινίας, η μουσική του Χατζιδάκι ξεχωρίζει και χάρη στην αξία της διατηρεί μια αυτοτελή πορεία ως μία από τις πλέον εκλεκτές σελίδες του ορχηστρικού του έργου. Η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, υπό τη διεύθυνση του καλλιτεχνικού της διευθυντή Λουκά Καρυτινού, επιστρέφει φέτος στις δύο μεγάλες αυτές παρτιτούρες του Χατζιδάκι, τιμώντας τη συμπλήρωση ενός αιώνα από τη γέννησή του.

Μουσική διεύθυνση **Λουκάς Καρυτινός** • Σολίστ **Γιώργος Τοσικιάν** *κιθάρα*

///

12 & 13 Ιουνίου

Σταμάτης Κραουνάκης

Λυσιστράτη

Μια ξεκαρδιστική όπερα

Μπορούμε να πούμε κάτι νέο για τη *Λυσιστράτη* έπειτα από τόσα χρόνια; Γιατί επανέρχεται με τέτοια επιμονή στις σκηνές του κόσμου; Ποιο νόημα παραμένει ανεξάντλητο μέσα στην ιδιοφυή αυθάδεια της ηρωίδας;

Όταν ο Αριστοφάνης τη γράφει το 411 π.Χ., δεν κάνει κάποιο πλάγιο σχόλιο για τη θέση στην οποία έχει περιέλθει η Αθήνα εν μέσω Πελοποννησιακού Πολέμου. Στην πραγματικότητα, ακούει καλά τους πολιτικούς τριγμούς εντός των τειχών, όπου η Εκκλησία του Δήμου έχει αποδυναμωθεί και οι ολιγαρχικοί επανέρχονται στο προσκήνιο. Με τα κρυφά όπλα της τέχνης –τα οποία δεν κατονομάζουν αλλά αποκαλύπτουν χωρίς να δακτυλοδεικτούν– μιλάει για την πηγή των δεινών: τη μανία για δύναμη και επιβολή, που δεν είναι παρά ίδιον των ανδρών, μια κούφια εντολή που παρασέρνει όλη την κοινωνία στον αφανισμό. Και ποιο είναι το αντίδοτο; Μα ένα ηχηρό χαστούκι σε αυτή τη θλιβερή αρρενωπότητα. Όταν ο Αριστοφάνης μετακινεί τη γυναίκα από το πεδίο του 'Οίκου' στο πεδίο του 'Δήμου', δεν εκτελεί απλώς ένα θεατρικό σχήμα, αλλά μια πολιτική μετατόπιση μεγάλων. Η ηρωίδα δεν καλεί μόνο τις γυναίκες της Αθήνας –και από άλλες πόλεις, εχθρικές!– σε μια 'απεργία του έρωτα', αλλά δημιουργεί ένα ποτάμι θηλυκότητας που παρασέρνει τις βεβαιότητες του κόσμου, προτείνοντας μια άλλη λύση που οι υπόλοιποι σπεύδουν να ονομάσουν ουτοπική και άρα μη εφαρμόσιμη. Οι όποιες ομοιότητες με τη σημερινή κατάσταση είναι καθαρά συμπτωματικές.

Είναι λοιπόν ιδιαίτερα ευτυχής συγκυρία η διασκευή του έργου από τον Σταμάτη Κραουνάκη, καθώς μας αφήνει να αναρωτιόμαστε τι θα προκύψει από τη συνάντηση του σπινθηροβόλου πνεύματος του Αριστοφάνη με την αχαλίνωτη μουσική του φαντασία. Ο συνθέτης στήνει μια πολυφωνική οπερέτα που φιλοξενεί ισότιμα μουσική και λόγο, όλα κουρδισμένα στο κλειδί της ανελέητης σάτιρας του ποιητή. Πότε λυρική, πότε λαϊκή, πότε σαρκαστικό καμπαρέ, η μουσική γίνεται αγωγός της δράσης, ενώ ο αδόμενος λόγος συμπληρώνει ιδανικά αυτήν την αριστοφανική μέθεξη,

απελευθερώνοντας νύξεις στο σήμερα και τροφοδοτώντας ακόμα περισσότερο την ξέχειλη θεατρικότητα του δρώμενου. Παράλληλα, ο διεθνώς αναγνωρισμένος σκηνογράφος Takis ντύνει την παράσταση με μια απολύτως σύγχρονη αισθητική που κουμπώνει με το ιστορικό πλαίσιο του έργου, καταλήγοντας σε μια ακαταμάχητη εικαστική πανδαισία. Στη σκηνή του θεάτρου, συναντιούνται τριάντα σημαντικοί ερμηνευτές και μουσικοί, με ξεχωριστή την παρουσία της Δήμητρας Γαλάνη στον ρόλο της θεάς Αθηνάς.

Στο έργο, οι γυναίκες καταλαμβάνουν την Ακρόπολη –όπου βρίσκεται το δημόσιο ταμείο– για να παραλύσουν την πολεμική μηχανή των ανδρών. Για δύο βραδιές, τα υπέροχα, θεατρικά τους φαντάσματα θα αιωρούνται ακριβώς από πάνω μας, αφήνοντας αυτό το έξαλλο ποτάμι να κυλήσει ξανά υπό το παράγγελμα του Σταμάτη Κραουνάκη, κατακλύζοντας τα διαζώματα του Ηρωδείου μέχρι τη σκηνή και σαρώνοντας για μια ακόμα φορά τις βεβαιότητες του κόσμου.

Μουσική – Κείμενο – Σκηνοθεσία **Σταμάτης Κραουνάκης** • Συνεργάτες στο λιμπρέτο **Λίνα Νικολακοπούλου** (στίχοι τραγουδιών «Πάμε Κοπέλες», «Το Νήμα», «Χορικό της Συμφιλίωσης»), **Γιώργος Χατζιδάκης**, **Λάκης Λαζόπουλος** (στίχοι του τραγουδιού «Όλα γι' αυτή την πόλη») • Συνεργάτρια στη σκηνοθεσία **Μαριλένα Μόσχου** • Σκηνικά – Κοστούμια **Takis** • Χορογραφία **Θοδωρής Πανάς** • Φωτισμοί **Στέλλα Κάλτσου** • Σύμβουλος θεατρολόγος **Ευανθία Στιβανάκη** • Εικαστικό σήμα παράστασης **Κώστας Σπανάκης** • Φωτογραφίες **Σπύρος Πώρος** • Επικοινωνία **Δέσποινα Κραουνάκη** • Ερμηνεύουν (με σειρά εμφάνισης) **Λένα Ουζουνίδου** *Λυσιστράτη*, **Κώστας Μπουγιώτης** *Απόλλων κομπέρ*, **Σοφία Κουνιά** *Κλεονίκη*, **Έλενα Καφούρου** *Ινδή*, **Πένυ Ξενάκη** *Μπάμπουσκα Κορυφαία*, **Γεωργία Αμοργιαννιώτη** *Μινώικα*, **Αργυρώ Καπαρού** *Λαμπιτώ*, **Βενετία Καναβέλλη** *Μια κοπέλα*, **Γιώργος Στιβανάκης** *Θηβαία / Ένας ανάπηρος στρατιώτης*, **Κωνσταντίνος Τσονόπουλος** *Θηβαία / Βαγγέλας*, **Στέλλα Κρούσκα** *Μυρίνη*, **Χριστόφορος Σταμπόγλης** *Πρόβουλος*, **Χρήστος Γεροντίδης** *Κινησίας*, **Κώστας Βενετσάνος** *Ένας βέρος Αθηναίος*, **Σάκης Καραθανάσης** *Λαϊκός τραγουδιστής*, **Θεολόγος Παπανικολάου** *Ιεροψάλτης*, **Σπύρος Πινκερίδης** *Κήρυκας*, **Δήμητρα Γαλάνη** *Θεά Αθηνά*, **Μαριλένα Μόσχου** *Κουκλάρα της Αθήνας*, **Μαρία Παπαδοπούλου** *Κουκλάρα της Αθήνας* • Μουσικοί επί σκηνής **Δημήτριος Ανδρεάδης** *πιάνο*, *μουσική διεύθυνση*, *ενορχήστρωση*, **Δημήτρης Κικλής** *πλήκτρα*, **Γιώργος Ταμιωλάκης** *βιολοντσέλο*, *ευφώνιο*, **Λάμπρος Παπανικολάου** *κόντρα μπάσο*, **Θεολόγος**

Παπανικολάου βιολί, Κοσμάς Κοκόλης κιθάρα, μπουζούκι, Νίκος Κατσίκης σολίστ
(μαντολίνο, ισπανικό λαούτο, μπουζούκι) • Παραγωγή Gr entertainment – Φεστιβάλ
Αθηνών Επιδαύρου

///

‘ΑΦΙΕΡΩΜΑ’

ΜΟΥΣΙΚΗ

15 Ιουνίου

**Estonian Philharmonic Chamber Choir – Tallinn Chamber Orchestra – Tõnu
Kaljuste**

Έργα Arvo Pärt

*Θα μπορούσα να παρομοιάσω τη μουσική μου με το λευκό φως,
που εμπεριέχει όλα τα χρώματα
Μονάχα ένα πρίσμα μπορεί να διασπάσει τα χρώματα
και να τα φανερώσει
Αυτό το πρίσμα θα μπορούσε να είναι το πνεύμα του ακροατή*

A.P

Ο Άρβο Περτ είναι παντού. Τα έργα του έχουν παρουσιαστεί σχεδόν περισσότερο από εκείνα οποιουδήποτε άλλου συνθέτη στο πρώτο τέταρτο του αιώνα. Ο ηχητικός κόσμος που συνέλαβε –μια κρυστάλλινη, σχεδόν μοναστική μουσική που φέρει το άγγιγμα του χιονιού και προσομοιάζει όσο καμία άλλη στη σιωπή– έχει αφήσει προ πολλού τους τόπους της φαντασίας του συνθέτη και πλέον αναγνωρίζεται ως ένα από τα πλέον υποβλητικά μουσικά κομμάτια των τελευταίων εκατό ετών, λατρεμένο τόσο από τους θιασώτες της κλασικής μουσικής όσο και από ακόλουθους της ποπ κουλτούρας.

Είναι αναπόφευκτο να μιλήσουμε για τη στιγμή της μεταστροφής του Περτ, καθώς αποτελεί πρότυπο καλλιτεχνικής αναγέννησης, εσωτερικής αναζήτησης και μουσικής αναδημιουργίας. Στα μέσα του εικοστού αιώνα, νιώθοντας παγιδευμένος ανάμεσα στα κυρίαρχα πλην όμως άκαμπτα ρεύματα της *avant garde* –όπως ο σειραϊσμός, η

αλεατορική μουσική, το κολάζ και ο νεοκλασικισμός— ο Περτ αποσύρθηκε από τη σύνθεση και διάλεξε τη σιωπή, αναζητώντας μια άλλη μουσική γλώσσα, ασκητικής ουσίας και διαφανούς αλήθειας. Αφιερώνει εαυτόν σε μια εντατική μελέτη του Γρηγοριανού άσματος και του Ορθόδοξου μέλους, καθώς και της πρώιμης πολυφωνίας της Αναγέννησης. Το 1972, προσχωρεί στην Ορθόδοξη Εκκλησία, με την πίστη του να καθοδηγεί έκτοτε την αποστολή του: την ανάδειξη ενός θρησκευτικού-πνευματικού κάλλους που αποζητά την έκφρασή του μέσω της αισθητικής οδού. Το προσωπικό σύστημα σύνθεσης που ανέπτυξε με τον τίτλο *tintinnabuli* τον βοήθησε να αγγίξει αυτή τη διάσπαρτη μουσική των ανώτερων σφαιρών, μέσα από μια διαυγή τεχνική που αξιοποιεί τη δύναμη του ελάχιστου μουσικού ίχνους –του απέριπτου ήχου μιας νότας που αντηχεί— στον υπερθετικό βαθμό.

Σε μια γιορτή της ζωής και του έργου του Εσθονού συνθέτη, η βραδιά του Ηρωδείου φιλοξενεί εμβληματικά έργα της φωνητικής μουσικής του συνθέτη, τόσο της σόλο όσο και της χορωδιακής. Το απαιτητικό καθήκον της ερμηνείας τους αναλαμβάνουν η Φιλαρμονική Χορωδία Δωματίου της Εσθονίας και η Ορχήστρα Δωματίου του Ταλίν υπό τη διεύθυνση του μαέστρου Τόνου Καλιούστε – συμπαραστάτες του Περτ επί δεκαετίες, έχουν διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο στη διάδοση και την ερμηνευτική κατανόηση του μουσικού του σύμπαντος. Η παρουσία τους στη σκηνή του Ηρωδείου προδιαγράφει έναν μουσικό εσπερινό γνήσιας συγκίνησης, μια ολόψυχη εκδήλωση ευγνωμοσύνης απέναντι σε έναν μεγάλο ιεροφάντη που συνόπισε τη δύναμη της μουσικής με τα ακόλουθα λόγια: «Εφόσον μπορεί κάποιος να σκοτώσει με έναν ήχο, μπορεί και να θεραπεύσει με έναν ήχο».

Μουσική διεύθυνση **Tõnu Kaljuste** • Ερμηνεύει η **Maria Listra**

Χορηγός συναυλίας **Τράπεζα Πειραιώς**

Άρβο Περτ (γεν. 1935)

Für Lennart in memoriam (2006)

L'abbé Agathon (2004, διασκευή 2008)

Σοπράνο **Maria Listra**

Stabat Mater (1985, διασκευή 2008)

Σοπράνο **Maria Listra**

Κόντρα τενόρος **Danila Frantou**

Τενόρος **Toomas Toher**

Magnificat (1989)

Σοπράνο **θ.α.**

Te Deum (1985, αναθεώρηση 2007)

Σοπράνο **θ.α.**

Τενόρος **θ.α.**

///

‘ΑΦΙΕΡΩΜΑ’

ΜΟΥΣΙΚΗ

–ΕΤΟΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ–

17 Ιουνίου

Γιώργος-Εμμανουήλ Λαζαρίδης – Raining Pleasure

Η Αμερική του Μάνου Χ – Μέρος Β´

Εάν κοιτάξουμε το εξώφυλλο του *Reflections* του Μάνου Χατζιδάκι και των New York Rock and Roll Ensemble, μια άλλη μπάντα αχνοφαίνεται στα νερά μπροστά από το αυθεντικό κουιντέτο: είναι οι Raining Pleasure, οι οποίοι –τριάντα τέσσερα χρόνια μετά την κυκλοφορία του περίφημου δίσκου– έγιναν η αντανάκλαση του συγκροτήματος που βρέθηκε αναπάντεχα στην τροχιά του πλανήτη Χατζιδάκι, προσφέροντας τη δική τους ερμηνεία στη μουσική του *Reflections* και, μαζί, ένα ακόμα αντιφέγγισμα της ιδιοφυΐας του συνθέτη.

Η διαμονή του Χατζιδάκι στη Νέα Υόρκη την περίοδο 1966-1972 έχει σκορπίσει θρυλικά ανεκδοτολογικά θραύσματα στο πέρασμά της –γνωριμίες με σημαίνουσες μουσικές προσωπικότητες της εποχής, όπως η Grace Slick των Jefferson Airplane, μια προσωπική βουτιά στην ψυχεδελική μυθολογία των ημερών και την πρωτόγνωρη μουσική που φτιαχνόταν εκείνη την παραγμένη εποχή από νέους που κρατούσαν στα χέρια τους τα υλικά ενός άλλου κόσμου. Ποιος, άλλωστε, δεν θυμάται όταν ο συνθέτης

σε μια θαυμάσια αποστροφή του είχε αποκαλέσει τη Λένα Πλάτωνος έναν «θηλυκό Syd Barrett»;

Όμως, ο Χατζιδάκις δεν θα μπορούσε ποτέ να απορροφήσει ανεπεξέργαστα όλα αυτά τα δώρα, όσο κι αν τον είχαν εντυπωσιάσει με τον «εξαίσιο θόρυβό» τους συγκροτήματα όπως οι Rolling Stones. Γιατί ο μεγάλος καυστήρας στο μυαλό του συνθέτη ήταν πάντοτε το Ελληνικό Τραγούδι, συνοδευόμενο από τη λεπτότητα του κλασικού ρεπερτορίου. Ωστόσο, μέσα του σιγόκαιγε η ανάγκη να κάνει κάτι και με κάποιους από αυτήν την πρωτοφανή μουσική αναγέννηση. Τους ανακάλυψε στο πρόσωπο των New York Rock and Roll Ensemble. Πυρήνας τους ήταν τρεις σπουδαστές της σχολής Juilliard με αδιαπραγμάτευτη κλασική παιδεία και δεξιότητες σε πλείστα όργανα (ανάμεσά τους συναντάμε τον εκλιπόντα Michael Kamen, μετέπειτα συνεργάτη των David Bowie, Pink Floyd, Metallica, κ.ά.). Η συνάντηση του γόνιμου ηλεκτρισμού τους με τις πρώιμες μπαρόκ πινελιές του Χατζιδάκι (όπως ήδη είχε αποτυπώσει στο οριακό *Το Χαμόγελο της Τζοκόντας*) έδωσε πνοή σε έναν από τους πλέον διαφορετικούς δίσκους εκείνης της εποχής που έσμιγε το προοδευτικό ροκ με τη βαθιά λαϊκότητα της γραφής του συνθέτη. Με υποδειγματική ενορχήστρωση και εκτέλεση, ο δίσκος προικίστηκε με το διαβατήριό της παγκοσμιοποίησης, πετυχαίνοντας μια δύσκολη ισορροπία: να ακούγεται ταυτόχρονα ελληνικός και οικουμενικός.

Άλλα στον χρόνο: σε ένα στούντιο έξω από την Κολονία το 2004, οι Raining Pleasure ολοκληρώνουν την ηχογράφιση του δίσκου, με τη συμβολή του σαξοφωνίστα David Lynch και της Έλλης Πασπαλά στο καταληκτικό "Noble Dame". Συγκρότημα με πηγαία μελωδική αισθαντικότητα και ευρωπαϊκή παιδεία, οι Raining Pleasure διέγνωσαν τη συγγενειά τους με τους κόσμους του *Reflections* (τον αγγλικό στίχο, τη ροκ ενέργεια) και παρέδωσαν μια απaráμιλλη διασκευή που απογείωσε την εγχώρια δισκογραφία τους, ενώ άνοιξε νέα μονοπάτια αποδοχής στο εξωτερικό μέσα από τη ζωντανή παρουσίαση του *Reflections* σε διάφορους σταθμούς.

Τη μοναδική αυτή συναστρία θα ζήσουμε φέτος το καλοκαίρι. Και αν κοιτάξουμε προσεκτικά τη σκηνή του Ηρωδείου όταν οι Raining Pleasure απλώσουν τον αραχνοϋφαντο κόσμο του *Reflections*, ίσως προσέξουμε μια αντανάκλαση να σχηματίζεται μπροστά στην ορχήστρα ή πάνω στον ουρανό, ένα ηλεκτρικό σύνολο κάτω από τη μπαγκέτα ενός μάγου-συνθέτη: των New York Rock and Roll Ensemble και του παντοτινού Μάνου Χατζιδάκι.

Η βραδιά θα ανοίξει με την παρουσίαση ενός άλλου έργου από τις αμερικανικές μέρες του Μάνου Χατζιδάκι. Γεννημένη στο Λονδίνο το καλοκαίρι του 1969 και ηχογραφημένη στη Νέα Υόρκη τον Δεκέμβριο του 1971, η *Ρυθμολογία* συγκεντρώνει έξι ζεύγη κομματιών για σόλο πιάνο που αποκαλύπτουν μια βαθιά και εκλεκτική εργασία πάνω στο αρχέτυπο του ρεμπέτικου τραγουδιού. Ενώ σε προηγούμενα έργα του ο συνθέτης είχε συμπεριλάβει αυτούσιες διασκευές, η *Ρυθμολογία* παραπέμπει στο ρεμπέτικο τραγούδι όντας πρωτότυπη σύλληψη. Ο ίδιος στις σημειώσεις του δίσκου αναφέρει: «Θέλησα απ' την αρχή να π α ί ξ ω σ ο β α ρ ά, με μονούς ρυθμούς και με χασάπικα ανάμεσά τους που να εξαρτώνται από αστερισμούς. Και προ παντός, να ξαναθυμηθώ πολύ παλιούς τρόπους –τους ορθόδοξους– του μπουζουκιού και των ρεμπέτικων τραγουδιών. Νομίζω πως ήμουν πια σε θέση να τ' ακούω χωρίς συναισθηματικές υπερβολές, από μακριά, πιο τεχνικά και μ' όλο το βαθύ ερωτικοθηρησκευτικό τους περιεχόμενο». Αφιερωμένο στον Γιώργο Σεφέρη –«έναν ζωντανό Σεφέρη που εξακολουθεί να ζει ανάμεσά μας»– το απόλυτα αυτό ιδιοσυγκρασιακό έργο της χατζιδακικής δισκογραφίας θα ερμηνεύσει ο πιανίστας Γιώργος-Εμμανουήλ Λαζαρίδης. Με τριάντα πέντε χρόνια αδιάλειπτης παρουσίας στη διεθνή μουσική σκηνή ως σολίστ, συνθέτης και παιδαγωγός, ο Γιώργος-Εμμανουήλ Λαζαρίδης έχει καταθέσει πολύτιμη καλλιτεχνική εργασία πάνω στην ερμηνεία και επεξεργασία του χατζιδακικού ιδιώματος – ένα έργο που στέκεται επάξια δίπλα στη συνολική πορεία του πιανίστα στο διεθνές στερέωμα και στην καταξίωσή του ως ενός από τους πιο δεινούς σύγχρονους ερμηνευτές. Η παρουσία του το βράδυ της 17ης Ιουνίου αναμένεται να επιβεβαιώσει μια ακόμα φορά ότι οι εκτελέσεις του στέκονται «υπεράνω σύγκρισης» (*BBC Music Magazine*, Adrian Jack) και είναι «τόσο ξεχωριστές, που διατηρούν τη μοναδικότητά τους ακόμη και όταν σκεφτούμε σπουδαίες εκτελέσεις των Argerich, Horowitz, Brendel, Zimerman» (*Gramophone Music Magazine*).

18 Ιουνίου

Einstürzende Neubauten

Ωδή στην Avant Garde

Όσοι ανέβουν στο αρχαίο θέατρο το βράδυ του Ιουνίου, θα βρεθούν μπροστά σε ένα ιστορικό παράδοξο: ένα συνεργείο κατεδαφίσεων των μουσικών συμβάσεων μεταμφιεσμένο σε συγκρότημα θα έχει καταλάβει τη σκηνή του Ηρωδείου, μετατρέποντάς το σε μια εξάισια βιομηχανική παιδική χαρά.

Αναφερόμαστε φυσικά στους Einstürzende Neubauten / Καταρρέοντα Νεόχτιστα (προφέρεται: *Αϊνστύρτσεντε Νόιμππαουτεν*). Ανάμεσα στις πιο σημαντικές βιολογικές διεργασίες που διατηρούν ένα είδος στη ζωή και εγγυώνται την ανανέωση και τη διαιώνισή του, συγκαταλέγεται η ικανότητα ενσωμάτωσης ξένου DNA – ακόμη και όταν αυτό είναι δυνητικά εχθρικό. Με τρόπο που αντικατοπτρίζει αυτήν τη βιολογική σοφία, το γερμανικό σύνολο έχει διασχίσει μισό αιώνα μουσικής ιστορίας συνεχίζοντας να ακούγεται το ίδιο γιατί ακριβώς δεν ακούγεται σαν τίποτε άλλο. Ενώ κλείνουν το μάτι στις εφήμερες ηχητικές πρωτοπορίες, η ακοή τους παραμένει σταθερά προσανατολισμένη σε έναν ήχο που έρχεται από μέσα.

Και ποιος είναι αυτός ο ήχος; Η γενέθλια πράξη του βρίσκεται σε ένα Δυτικό Βερολίνο που δεν υπάρχει πια, όσο κι αν ψάξουμε. Μια πόλη που οριζόταν από εικόνες όπως οι εξής: ανοικοδόμηση, εργοστάσια, καταλήψεις, κτίρια υπό εγκατάλειψη, μέταλλο, τσιμέντο, το Τείχος. Μέσα σε αυτό το τοπίο, μια φλεγόμενη νιότη αναζητούσε απαντήσεις στη γραφή των ερειπίων και στα ιερογλυφικά του ήχου: πώς να κάνεις τέχνη με την ύλη της πόλης σου. Από τις στάχτες αυτών των παραστάσεων, γεννήθηκε ένας μουσικός ανταρτοπόλεμος: οι Einstürzende Neubauten.

Πειραματικοί αλλά απόλυτα πειθαρχημένοι, οι ΕΝ αρνήθηκαν πεισματικά να ακολουθήσουν τους παραδεδομένους τρόπους σύνθεσης και εκτέλεσης και επέστρεψαν σε ένα ιερό μηδέν, γνωρίζοντας ότι για να κατακτήσεις την αγνή μουσική πρέπει να αναπροσαρμόσεις όλη τη διανοητική σου εργαλειοθήκη.

Στην περίπτωση τους, ο όρος ‘ηχητικό οπλοστάσιο’ δεν είναι δημοσιογραφικός ευφημισμός: ιδιοκατασκευές, αεροπίστολα, πλαστικοί και μεταλλικοί σωλήνες, μπιτόνια, ελάσματα, λαμαρίνες, objets trouvés –ακόμα και ένας κινητήρας τζετ– συγκαταλέγονται στον μουσικό τους εξοπλισμό. Με αυτά τα υλικά πλάθουν άγρυπνα

βιομηχανικά άσματα που κυμαίνονται από υποβλητικές, νυχτερινές σονάτες μέχρι ραψωδίες θορύβου και χαλύβδινες συμφωνίες.

Οι εποχές όπου οι διοργανωτές συναυλιών δίσταζαν να τους προσκαλέσουν, φοβούμενοι τις φθορές που συχνά κληροδοτούσαν στα κτίρια, ανήκουν στο παρελθόν. Η παρουσία τους στο Ηρώδειο διατηρεί ισόποση ποιητικότητα και ειρωνεία: παλαίμαχοι στον αποχαιρετισμό εμβληματικών κτηρίων (ας θυμηθούμε τη σάγκα τους πριν την κατεδάφιση του πάλαι ποτέ Κοινοβουλίου της Ανατολικής Γερμανίας), τα Νεόδμητα Ερείπια θα σταθούν μέσα στον σκελετό του αττικού ερειπίου και θα τονανουρίσουν με τους μεταλλικούς φθόγγους τους, συνοδεύοντάς το στην πρόσκαιρη νάρκη του εν όψει των εργασιών αποκατάστασής του.

Ένα μαύρο κουτί που καταγράφει την ιστορία της Ευρώπης· μια τοιχογραφία από το μέλλον που κανείς ακόμα δεν μπορεί να αποκωδικοποιήσει· ένας ζωντανός οργανισμός που παραβιάζει συνειδήσεις και φυτεύει τον σπόρο της ανησυχίας. Στις 18 Ιουνίου – τώρα που η μουσική τους γλώσσα έχει αποκρυσταλλωθεί ιδανικά με το *Rampen* (2024)– είμαστε προσκεκλημένοι σε μια συναυλία για να αντικρίσουμε ψυχή τε και σώματι ένα σχήμα που κάθε άνθρωπος που αποκαλεί τον εαυτό του εραστή της τέχνης οφείλει να παρακολουθήσει, έστω για μια φορά στη ζωή του. Οι συνέπειες μπορεί να είναι μεταμορφωτικές και να ανοιχτείτε ξανά στο δέος του ήχου. Εξάλλου, πού αλλού θα ακούσετε έναν κινητήρα τζετ να τραγουδάει;

///

ΜΟΥΣΙΚΗ

19 Ιουνίου

Λένα Πλάτωνος – Μαρία Φαραντούρη

Μοίρες

Η σπουδαία Λένα Πλάτωνος, στην πιο ώριμη ίσως φάση της καλλιτεχνικής της πορείας, και η ερμηνεύτρια των μεγάλων ποιητών Μαρία Φαραντούρη –που τραγουδά

για τρίτη φορά σε πρώτη εκτέλεση Λένα Πλάτωνος– συναντιούνται στο Ηρώδειο, με τρία σπουδαία έργα.

Οι Ποιήτριες του αρχαίου κόσμου, οι ιστορίες τους, τα λιγοστά μα σπουδαία τους σπαράγματα. Η προεξάρχουσα και ‘μητέρα’ όλων Σαπφώ, η Κόριννα, η Τελέσιλλα, η Ανύτη, η Πράξιλλα, η Μοιρώ, η Νοσσίς, η Διοφίλη, η Ήρινα, οι ξεματιάστρες, αλλά και άλλες Ποιήτριες του αρχαιοελληνικού σύμπαντος, Σιωπηλές, που σώζεται μονάχα τ’ όνομά τους. Η φύση και τα ταπεινά της πλάσματα, η φιλία των κοριτσιών, ο έρωτας κι ο πόλεμος, ο θάνατος και η ζωή, η ισότητα των φύλων, πρωταγωνιστούν στα λυρικά και τρυφερά τραγούδια τους.

Η μοναδική Λένα Πλάτωνος, ως φυσική συγγενής των αρχαίων μορφών, γίνεται με τη μουσική της το όχημα που μεταφέρει τις ποιήτριες δυναμικά στο παρόν και τους εξασφαλίζει μια ζωή στο μέλλον – πλέον, τραγουδισμένη – δίνοντας έναν σύγχρονο τόνο στα έργα με την ηλεκτρονική της παλέτα. Ταυτόχρονα, αναδεικνύει την παράδοση της αρχαιοελληνικής μουσικής κλίμακας, εντάσσοντας και στοιχεία από το παραδοσιακό τραγούδι. Ίδανική ερμηνεύτρια αυτών των έργων δεν θα μπορούσε να είναι άλλη από την άχρονη – και γι’ αυτό διαχρονική – φωνή της Μαρίας Φαραντούρη. Η μουσική και η αφήγηση της Λένας Πλάτωνος, μαζί με την ερμηνεία της Μαρίας Φαραντούρη, ανασύρουν τις Ποιήτριες από τη λήθη, σαν τραγούδι τωρινό και παντοτινό, όπως πραγματικά τους αξίζει. Τα πρωτότυπα κείμενα των αφηγήσεων και οι αποδόσεις στα νέα ελληνικά ανήκουν στον Θάνο Τσακνάκη.

Η σύνθεση *Μοίρες* –το νέο έργο της Λένας Πλάτωνος σε ποίηση του Θάνου Τσακνάκη και επιμέλεια της Λένας Πλάτωνος, γραμμένο για τον ταλαντούχο διεθνή σολίστα του φλάουτου Στάθη Καραπάνο και την εμβληματική φωνή της Μαρίας Φαραντούρη– συνομιλεί ποιητικά με τη φιλοσοφία του Πλάτωνα για την αθανασία της ψυχής, όπως αποτυπώνεται στον θρυλικό *Μύθο του Ηρόδου* στην *Πολιτεία*.

Η παράσταση ολοκληρώνεται με μια επίσκεψη στο εμβληματικό έργο της Πλάτωνος *Σαμποτάζ*, που κυκλοφόρησε το 1981 και θεμελίωσε τον ηλεκτρονικό ήχο στην Ελλάδα. Τρία συνταρακτικά τραγούδια από το άλμπουμ, «Χίλιες και μία νύχτες», «Σαμποτάζ» και «Στον αστερισμό του Πιγκουΐνου», θα παρουσιαστούν ως μετεγγραφές για φλάουτο, ερμηνευμένα από τον Στάθη Καραπάνο.

Σύνθεση – Αφήγηση (*Σιωπηλών Σπαράγματα*) – Πλήκτρα (στα έργα *Μοίρες* και *Σαμποτάζ*) **Λένα Πλάτωνος** • Ερμηνεία (*Των Σιωπηλών Σπαράγματα*, *Μοίρες*) **Μαρία**

Φαραντούρη • Ενορχήστρωση **Λένα Πλάτωνος, Stergios T. (Στέργιος Τσιρλιάγκος)** • Σολίστ στο φλάουτο (*Μοίρες και Σαμποτάζ*) **Στάθης Καραπάνος** • Μουσικοί **Stergios T.** πλήκτρα – *programming* – ηλεκτρονικά κρουστά (*Μοίρες*), **Μιχάλης Πορφύρης** τσέλο, **Γιώργος Κοντογιάννης** λύρα, **Βαχάν Γκαλσιάν** πνευστά • Μουσική διεύθυνση (*Των Σιωπηλών Σπαράγματα*) – πλήκτρα **Μιχάλης Παπαπέτρου** • Συμπαραγωγή **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου, Τεχνότροπον – Artway Cultural Productions**

///

ΚΛΑΣΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

21 Ιουνίου

Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα ΕΡΤ – Μιχάλης Οικονόμου

Λεωνίδα Καβάκος – Ηλίας Λιβιεράτος

Παγκόσμια Ημέρα Μουσικής

Έργα Μπετόβεν, Μότσαρτ

Η Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα της ΕΡΤ συνεργάζεται με τον κορυφαίο βιολονίστα Λεωνίδα Καβάκο στην αριστουργηματική Συμφωνία κοντσερτάντε για βιολί και βιόλα του Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ. Δίπλα στον διεθνούς φήμης σολίστα θα βρεθεί ο επί χρόνια συνεργάτης του και βιολίστας, Ηλίας Λιβιεράτος, ενώ τη μουσική διεύθυνση της συναυλίας θα έχει ο αρχιμουσικός της ορχήστρας, Μιχάλης Οικονόμου. Το πρόγραμμα θα ξεκινήσει με την εισαγωγή «Κοριολανός» του Λούντβιχ βαν Μπετόβεν. Πρόκειται για το πρώτο ιστορικά έργο που η ορχήστρα της Ελληνικής Ραδιοφωνίας ερμήνευσε στο Ηρώδειο (ως ορχήστρα του ΕΙΡ) τον Μάιο του 1964. Με τον τρόπο αυτό, η ΕΡΤ θα ήθελε να συνδέσει μία από τις πρώτες της εμφανίσεις στο ιστορικό θέατρο με τη φετινή αποχαιρετιστήρια γιορτή. Στο δεύτερο μέρος θα παρουσιαστεί η πανηγυρική Έβδομη Συμφωνία του ίδιου δημιουργού, ένα έργο με αρχαιοελληνικές καταβολές και δωρικούς ρυθμούς, το οποίο ο Βάγκνερ εύστοχα χαρακτήρισε ως «η Αποθέσις του Χορού».

Λούντβιχ βαν Μπετόβεν (1770-1827)

Εισαγωγή «Κοριολανός»

Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ (1756-1791)

Συμφωνία κοντσερτάντε για βιολί, βιόλα και ορχήστρα σε Μι ύφεση μείζονα, KV 364

Λούντβιχ βαν Μπετόβεν (1770-1827)

Συμφωνία αρ. 7 σε λα μείζονα, έργο 92

Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα της ΕΡΤ

Μουσική διεύθυνση **Μιχάλης Οικονόμου Σολίστ • Λεωνίδας Καβάκος, βιολί Ηλίας Λιβιεράτος, βιόλα**

///

ΜΟΥΣΙΚΗ

22 Ιουνίου

Lykke Li

Η Lykke Li δεν γράφει απλώς τραγούδια. Γράφει στιγμές που σε συναντούν όταν δεν το περιμένεις, για να ανατρέψουν τη μέρα σου και να μεταμορφώσουν τη νύχτα σου. Η ανεξίτηλη φωνή πίσω από το “I Follow Rivers” και κομμάτια όπως τα “No Rest for the Wicked” και “I Never Learn” έρχεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα, για να συναντήσει τους πολυάριθμους ακροατές της και να σβήσει έτσι ένα συναυλιακό απωθημένο ετών.

Με πάνω από δεκαπέντε χρόνια πορείας, η πολυβραβευμένη Σουηδή ερμηνεύτρια, τραγουδοποιός, μοντέλο και ηθοποιός έχει χτίσει έναν κόσμο όπου η ποπ αφήνει πίσω της τη γυαλιστερή επιφάνεια των σύγχρονων παραγωγών και απογυμνώνεται, για να αγγίξει μια πιο ωμή και πηγαία έκφραση. Η ίδια έχει επανειλημμένα επιλέξει το λάθος αντί για το τέλειο, περικλείοντας μέσα στις ηχογραφήσεις της την ένταση, την ανάσα,

την ατέλεια και το αυθόρμητο – όλα εκείνα τα στοιχεία που κάνουν ένα συναίσθημα να μοιάζει επικίνδυνα γλαφυρό και αληθινό.

Ισορροπώντας ακαταμάχητα ανάμεσα στο παγωμένο, σκανδιναβικό cool και έναν ειλικρινή, σχεδόν ημερολογιακό λυρισμό, η μουσική της μεταμορφώνεται σε ένα ρευστό moodboard συναισθημάτων, ακουμπώντας στην indie pop, το alternative και σε μια υπόγεια κινηματογραφική τραγουδοποιία. Από το συναισθηματικό βάρος του “I Never Learn” μέχρι τη σκοτεινή, αισθησιακή ενέργεια του “so sad so sexy” και την υπόγεια εσωστρέφεια του “Eyeye”, κάθε τραγούδι της Lykke Li δεν επιδιώκει να εντυπωσιάσει, αλλά να διεισδύσει αθόρυβα στο μυαλό και τις φαντασιώσεις του ακροατή, δημιουργώντας έτσι μια βαθιά και σφιχτή σύνδεση μαζί του.

Στις 22 Ιουνίου, το Ωδείο Ηρώδου Αττικού μετατρέπεται στο πιο ταιριαστό σκηνικό για αυτήν την πολυπόθητη συνάντηση, μια συναυλία που θα περάσει από όλες τις αποχρώσεις του εύθραυστου και του εκρηκτικού. Με καινούργιο υλικό στον ορίζοντα και νέο άλμπουμ που αναμένεται εντός 2026, η Lykke Li συνεχίζει να επαναπροσδιορίζει τι σημαίνει σύγχρονη ποπ, με ακατανίκητο στυλ, ένστικτο και απόλυτο έλεγχο της ατμόσφαιρας.

///

ΘΕΑΤΡΟ

–100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ–

25 & 26 Ιουνίου

Στάθης Λιβαθινός

Ευριπίδη

Εκάβη

Στη σκιά της *Πολιτείας*

Η ευριπίδεια *Εκάβη*, γραμμένη στα πρώτα χρόνια του Πελοποννησιακού Πολέμου, εκτός από το ότι πραγματεύεται το τέλος της μυθικής Τροίας, αντανakλά επίσης το λυκόφως της αθηναϊκής πόλεως ως δομικής μονάδας πολιτειακής συγκρότησης. Στο έργο, η επίκληση των κανόνων και του δικαίου επανέρχεται σταθερά, ενδεικτική μιας

περιόδου που τίποτε από τα δύο δεν λειτουργεί. Στον αντίποδα, η πλατωνική *Πολιτεία* –γραμμένη σε περίοδο πολιτιστικής ανάκαμψης– αρθρώνει μια ουτοπική σύλληψη ανασυγκρότησης, συνδέοντας τη γνώση με την πολιτειακή οργάνωση. Αν και ανήκουν σε διαφορετικά είδη και απέχουν χρονικά, τα έργα αυτά τέμνονται σε έναν κοινό πυρήνα προβληματισμού:

Τι είναι το δίκαιο, η αλήθεια και η παιδεία;

Ποια είναι τα όρια της ανθρώπινης ηθικής;

Στο επίκεντρο της σκηνοθεσίας δεσπόζει η άλλοτε κραταιά και αγαθή Εκάβη, ως εμβληματική μορφή μιας ηθικής και πολιτικής κατάρρευσης. Συντετριμμένη από την απώλεια και εκτεθειμένη στην ιστορική βία, έρχεται αντιμέτωπη με τη διάλυση κάθε σταθερού σημείου του κόσμου της. Βασίλισσα, μητέρα, αιχμάλωτη, φέρει πάνω στο σώμα της τα ίχνη του πολέμου και της ανθρώπινης ωμότητας, ενώ μέσα στην αποσάθρωση κάθε έννοιας δικαίου, οδηγείται σταδιακά σε μια οριακή κατάσταση όπου ο πόνος, η εκδίκηση, η ηθική και η δικαιοσύνη απλώς συγχέονται.

Απέναντι στη συντριβή αυτή, τα πλατωνικά αποσπάσματα εισάγουν ένα διαφορετικό πεδίο αναφοράς. Το δίκαιο, ως εφαρμοσμένη ιδέα που αποβλέπει στην αρμονική συμβίωση του συνόλου, καθώς και η αναζήτηση της αλήθειας καθ' υπέρβαση των φαινομένων και της περιορισμένης οπτικής του μεμονωμένου ατόμου, συγκροτούν ένα πλαίσιο μέσα στο οποίο η Εκάβη εγγράφεται εκ νέου, χαράσσοντας τις συντεταγμένες ενός νοητικού ορίζοντα από τον οποίο τα ευριπίδεια πρόσωπα έχουν απομακρυνθεί. Τα αποσπάσματα από την *Πολιτεία*, έτσι, διευρύνουν το τραγικό τοπίο της *Εκάβης*, όπου, εκτός από τους νεκρούς –που είναι μόνο οι πολύ νέοι και αθώοι– κανείς δεν μένει ηθικά-αλώβητος.

Ο άξονας της σκηνικής επεξεργασίας είναι ο *Μύθος του Σπηλαίου*, η εμβληματική πλατωνική αλληγορία για την πλάνη, τη γνώση και τη δυνατότητα αφύπνισης. Η εικόνα των δεσμοτών που εκλαμβάνουν ως πραγματικότητα έναν κόσμο σκιών θεμελιώνει, εδώ, μια ισχυρή θεατρική συνθήκη. Μέσα σε αυτήν, η Εκάβη ενεργοποιείται ως καταλυτική παρουσία, με το διεισδυτικό σκηνοθετικό βλέμμα του Στάθη Λιβαθινού να μετατρέπει το σμίξιμο της τραγωδίας με τη φιλοσοφία σε πεδίο στοχασμού και δοκιμασίας, όπου αναμετρώνται τα όρια της επίγνωσης, του ανθρώπινου μέτρου και της ευθύνης.

Η παράσταση πραγματοποιείται στο πλαίσιο του εορτασμού των 100 χρόνων της Ακαδημίας Αθηνών (1926-2026).

Μετάφραση Έλσα Ανδριανού • Σύνθεση κειμένων Έλσα Ανδριανού, Στάθης Λιβαθινός • Σκηνοθεσία – Δραματουργική επεξεργασία Στάθης Λιβαθινός • Σκηνικά – Κοστούμια Ελένη Μανωλοπούλου • Πρωτότυπη μουσική σύνθεση Θεωδωρής Αμπαζής • Φωτισμοί Αλέκος Αναστασίου • Βοηθός σκηνοθέτη Ηλέκτρα Μαγγίνα • Παίζουν (αλφαβητικά) Αντώνης Γιαννακός, Γιώργος Δάμπασης, Νίκος Καρδώνης, Νέστωρ Κοψιδάς, Άννα Μάγκου, Λίλλυ Μελεμέ, Πολυξένη Παπακωνσταντίνου, Ερατώ Πίσση, Θεοδοσία Σαββάκη, Μαρία Σαββίδου, Βιργινία Ταμπαροπούλου, Άρης Τρουπάκης • Μουσικοί επί σκηνής Ιάκωβος Παυλόπουλος *κρουστά*, Άγγελος Παππάς *ηλεκτρική κιθάρα* • Εκτέλεση παραγωγής Polyplanity Productions • Διεύθυνση παραγωγής Γιολάντα Μαρκοπούλου, Βίκυ Στρατάκη • Συμπαγωγή Φεστιβάλ Αθηνών – ΛΥΚΟΦΩΣ / Γιώργος Λυκιαρδόπουλος

///

ΚΛΑΣΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

29 Ιουνίου

Κρατική Ορχήστρα Αθηνών – Μιχάλ Νεστερόβιτς

Όγδοη Συμφωνία

του Γκούσταφ Μάλερ

Ακόμα και για τα δεδομένα του μεγαλειώδους συμφωνικού έργου του Γκούσταφ Μάλερ, η *Όγδοη Συμφωνία* κατέχει μια ξεχωριστή θέση. Σηματοδοτεί ένα άκρο, όχι μόνο για τον Μάλερ αλλά για τη ρομαντική συμφωνία γενικά. Το προσωνύμιο 'των Χιλίων' δεν προήλθε από τον ίδιο τον συνθέτη, αλλά από τον ιμπρεσάριο Έμιλ Γκούτμαν, ο οποίος το χρησιμοποίησε για λόγους δημοσιότητας πριν από την πρεμιέρα του έργου. Σήμερα μπορεί να φαντάζει υπερβολικό, αλλά υπολογίζεται ότι σε εκείνη τη συναυλία συμμετείχαν 858 τραγουδιστές και 171 εκτελεστές οργάνων.

Ωστόσο, η ουσία δεν είναι ούτε ο χρόνος (η *Τρίτη Συμφωνία* διαρκεί περισσότερο) ούτε ο αριθμός των εκτελεστών (και στη *Δεύτερη Συμφωνία* απαιτούνται ανάλογες ευρείες δυνάμεις): το μοναδικό μεγαλείο της Όγδοης έγκειται στον καταφατικό της τόνο, μιας και είναι η μοναδική συμφωνία του ιδιοφυούς μουσουργού που δεν έχει ίχνος ειρωνείας, αμφιβολίας ή εσωτερικής πάλης. Αντιθέτως, αναπτύσσει μια αγέρωχη, στιβαρή ρητορική, κομίζοντας μηνύματα μείζονος πνευματικότητας με αταλάντευτη, εσωτερική και μουσική αυτοπεποίθηση. Η πρεμιέρα της στις 12 Σεπτεμβρίου 1910 στο Μόναχο, υπό τη διεύθυνση του ίδιου του συνθέτη, ήταν η μεγαλύτερη επιτυχία της ζωής του Μάλερ – μόλις επτά μήνες πριν από τον θάνατό του. Ο ίδιος αναγνώρισε στην Όγδοη το μεγαλύτερο συνθετικό του επίτευγμα, ενώ ο μεγάλος Γερμανός συγγραφέας Τόμας Μαν αποτύπωσε την πεμπτουσία του κολοσσιαίου αυτού συμφωνικού έργου λέγοντας πως «εκφράζει την τέχνη της εποχής μας στην πιο βαθιά και ιερή της μορφή». Ασφαλώς, καθαρά πρακτικοί λόγοι καθιστούν την παρουσίαση της Όγδοης ένα όχι σύνηθες καλλιτεχνικό γεγονός – και ως εκ τούτου ιδιαίτερης αξίας. Ο διεθνούς φήμης Πολωνός αρχιμουσικός Μιχάλ Νεστερόβιτς ηγείται της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών, μιας πλειάδας εκλεκτών λυρικών τραγουδιστών και εκτεταμένων χορωδιακών δυνάμεων που συμμετέχουν, προσφέροντας στο κοινό του Φεστιβάλ μια από τις σπάνιες ευκαιρίες να απολαύσει ζωντανά το επικό αυτό αριστούργημα.

Γκούσταφ Μάλερ (1860-1911)

Συμφωνία αρ. 8 σε μι ύφεση μείζονα («Συμφωνία των Χιλίων»)

Μέρος I

Hymnus: Veni, Creator Spiritus

Ύμνος: Έλα, Γενεσιουργό Πνεύμα

Μέρος II

Schlusszene aus Goethes Faust

Τελική σκηνή από τον Φάουστ του Γκαίτε

Μουσική διεύθυνση **Μιχάλ Νεστερόβιτς** • Ερμηνεύουν **Ιβόνα Σομπότκα** υψίφωνος, **Κατερίνα Σαντμάγιερ** υψίφωνος, **Βάσια Αλάτη** υψίφωνος, **Μαίρη Έλεν Νέζη** μεσόφωνος, **Άννα Αγάθωνος** άλτο, **Μάριο Τζεφίρι** τενόρος, **Δημήτρης Τηλιακός** βαρύτονος, **Τζονγκ-μιν Παρκ** βαθύφωνος • Συμμετέχουν η **Χορωδία της ΕΡΤ /**

Διδασκαλία – Διεύθυνση **Μιχάλης Παπαπέτρου**, η **Χορωδία του Δήμου Αθηναίων**
/ Διδασκαλία – Διεύθυνση **Σταύρος Μπερής**, η **Oltenia Philharmonic Academic Choir** / Διδασκαλία – Διεύθυνση **Svilen Simeonov** και η **Παιδική Χορωδία Rosarte**
/ Διδασκαλία – Διεύθυνση **Ρόζη Μαστροσάββα**

///

ΤΕΛΕΤΗ ΛΗΞΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

–ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ–

30 Ιουνίου

John Legend

Evening of Songs & Stories

Ένας σύγχρονος μύθος, ένα θρυλικό θέατρο και ένα αδιαφιλονίκητο momentum: ο Τζον Λέτζεντ –ένα από τα μεγαλύτερα ονόματα της μουσικής του εικοστού πρώτου αιώνα και ένας αισθαντικός ανανεωτής της soul και του R&B– έρχεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα για μια αποκλειστική εμφάνιση στο Ωδείο Ηρώδου Αττικού. Ως συγκυρία, η τελευταία μέρα του Ιουνίου έχει ήδη εξασφαλίσει τη θέση της στην ιστορία: η συναυλία του κορυφαίου καλλιτέχνη θα είναι η τελευταία πολιτιστική εκδήλωση που θα λάβει χώρα πάνω στη φιλόξενη σκηνή του θεάτρου πριν το κλείσιμό του και την έναρξη των εκτεταμένων εργασιών αναστήλωσης.

Αν πρέπει να καταφύγουμε σε αριθμούς για να αποτυπώσουμε την εντυπωσιακή πορεία του John Legend, θα πρέπει να πάρουμε κυριολεκτικά ανάσα πριν βουτήξουμε σε αυτόν τον καταρράκτη διακρίσεων, βραβείων και κατορθωμάτων:

Δεκατρία βραβεία Grammy και το βραβείο Oscar για Best Original Song το 2015 – είναι, άλλωστε, ο πρώτος Αφροαμερικανός καλλιτέχνης που μπήκε στη λίσχη EGOT, έχοντας κερδίσει και τα τέσσερα βραβεία (Emmy, Grammy, Oscar και Tony)– τέσσερις πλατινένιους και δύο χρυσούς δίσκους, έξι πλατινένια και πέντε χρυσά singles στα charts των ΗΠΑ, καθώς και δισεκατομμύρια ακροάσεις σε διάφορες

πλατφόρμες. Κάποια από τα τραγούδια που πιστοποιούν όλα τα παραπάνω είναι τα “All Of Me”, “Love Me Now”, “Beauty and the Beast”, “Minefields” και “Ordinary People”, ανάμεσα σε πολλά άλλα. Η παράθεση των ονομάτων με τα οποία έχει συνεργαστεί μπορεί να αφήσει και τον πιο απαιτητικό μουσικόφιλο με το στόμα ανοιχτό, μεταξύ των οποίων οι Ariana Grande, Lauryn Hill, Kanye West, André 3000 και Herbie Hancock.

Η εμφάνιση εντάσσεται στο πλαίσιο της περιοδείας “An Evening of Songs & Stories”, μιας μουσικής αφήγησης όπου κάθε τραγούδι λειτουργεί ως σταθμός ζωής. *Legenda* στα λατινικά σημαίνει να αφηγείσαι εκείνες τις ιστορίες που πρέπει να ακουστούν δυνατά και αυτό ακριβώς κάνει εδώ ο Τζον Λέτζεντ: μόνος στο πιάνο, απογυμνώνει τις συνθέσεις του από τις ενορχηστρωτικές τους πανοπλίες και τις μετατρέπει σε μια σινεμασκόπ αναδρομή στο παρελθόν, ξετυλίγοντας ιστορίες, εμπειρίες και συναντήσεις που διαμόρφωσαν την ανεπανάληπτη προσωπική και καλλιτεχνική του πορεία.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ – ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ

ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

ΟΠΕΡΑ
ΝΕΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

20 Ιουνίου

Εθνική Λυρική Σκηνή – Jacques Lacombe – Παναγής Παγουλάτος

Μήδεια

του Λουίτζι Κερουμπίνι

Η Εθνική Λυρική Σκηνή αναβιώνει στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου την όπερα *Μήδεια* του Λουίτζι Κερουμπίνι **για μία μοναδική παράσταση** στις 20 Ιουνίου 2026, εξήντα πέντε χρόνια μετά τη θρυλική παραγωγή του 1961 με τη Μαρία Κάλλας στον ομώνυμο ρόλο, σε σκηνοθεσία Αλέξη Μινωτή, σκηνικά και κοστούμια Γιάννη Τσαρούχη και χορογραφία Μαρίας Χορς.

Στο πλαίσιο του θεματικού της άξονα για την καλλιτεχνική περίοδο 2025 / 26, ο οποίος εξερευνά την έννοια «της όπερας του μέλλοντος μέσα από τη μήτρα του παρελθόντος», η Εθνική Λυρική Σκηνή επιλέγει να αναβιώσει τη *Μήδεια* του 1961 με τα υλικά τού σήμερα. Μέσα από τα βιβλία σκηνοθεσίας του Μινωτή, τα σχέδια του Τσαρούχη, καθώς και το πλούσιο φωτογραφικό υλικό που σώζεται από τις θρυλικές παραστάσεις της Κάλλας στην Επίδαυρο, επιχειρείται μια ανασύνθεση της παράστασης, όπως την εμπνεύστηκαν και την παρουσίασαν οι μυθικοί εκείνοι καλλιτέχνες που σφράγισαν τον ελληνικό πολιτισμό.

Μετά το κλείσιμο του Ωδείου Ηρώδου Αττικού για εργασίες αναστήλωσης, η ΕΛΣ συνεχίζει τη μεγάλη παράδοση των καλοκαιρινών παραγωγών όπερας, αυτήν τη φορά στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου, σχεδόν επτά δεκαετίες μετά την τελευταία φορά που παρουσίασε παραγωγή όπερας εκεί και για πρώτη φορά στον 21ο αιώνα.

Μετά τον εμπλουτισμό του Ιστορικού Αρχείου της ΕΛΣ με νέες συλλογές, φωτογραφικά αρχεία και σπάνια ντοκουμέντα, με μεγάλο αριθμό των κοστούμιών του Τσαρούχη να έχουν αποκατασταθεί από το Ενδυματολογικό Τμήμα της ΕΛΣ και με δεδομένη τη συνεργασία με το ΜΙΕΤ / ΕΛΙΑ και το Αρχείο Μινωτή – Παξινού, ο Καλλιτεχνικός Διευθυντής της ΕΛΣ Γιώργος Κουμεντάκης στελεχώνει μια νέα δημιουργική ομάδα, αποτελούμενη από τους Παναγή Παγουλάτο (σκηνοθεσία), Λίλη

Πεζανού (σκηνικά), Τότα Πρίτσα (κοστούμια) και Χρήστο Τζιόγκα (φωτισμοί), η οποία, μέσα από ενδεδειγμένη έρευνα των υπαρχόντων ντοκουμέντων, ανασυνθέτει την παραγωγή, προσφέροντας στο σημερινό κοινό μια σπάνια ευκαιρία να γνωρίσει ένα εμβληματικό ορόσημο του ελληνικού πολιτισμού.

Τον ρόλο του τίτλου ερμηνεύει η σπουδαία Ιταλίδα δραματική υψίφωνος Άννα Πιρότσι, ενώ στο πλάι της εμφανίζονται ο Ζαν-Φρανσουά Μποράς ως Ιάσων, ο Τάσης Χριστογιαννόπουλος στον ρόλο του Κρέοντα, η Αλίσια Κολόσοβα ως Νέρις και η Δανάη Κοντόρα στον ρόλο της Γλαύκης.

Ιστορική παράσταση του 1961

Σκηνοθεσία **Αλέξης Μινωτής** • Σκηνικά – Κοστούμια **Γιάννης Τσαρούχης** • Χορογραφία **Μαρία Χορς**

Ανασύνθεση της ιστορικής παράστασης του 1961 από τους:

Καλλιτεχνική διεύθυνση **Γιώργος Κουμεντάκης** • Μουσική διεύθυνση **Jacques Lacombe** • Σκηνοθεσία **Παναγής Παγουλάτος** • Σκηνικά **Λίλη Πεζανού** • Κοστούμια **Τότα Πρίτσα** • Χορογραφία **Γιάννα Φιλιπποπούλου, Κέλλη Ζαμπέλα** • Φωτισμοί **Χρήστος Τζιόγκας** • Διεύθυνση χορωδίας **Αγαθάγγελος Γεωργακάτος** • Ερμηνεύουν **Άννα Πιρότσι Μήδεια, Δανάη Κοντόρα Γλαύκη, Αλίσια Κολόσοβα Νέρις, Ζαν-Φρανσουά Μποράς Ιάσων, Τάσης Χριστογιαννόπουλος Κρέων** • Με **Μονωδούς, την Ορχήστρα και τη Χορωδία της Εθνικής Λυρικής Σκηνής**

Η ΕΛΣ ΕΠΙΧΟΡΗΓΕΙΤΑΙ ΑΠΟ
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

Μεγάλος Χορηγός

Μέγας Δωρητής ΕΛΣ

ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ
STAVROS NIARCHOS FOUNDATION
epikentro o anthros | humanity at the core

Δωρητής παράστασης **Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ)**

///

3 & 4 Ιουλίου

Χρήστος Θεοδωρίδης

Αισχύλου

Πέρσες

*Αχ μια φορά πόσο μεγάλη και
γλυκιά ήταν στ' αλήθεια η ζωή μας*

Αυτήν τη νύχτα, μια νύχτα βαθιά σαν χίλια χρόνια, κάπου στον κόσμο, εικοσιπέντε άνθρωποι περιμένουν τα νέα μιας βέβαιης καταστροφής. Οι φόβοι όλων επιβεβαιώνονται. Ανάμεσα στο μέγεθος του πένθους και την πράξη αντίδρασης που μοιάζει ανέφικτη, αισθάνονται μετέωροι και ανήμποροι. Αυτήν τη νύχτα, έξι άνθρωποι μπορούν μόνο να κλάψουν.

Με αφηγηματικό σημείο εκκίνησης την είδηση της καταστροφικής ήττας στη Σαλαμίνα, κεντρικός άξονας της ιστορίας είναι ο θρήνος –αδιαπραγμάτευτος, διαρκής, επαναλαμβανόμενος– για όσους χάθηκαν, για το ευτυχισμένο παρελθόν που απωλέσθηκε.

Στην πρώτη του κάθοδο στο αργολικό θέατρο, αυτός ο νεαρός σκηνοθέτης από τη Θεσσαλονίκη αναμετρείται με την αισχύλεια τραγωδία. Γραμμένη το 472 π.Χ., αποτελεί το αρχαιότερο σωζόμενο πλήρες έργο της αρχαίας ελληνικής δραματουργίας και, ταυτόχρονα, την παλαιότερη μεταγραφή γεγονότων της Ιστορίας σε θέατρο. Ο Χρήστος Θεοδωρίδης εργάζεται πάνω στο αντιπολεμικό έργο των *Περσών*, συνεχίζοντας έτσι τη νοητή πορεία που έχει σχηματίσει τα τελευταία χρόνια με έργα πολιτικά φορτισμένα και ιδιαίτερα επίκαιρα (*Σ' εσάς που με ακούτε / Λούλα Αναγνωστάκη, Ποιος σκότωσε τον πατέρα μου / Εντουάρ Λουί, Συνέδριο για το Ιράν / Ιβάν Βιριπάγεφ, κ.ά.*).

Αποκλίνοντας από τη μυθική αφήγηση που κατά κανόνα κυριαρχεί στην τραγωδία, ο Αισχύλος, εδώ, συνθέτει το μοναδικό έργο του είδους «θέατρο-ντοκουμέντο» που απαντάται στο σώμα της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας.

Αυτόπτης μάρτυρας και στρατιώτης των Αθηναίων στη Ναυμαχία της Σαλαμίνας (480 π.Χ.), ο ίδιος δημιουργεί μια πρωτοφανή μορφή παραστατικού «ρεπορτάζ» πολέμου μόλις οχτώ χρόνια μετά. Η Ιστορία ανεβαίνει πρώτη φορά στη σκηνή.

Σε αυτό το καλλιτεχνικό εγχείρημα συναντάμε στο επίκεντρο τον άνθρωπο και την απώλεια. Τα ονόματα ανθρώπων, για τα οποία με τόση εμμονή ρωτάει ο Χορός τον αγγελιοφόρο, δεν είναι μόνο περσικά, αλλά είναι ονόματα ανθρώπων που χάθηκαν και χάνονται κάθε λεπτό στο σήμερα. Είκοσι δύο ηθοποιοί, που παραμένουν διαρκώς επί σκηνής, συνθέτουν έναν Χορό-πρωταγωνιστή, που με μόνα εργαλεία τον λόγο, την κίνηση και τη μουσική, εκφράζει το συλλογικό τραύμα μιας μουδιασμένης κοινωνίας.

Μετάφραση **Παναγιώτης Μουλλάς** • Σκηνοθεσία **Χρήστος Θεοδωρίδης** • Δραματουργική επεξεργασία **Ιζαμπέλα Κωνσταντινίδου, Παύλος Σούλης, Χρήστος Θεοδωρίδης** • Φωτισμοί **Ιωάννα Αθανασίου, Τάσος Παλαιορούτας** • Μουσική **Jeph Vanger** • Χορογραφία – Κίνηση **Ξένια Θεμελή** • Επιστημονικός σύμβουλος **Παύλος Σούλης** • Social Media – Διαφήμιση **Renegade Media** • Επικοινωνία – Προβολή **Μαρκέλλα Καζαμία** • Οργάνωση παραγωγής **Λαμπρίνα Καραγιαννίδου** • Παίζουν **Μαρία Ναυπλιώτου, Δημήτρης Καταλειφός, Αναστάσης Ροϊλός, Σταύρος Σβήγκος** • Χορός (αλφαβητικά) **Πάρης Αλεξανδρόπουλος, Αγγελική Δεληθανάση, Γιώργος Δερμεντζίδης Κρητικός, Γιώργος Εξακοΐδης, Ξένια Θεμελή, Γιώργος Κισσανδράκης, Γιώργος Κωνσταντινίδης, Ντένης Μακρής, Δημήτρης Μανδρινός, Νίκος Μανωλάς, Αγγελική Πατερμαλή, Τατιάνα-Άννα Πίττα, Πέννυ Σακελλαριάδη, Σαββίνα Σωτηροπούλου, Βασίλης Τρυφουλτσάνης, Βασίλης Τσαλίκης, Σαμψών Φύτρος** • Παραγωγή **Marossoulis Productions** • Συμπαραγωγή **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου**

///

ΘΕΑΤΡΟ

10 & 11 Ιουλίου

Εθνικό Θέατρο Βουλγαρίας «Ιβάν Βάζοφ»

Javor Gardev

Ευριπίδη

Βάκχες

Με τους The Tiger Lillies

*Υπάρχει ένα ερώτημα το οποίο θα μπορούσε να διατυπωθεί
σε μια μεταφορική, ντισεϊκή γλώσσα ως εξής:
«Είναι δυνατόν, έστω και μόνο στο πλαίσιο μιας παράστασης,
ο Διόνυσος να νικήσει ολοκληρωτικά και άνευ όρων τον Απόλλωνα;»*

J.G.

Σε μια σπάνια επιδαύρια συναστρία, στον τόπο όπου η μουσική και το δράμα συνεχίζουν διαχρονικά να αντηχούν, οι Βάκχες σε σκηνοθεσία του διακεκριμένου δημιουργού Γιάβορ Γκάρντεφ παρουσιάζονται στο αρχαίο θέατρο ως μια σκηνική ανάγνωση που απορρυθμίζει την αιώνια διαπάλη ανάμεσα σε δυο θεμελιώδεις αρχές – τη λαμπερή μορφή του Απόλλωνα και τη χαστική σαγήνη του Διονύσου. Τη μουσική υπογράφουν και ερμηνεύουν ζωντανά επί σκηνής οι The Tiger Lillies, το διεθνούς φήμης βρετανικό συγκρότημα, συμμετέχοντας ταυτόχρονα στη δράση ως σκοτεινοί τραβαδούροι, με μορφές που αντλούνται από το διονυσιακό σύμπαν. Από αυτή τη σύμπραξη Οργανισμών, σωμάτων και ζωντανής μουσικής προκύπτει μια παράσταση που κλονίζει τη βεβαιότητα της λογικής.

Στις Βάκχες του Γκάρντεφ τίθεται ένα καίριο ερώτημα σχετικά με την ανοχή της κοινωνίας στην αποσταθεροποίηση. Πώς μεταβολίζεται στον συλλογικό οργανισμό το συμβάν –διανοητικά, ψυχικά, πολιτικά– πριν μετατραπεί σε τραύμα; Το έργο λειτουργεί ως αναμέτρηση με τα όρια της ευταξίας, δοκιμάζοντας την αντοχή κανόνων και θεσμών. Στον Ευριπίδη, η διονυσιακή manía δεν είναι μια αθώα γιορτή αλλά δοκιμασία της ίδιας της ιδέας του πολιτισμού, που ωθεί στα άκρα τη διατήρηση του ελέγχου, των ηθών / εθών, των νόμων και της αυτοεικόνας μας.

Όπως αναφέρει και ο ίδιος ο σκηνοθέτης: «Οι Βάκχες είναι εκείνη η τραγωδία που φτάνει πιο μακριά από κάθε άλλη στο ενδιαφέρον για τις ανορθολογικές παρορμήσεις και την παραφροσύνη. Τόσο μακριά, που αποδεικνύεται επικίνδυνη και ριψοκίνδυνη και για τους θεατές, οι οποίοι καλούνται να έρθουν αντιμέτωποι με τους βαθύτερους και ισχυρότερους φόβους τους».

Ο αταβιστικός φόβος της κατάρρευσης του πολιτισμού δεν κατοικεί μόνο στα πρόσωπα, φωλιάζει στο συλλογικό ασυνείδητο, εκεί όπου η κοινότητα πλάθει μύθους για να προστατευτεί. Από αυτό το πεδίο γεφυρώνεται μια αναλογία με την εμπειρία των βαλκανικών εθνικισμών, όπου η μισαλλοδοξία –ως πολιτική μορφή του φόβου του ‘άλλου’– τον καθιστά απειλή που πρέπει να απωθηθεί, να περιοριστεί ή να αφομοιωθεί.

Η τραγωδία κτίζεται πάνω στην αυταπάτη και στην ύβρη της βεβαιότητας πως ό,τι δεν χωρά στη γλώσσα και στον νόμο μπορεί απλώς να εξοριστεί. Μόνο που όταν ο άνθρωπος αρνείται τη σκοτεινή του συγγένεια με το άλογο, δεν το εξαφανίζει αλλά το σπρώχνει στα βάθη, απ' όπου σχεδόν πάντα επιστρέφει αγριότερο.

Σκηνοθεσία **Javor Gardev** • Προσαρμογή **Ιωάννα Ρεμεδιάκη, Javor Gardev** • Μουσική **Martyn Jaques** • Live επί σκηνής **The Tiger Lillies (Martyn Jaques, Adrian Stout, Budi Butenop)** • Σκηνικά **Nikola Toromanov** • Κοστούμια **Ηλένια Δουλαδίρη** • Χορογραφία **Uršula Teržan** • Φωτισμοί **Στέλλα Κάλτσου** • Μετάφραση από τα αρχαία ελληνικά **Dorotea Tabakova** • Δραματουργική ανάλυση **Ιωάννα Ρεμεδιάκη, Pavlina Dublekova** • Βοηθός σκηνοθέτη **Liuba Todorova** • Διεύθυνση σκηνής **Bogdan Dimitrov** • Επικοινωνία – Γραφείο Τύπου **Ρίτα Σίσιου** • Social Media **Άποψη, Δημήτρης Κοντογιάννης** • Παίζουν **Leonid Yonchev Διόνυσος, Samuel Finzi Τειρεσίας, Αλέξανδρος Μυλωνάς Κάδμος, Λουκία Μιχαλοπούλου Αγαύη, Μιχαήλ Ταμπακάκης Πενθέας, Ivan Youroukov Αγγελιαφόρος Α', Martin Dimitrov Αγγελιαφόρος Β', Ivan Nikolov Δούλος** • Χορός των Βακχών **Kremena Slavcheva, Ξένια Γραμματικού, Δανάη Σταματοπούλου, Αλεξάνδρα Γκαϊδατζή, Nadya Keranova, Νεφέλη Ανθοπούλου, Ελένη Θυμιοπούλου, Alexandra Svilenova, Αγγελική Κιντώνη, Ζωή Ευθυμίου, Ευθυμία Δανιηλίδου, Πολυξένη Σπυροπούλου** • Συμπαγωγή **Εθνικό Θέατρο Βουλγαρίας «Ιβάν Βάζοφ» – Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου** • Σε συνεργασία με το **Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος**

///

**ΘΕΑΤΡΟ
ΠΡΕΜΙΕΡΑ**

17 & 18 Ιουλίου

Εθνικό Θέατρο

Δημήτρης Καραντζάς

Ευριπίδη

Άλκηστις

Μια σύγχρονη παραβολή με έντονο πολιτικό πρόσημο. Ένα έργο διφυές. Μια διαρκής αιώρηση ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο, στο παιχνίδι και τον εφιάλτη, στη συντριπτική τραγωδία και την απροσδόκητη κωμικότητα. Το Εθνικό Θέατρο παρουσιάζει στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου την *Άλκηστη* του Ευριπίδη, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Καραντζά.

Ο Άδμητος θα σωθεί από τον θάνατο μόνο εάν κάποιος άλλος δεχτεί να πεθάνει στη θέση του. Η Άλκηστις, η σύζυγός του, προσφέρει τον εαυτό της ως ‘αντάλλαγμα’. Η θυσία της εκτυλίσσεται δημόσια, μπροστά στα μάτια των πολιτών, ως μια προδιαγεγραμμένη δολοφονία – μια πράξη που σήμερα διαβάζεται αναπόφευκτα ως γυναικοκτονία, νομιμοποιημένη από την κοινωνική και πολιτική τάξη.

Η *Άλκηστις* είναι το μοναδικό σωζόμενο έργο της αρχαίας τραγωδίας που φέρνει επί σκηνής όχι μόνο τον Θάνατο, αλλά και την Ανάσταση. Ωστόσο, το ερώτημα παραμένει ανοιχτό: τι σημαίνει επιστροφή στη ζωή όταν η θυσία έχει ήδη συντελεστεί; Τι σηματοδοτεί η εκκωφαντική σιωπή της Άλκηστις; Και ποιο είναι το τίμημα της σωτηρίας όταν βασίζεται στην αυτοθυσία του πιο αδύναμου;

Η *Άλκηστις* ενορχηστρώνεται από τον Δημήτρη Καραντζά ως σκηνικό πείραμα, όπου η μουσική, ο ήχος, η κίνηση και η ακροβασία του θεατρικού ύφους συνυπάρχουν οργανικά, δημιουργώντας έναν κόσμο ρευστό, οριακό και διαρκώς μεταβαλλόμενο. Με μια σπουδαία ομάδα ηθοποιών και συντελεστών, η παράσταση γίνεται ένα σκηνικό επιχείρημα που δεν αφηγείται απλώς τον μύθο, αλλά θέτει καίρια ερωτήματα για την εξουσία, το φύλο, τη θυσία και την ευθύνη της κοινωνίας απέναντι στον θάνατο της ομώνυμης –και όχι μόνο– ηρωίδας.

Απόδοση – Σκηνοθεσία **Δημήτρης Καραντζάς** • Σύμβουλος δραματουργίας **Γκέλυ Καλαμπάκα** • Σκηνικά **Κωνσταντίνος Σκουρλέτης** • Κοστούμια **Ιωάννα Τσάμη** • Μουσική – Ηχητικές κατασκευές **Παναγιώτης Μανουηλίδης** • Κίνηση **Τάσος Καραχάλιος** • Φωτισμοί **Ελίζα Αλεξανδροπούλου** • Φωνητική επεξεργασία **Μελίνα Παιονίδου** • Δραματολόγος παράστασης **Έρι Κύργια** • Φωτογραφίες **Γκέλυ Καλαμπάκα** • Βοηθός σκηνοθέτη **Κωνσταντίνα Κάλτσιου** • Βοηθός φωτίστριας **Μαριέττα Παυλάκη** • Βοηθός ενδυματολόγου **Δήμητρα Σταυρίδου** • Παίζουν

(αλφαβητικά) Κωνσταντίνος Αβαρικιώτης Φέρης, Δήμητρα Βλαγκοπούλου Υπηρέτρια, Γιώργος Ζυγούρης Ηρακλής, Ηρώ Μπέζου Άλκηστις, Γιάννης Νιάρρος Άδμητος, Κώστας Νικούλι Απόλλων, Αινείας Τσαμάτης Υπηρέτης, Θεοδώρα Τζήμου Θάνατος • Χορός Αντώνης Αντωνόπουλος, Ελισσαίος Βλάχος, Δημήτρης Καυκάς, Γιώτα Κουϊτζόγλου, Κατερίνα Λάττα, Ιωάννης Μπάστας, Μαρία Μοσχούρη, Άγγελος-Προκόπης Νεράντζης, Γιώργος Σκαρλάτος

Το Εθνικό Θέατρο επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού

///

ΘΕΑΤΡΟ
ΠΡΕΜΙΕΡΑ

24 & 25 Ιουλίου

Νίκος Καραθάνος

Ειρήνη

Μια επίσκεψη στο έργο του Αριστοφάνη

*Ποιος θα ζει το καλοκαίρι
Και ποιος αύριο;
Ούτε ο χρόνος δεν το ξέρει
Πόσο μάλλον το αστέρι
Το Επιδαύριο*

*Πέφτουνε ξανά τα Έθνη
Στα πατώματα
Τη γλυκειά πενιά μου άκου
Απ' την άκρη αυτού του λάκκου
Με τα πτώματα*

*Πες μια ευχή για την Ειρήνη
Μις Υφήλιος
Γιατί ο κάθε πόλεμός μου
Είμ' εγώ κι ο εαυτός μου
Είν' Εμφύλιος*

Η Ειρήνη είναι η γιορτή ενός αγροτικού κόσμου που χάθηκε, ένα κωμικό, ακατανίκητο επιχείρημα, ένα πανηγύρι του λαϊκού ανθρώπου με υλικό τους ίδιους τους καπνούς του πολέμου, ένας αναμμένος μπερντές μέσα στη φρίκη.

Ο Νίκος Καραθάνος, ο Φοίβος Δεληβοριάς και ο Άγγελος Τριανταφύλλου είναι οι βασικοί συνένοχοι μιας νέας παράστασης, μιας νέας διασκευής, μιας απάντησης στην τρέλα με την τρέλα.

Η πρωτότυπη κωμωδία του Αριστοφάνη διδάχθηκε για πρώτη φορά στα Μεγάλα Διονύσια του 421 π.Χ., όπου τιμήθηκε με το δεύτερο βραβείο. Γράφτηκε σε μια κρίσιμη ιστορική συγκυρία, λίγο πριν από τη Νικίειο Ειρήνη, ως έκφραση της ελπίδας για κατάπαυση των εχθροπραξιών, η οποία και ανέτειλε χάρη στον θάνατο των φιλοπόλεμων στρατηγών, του Αθηναίου Κλέωνα και του Σπαρτιάτη Βρασίδα, στη μάχη της Αμφίπολης. Η κωμωδία αντανακλά την έντονη κοινωνική κόπωση από τον Πελοποννησιακό Πόλεμο και πραγματεύεται με λυρική ευφράδεια και τον γνώριμο αριστοφανικό σαρκασμό την παράλογη εμμονή στον πόλεμο και τις καταστροφικές συνέπειές του στην καθημερινή ζωή, την εργασία και την ευτυχία των ανθρώπων. Ο Αριστοφάνης αντιπαραβάλλει τη βία και το κέρδος των πολεμοκάπηλων με τη γονιμότητα, τον έρωτα και τη συλλογική ευημερία που φέρνει η ειρήνη. Παρά τη φαινομενικά ουτοπική λύση, η κωμωδία δεν είναι αφελής, καθώς αναγνωρίζει τις αντιστάσεις, τα συμφέροντα και την αδράνεια που εμποδίζουν την αποκατάσταση της ειρήνης.

Η *Ειρήνη* κατέχει κομβική θέση στο συνολικό έργο του Αριστοφάνη ως η άκρως συμφιλίωτική και πλέον αισιόδοξη από τις πολιτικές του κωμωδίες. Παρά τον ισχυρό δεσμό της με την εποχή που τη γέννησε, παραμένει διαχρονική γιατί φωτίζει έναν μηχανισμό που επαναλαμβάνεται μέχρι σήμερα: τους πολέμους που παρατείνονται εις βάρος των πολλών και προς όφελος λίγων. Η επιμονή του απλού ανθρώπου να διεκδικήσει την ειρήνη, ακόμα και ενάντια στη λογική της εξουσίας, καθιστά το έργο απόλυτα επίκαιρο σε έναν κόσμο όπως ο σύγχρονος, όπου οι εισβολές, η βία, οι απειλές, η ανασφάλεια και ο κυνισμός εξακολουθούν να παρουσιάζονται ως μια αναπόφευκτη πραγματικότητα.

Διασκευή – Πρωτότυπο κείμενο – Τραγούδια **Φοίβος Δεληβοριάς** • Σκηνοθεσία – Σύλληψη **Νίκος Καραθάνος** • Συνεργασία στη σκηνοθεσία **Άγγελος Τριανταφύλλου** • Συνεργάτις δραματουργός **Έρι Κύργια** • Σκηνικά **Εύα Μανιδάκη** • Κοστούμια **Άγγελος Μέντης** • Μουσική **Φοίβος Δεληβοριάς, Άγγελος Τριανταφύλλου** • Τραγούδια – Στίχοι **Φοίβος Δεληβοριάς** • Φωτισμοί **Ελίζα Αλεξανδροπούλου** • Κίνηση **Αμαλία Μπένετ** • Σύμβουλος επί του αρχαίου κειμένου **Γιάννης Αστερής** • Βοηθοί σκηνοθέτη **Δημήτρης** και **Ορέστης Σταυρόπουλος** • Παίζουν **Γαλήνη Χατζηπασχάλη, Θανάσης Αλευράς, Πάνος Παπαδόπουλος, Γιάννης Κότσιφας,**

Ιωάννα Μαυρέα, Βάσω Καβαλιεράτου, Φοίβος Δεληβοριάς, Νίκος Καραθάνος, Άγγελος Τριανταφύλλου, Γιλμάζ Χουσμέν, Άλκης Μπακογιάννης, Κωνσταντίνος Κοντογεωργόπουλος, Κωνσταντίνος Ζωγράφος, Βασίλης Παπαδόπουλος, Γιάννης Σαμψαλάκης, Σπύρος Μπόσγας, Αντώνης Χρήστου • Συμμετέχουν Ανδρέας Πολυζωγόπουλος σολίστ στην τρομπέτα και άλλοι μουσικοί • Παραγωγή Θεατρικές Παραγωγές Τεχνηχώρος • Συμπααραγωγή Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου

///

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ

31 Ιουλίου & 1 Αυγούστου

Εθνικό Θέατρο

Ελένη Ευθυμίου

Ευριπίδη

Τρωάδες

Το κατεξοχήν ανθρωποκεντρικό και βαθιά αντιπολεμικό έργο του μεγάλου τραγωδού ζωντανεύει από ένα σύνολο είκοσι δύο ερμηνευτριών και ερμηνευτών –ανάμεσά τους μέλη της Ομάδας Εν Δυνάμει– κάθε ηλικίας, με και χωρίς αναπηρία, και με ζωντανή μουσική επί σκηνής. Στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου, το Εθνικό Θέατρο παρουσιάζει τις *Τρωάδες* του Ευριπίδη, σε σκηνοθεσία Ελένης Ευθυμίου και την αξεπέραστη μετάφραση του Γιάννη Τσαρούχη, σε μια παράσταση για τη διαχρονική φρίκη του πολέμου και την απώλεια ως συλλογική μνήμη, μα – κυρίως– για το γυναικείο σώμα ως παγκόσμιο σύμβολο της ανθρώπινης τραγωδίας.

Στις *Τρωάδες* του Ευριπίδη, τα σώματα των γυναικών δεν βρίσκονταν πάντοτε υπό αιχμαλωσία. Αν και ανήκαν σε μια βαθιά πατριαρχική κοινωνία, ήταν –για τα μέτρα της εποχής– ελεύθερα: είχαν επιλογές, όνειρα και τη δυνατότητα μιας αξιοπρεπούς ζωής. Καθώς, όμως, πλησιάζει το τέλος μιας εποχής –μιας ζωής δοξασμένης και άλλοτε απλώς υποφερτής, της ίδιας της Ιστορίας τους– οι Τρωάδες μιλούν για τη φρίκη του πολέμου μέσα από το φίλτρο του (θηλυκού) σώματος, που διαισθάνεται πως θα αντικειμενοποιηθεί και θα απανθρωποποιηθεί.

Στο ανέβασμα της Ελένης Ευθυμίου, οι *Τρωάδες* δεν είναι μόνο τα όμορφα, υγιή κορμιά των προνομιούχων γυναικών της βασιλικής οικογένειας που αναμένουν την τελική διαλογή. Τα σώματά τους αναμειγνύονται με άλλα σώματα –ανήλικα, ανάπηρα, ηλικιωμένα– που ούτε πριν τον πόλεμο αποφάσιζαν για τον εαυτό τους και που συνήθως δεν έχουν το προνόμιο της αφήγησης. Σώματα που το σύστημα αγνοεί επιδεικτικά, που η εξουσία επιλέγει με ποιον τρόπο θα διαχειριστεί ή θα αφανίσει. Σε αυτό, άλλωστε, ο πόλεμος είναι ‘δίκαιος’: εξισώνει πάντα το πολύ με το λίγο και με το καθόλου.

Κι αν όλα αυτά τα δέρματα, οι ψυχές, τα βλέμματα, οι μήτρες, οι μνήμες μπορούν να ιδωθούν συμβολικά ως οι (από πάντα) καταπιεσμένες αυτού του κόσμου, μπορούν αυτά τα υποκείμενα να ξανακερδίσουν το δικαίωμα της επιλογής; Πώς; Κραυγάζοντας το μίσος; Θρηνώντας ή γελώντας μέσα στο χάος και το αδιέξοδο; Υπάρχει άραγε τρόπος οι ηρωίδες να επαναοικειωθούν τα σώματά τους;

Μετάφραση **Γιάννης Τσαρούχης** • Διασκευή – Σκηνοθεσία **Ελένη Ευθυμίου** • Σύμβουλος δραματουργίας **Σοφία Ευτυχιάδου** • Σκηνικά **Ευαγγελία Κιρκινέ** • Κοστούμια **Άγγελος Μέντης** • Μουσική **Λευτέρης Βενιάδης** • Κίνηση **Τάσος Παπαδόπουλος** • Φωτισμοί **Ζωή Μολυβδά-Φαμέλη** • Σχεδιασμός ήχου **Σοφία Καμαγιάννη** • Μουσική διδασκαλία **Μελίνα Παιονίδου** • Δραματολόγος παράστασης **Εύα Σαραγά** • Παίζουν (αλφαβητικά) **Αργύρης Ξάφης** *Ταλθύβιος*, **Εύη Σαουλίδου** *Ανδρομάχη*, **Νάνσυ Σιδέρη** *Κασσάνδρα*, **Βασιλική Τρουφάκου** *Ελένη*, **Λυδία Φωτοπούλου** *Εκάβη*, **Γιώργος Χριστοδούλου** *Μενέλαος* • Χορός **Μύριαμ Αρτζανίδου**, **Μαρία Δαχλύθρα**, **Ελένη Δημοπούλου**, **Νίκος Κυπαρίσσης**, **Ειρήνη Κουρούβανη**, **Λωξάνδρα Λούκας**, **Λυγερή Μητροπούλου**, **Θεανώ Παπαβασιλείου**, **Κατερίνα Παπανδρέου**, **Νίκη Πεταλά**, **Χρύσα Τουμανίδου** • ΣΤΟΝ ρόλο του μικρού *Αστυάνακτα* ο **Μιχάλης Μήτσης**

Το **Εθνικό Θέατρο** επιχορηγείται από το **Υπουργείο Πολιτισμού**

Χορηγός παράστασης

ALPHA BANK

///

**ΧΟΡΟΣ
ΘΕΑΤΡΟ**

– ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ –

7 & 8 Αυγούστου

Alan Lucien Øyen

Αντιγόνη

Εμπνευσμένο από το έργο του Σοφοκλή

*Δεν παρουσιάζουμε απλώς ξανά την Αντιγόνη.
Την απογυμνώνουμε στην ουσία της.
Όχι μόνο τα λόγια, αλλά και το βάρος τους.
Όχι μόνο τη σύγκρουση, αλλά και το κόστος της.*

Alan Lucien Øyen

Μία νέα, ριζοσπαστική ερμηνεία της *Αντιγόνης*, μια παράσταση που ενώνει την ποίηση της κίνησης με την ποίηση του κειμένου και του προφορικού λόγου.

Δημιουργός της ο Άλαν Λουσιέν Όγεν, ένας από τους πιο ανήσυχους σύγχρονους χορογράφους, συγγραφείς και σκηνοθέτες της Νορβηγίας. Επί σκηνής, η καλλιτεχνική ομάδα παραστατικών τεχνών *winter guests*, που ο ίδιος ίδρυσε πριν από είκοσι χρόνια και αποτελείται από χορευτές, ηθοποιούς, συγγραφείς και σχεδιαστές. Μαζί τους, σημαντικοί συνεργάτες-χορευτές του *Tanztheater Wuppertal* της Pina Bausch, με τον Όγεν να είναι από τους πρώτους χορογράφους που προσκλήθηκε να δημιουργήσει ένα νέο, ολοκληρωμένο έργο για την ομάδα μετά τον θάνατο της ιδρύτριάς της.

Όπως επισημαίνει ο ίδιος ο Όγεν, «η δική μας Αντιγόνη δεν είναι απλώς μια σκηνική παρουσίαση του κειμένου του Σοφοκλή, αλλά μια τολμηρή επανερμηνεία της διαχρονικής τραγωδίας του, μέσα από τη σωματική ποίηση του *Tanztheater*, σε διάλογο με τον προφορικό λόγο και τον σύγχρονο χορό».

Περισσότερο από μια αναδιήγηση, είναι μια εκ νέου ανακάλυψη των ιδεών του έργου μέσα από την κίνηση, τον λόγο και τις καταστάσεις. Η παράσταση φωτίζει τη βαθιά

ανθρώπινη έκφραση, φέρνοντάς την αντιμέτωπη με τα άλυτα διλήμματα του έργου: το καθήκον, την αξιοπρέπεια, την ηθική και την πολυπλοκότητα της εξουσίας.

Σε μια εποχή όπου το λάθος χαρακτηρίζεται κακό και το σωστό απορρίπτεται ως ηθικολογία, πού βρίσκεται ο Θεός μέσα σε όλο αυτό το χάος; Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια και η ταπεινότητα διακυβεύονται σε έναν αγώνα για τον σεβασμό των ανθρώπινων νόμων.

Μέσα από ουρλιαχτά ανέμων και κραυγές πουλιών, μέσα από απελπισμένο πένθος και βίαιη τυραννία, οι σκηνές του έργου εκσφενδονίζουν τη σημασία τους πίσω στα σύγχρονα διλήμμάτα μας. Απαιτητική και καθηλωτική, πολιτική χωρίς διδακτισμό και λυρική χωρίς στολίδια, η Αντιγόνη θέτει το επιτακτικό ερώτημα: τι σημαίνει να ενεργείς όταν ο νόμος και η δικαιοσύνη δεν συμβαδίζουν;

Σκηνοθεσία – Χορογραφία **Alan Lucien Øyen** • Καλλιτεχνικοί συνεργάτες **Andrew Wale, Daniel Proietto** • Ερμηνεύουν **Enoch Grubb, Douglas Letheren, Indra Lorentzen, Pascal Marty, Antonin Monié, Nazareth Panadero, Julie Shanahan, Fernando Suels Mendoza, Meng-Ke Wu** • Σκηνικά **Åsmund Fæarvaag** Κοστούμια **Stine Sjøgren** • Φωτισμοί **Martin Flack** • Ήχος **Gunnar Innvær** • Βίντεο **Mathias Grønsdal** • Φωτογραφίες **Mats Bäcker** • Τεχνική διεύθυνση **Chris Sanders** • Διεύθυνση σκηνής **Daniel Hones** • Γκαρνταρόμπα **Anna Lena Dresia** • Παραγωγή **winter guests** • Συμπαραγωγή **Fondazione Teatro di Roma, The Norwegian Opera and Ballet, Centro Servizi Culturali Santa Chiara** • Εκτέλεση παραγωγής **Essar Gabriel** • Υπεύθυνοι παραγωγής **Ornella Salloum, Syv mil / Tora De Zwart Rørholt, Ingrid Saltvik Faanes** (για την ομάδα **winter guests**) • Με την υποστήριξη **Arts Council Norway, City of Bergen** • Ευγενική παραχώρηση χώρου προβών **Pina Bausch Zentrum**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 135΄

///

21 & 22 Αυγούστου

Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος

Αστέριος Πελτέκης

Αριστοφάνη

Λυσιστράτη

Η *Λυσιστράτη* δεν αποτελεί απλώς μια κωμωδία για τον πόλεμο και τον έρωτα. Επιμένει να είναι ένα βαθύτατα πολιτικό, ανθρωποκεντρικό έργο που εστιάζει στη στιγμή κατά την οποία μια κοινωνία, εξαντλημένη από τη φθορά, αναζητά επειγόντως έναν νέο τρόπο οργάνωσης.

Το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος παρουσιάζει μια σύγχρονη σκηνική ανάγνωση της κωμωδίας του Αριστοφάνη, που με όχημα το γέλιο, μας απευθύνεται με γνήσια λυρική «κωμική» σοβαρότητα για την εντροπία στην οποία συχνά εκπίπτει μια κοινωνία.

Η εντροπία –ως φυσικός αλλά και φιλοσοφικός όρος– δηλώνει τη σταδιακή αποσύνθεση της τάξης, τη διάχυση της ενέργειας, την αδυναμία ενός συστήματος να «αυτορρυθμιστεί».

Στη *Λυσιστράτη*, η πόλη-κράτος βρίσκεται σε παρατεταμένη φθορά: ο πόλεμος έχει καταστεί αυτοσκοπός, η πολιτική έχει αποκοπεί από την ανθρώπινη εμπειρία και το σώμα έχει εξοριστεί από τον δημόσιο λόγο.

Η αρχετυπική μορφή / ηρωίδα δεν προτείνει μια μεταρρύθμιση ούτε εισηγείται έναν νέο θεσμό. Η *Λυσιστράτη* εισάγει κάτι ριζικά διαφορετικό: την επαναδιεκδίκηση του σώματος, της επιθυμίας, της φροντίδας και της συλλογικής ευθύνης ως πολιτικής πράξης. Η αποχή από τον έρωτα δεν λειτουργεί «τιμωρητικά» αλλά ως πράξη «αναστολής της εντροπίας». Ένα προσωρινό «πάγωμα» του συστήματος, ώστε να καταστεί δυνατή η επανεκκίνησή του.

Στον πυρήνα της σκηνοθετικής προσέγγισης του Αστέριου Πελτέκη βρίσκεται ακριβώς αυτή η χειρονομία, η οποία δεν επιτυγχάνεται μέσα από τη βία ή την επιβολή, αλλά μέσα από τη συνειδητή άρνηση συμμετοχής σε έναν φαύλο κύκλο. Οι γυναίκες δεν καταλαμβάνουν απλώς την Ακρόπολη, «καταλαμβάνουν» τον χρόνο, τη ροή των

πραγμάτων, την ίδια τη λογική της αναπόφευκτης καταστροφής. Η κωμωδία, εδώ, δεν λειτουργεί ως εκτόνωση, αλλά ως μηχανισμός αποκάλυψης.

Ο Αριστοφάνης μας υπενθυμίζει ότι κάθε κοινωνία που χάνει την επαφή με το «σώμα» και τη χαρά οδηγείται αναπόφευκτα στη βία, και ότι η ανασύνταξη δεν ξεκινά από «επάνω», από την εξουσία, αλλά από το συλλογικό ένστικτο επιβίωσης – από τη στιγμή που κάποιος άνθρωπος τολμά να πει: «ως εδώ».

Στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου, εκεί όπου η κοινότητα συναντιέται εδώ και αιώνες για να αναμετρηθεί με τα όριά της, η δική μας *Λυσιστράτη* φιλοδοξεί να επιστρέψει όχι ως μνημείο της αρχαίας δραματουργίας και ανάμνηση μιας έκφρασης του αρχαίου κόσμου, αλλά ως ζωντανό πολιτικό γεγονός. Μια υπενθύμιση ότι, ακόμη και μέσα στη μεγαλύτερη φθορά, η επανεκκίνηση είναι δυνατή – αρκεί να τολμήσουμε να φανταστούμε αλλιώς την ύπαρξη και, κυρίως, τη συνύπαρξή μας. Σαν σε όνειρο.

Μετάφραση **Κωνσταντίνος Μπούρας** • Σκηνοθεσία – Δραματουργική επεξεργασία **Αστέριος Πελτέκης** • Σκηνικά **Φρόσω Λύτρα** • Κοστούμια **Νίκος Χαρλαύτης**
Μουσική σύνθεση **Γιώργος Ανδρέου** • Χορογραφία **Κωνσταντίνος Ρήγος** •
Φωτισμοί **Στέλιος Τζολόπουλος** • Μουσική διδασκαλία **Παναγιώτης Μπάρλας** •
Συνεργάτις σκηνογράφος - ενδυματολόγος **Δανάη Πανά** • Βοηθοί σκηνοθέτη **Εύη Σαρμή, Χριστόφορος Μαριάδης** • Βοηθός χορογράφου **Αναστασία Κελέση** •
Οργάνωση παραγωγής **Μαρίνα Χατζηγιάννου**• Βοηθοί σκηνοθέτη (στο πλαίσιο πρακτικής άσκησης) **Αγγελική Βουτσινά, Μαίρη Γκούμα, Ηλέκτρα Λιόντου** •
Βοηθοί σκηνογράφου – ενδυματολόγου (στο πλαίσιο πρακτικής άσκησης) **Χρήστος Βαξεβανίδης, Νίκη Λεδάκη, Χριστίνα Χασεκίδου** Παίζουν **Ιορδάνης Αϊβάζογλου, Αντώνης Αντωνάκος, Νίκος Γεωργάκης, Δημήτρης Διακοσάββας, Χρύσα Ζαφειριάδου, Σοφία Καλεκμερίδου, Κρατερός Κατσούλης, Κατερίνα Καυκούλα, Αναστασία Κελέση, Θάνος Κοντογιώργης, Ελισάβετ Κωνσταντινίδου, Τατιάνα Μελίδου, Δημήτρης Μορφακίδης, Χρυσή Μπαχτσεβάνη, Δημήτρης Ναζίρης, Αλεξάνδρα Παλαιολόγου, Κατερίνα Παπουτσάκη, Ευθύμης Παππάς, Βάσω Παύλου, Παναγιώτης Πετράκης, Χριστίνα Πετρολέκα, Μαριέττα Πρωτόπαπα, Κώστας Σαντάς, Εύη Σαρμή, Γιάννης Τσεμπερλίδης, Γιάννης Χαρίσης** • Τραγούδι **Κορίνα Λεγάκη**

Το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος

επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού.

28 & 29 Αυγούστου

Θεατρικός Οργανισμός Κύπρου

Θωμάς Μοσχόπουλος

Ευριπίδη

Ίων

Πρόκειται για ένα από τα πιο αινιγματικά έργα του αρχαίου δράματος. Ο *Ίων* δεν είναι μια «καθαρή» τραγωδία: κινείται στο μεταίχμιο μεταξύ τραγικού και κωμικού, μύθου και ρεαλισμού, μυστικισμού και σκεπτικισμού, θέτοντας στο επίκεντρο το ζήτημα της ταυτότητας και του ανήκειν. Είναι ένα έργο που δείχνει να συνομιλεί άμεσα με τη σύγχρονη εμπειρία, σε μια εποχή όπου όλα τίθενται διαρκώς υπό αμφισβήτηση και επαναδιαπραγμάτευση.

Η δράση εκτυλίσσεται στο ιερό μαντείο του Απόλλωνα στους Δελφούς, έναν χώρο που συνιστά κατώφλι ανάμεσα στο αισθητό και το αόρατο, ανάμεσα στο δημόσιο και το ιδιωτικό. Εκεί μεγαλώνει ο νεαρός Ίων, χωρίς όνομα και επίγνωση της καταγωγής του. Πασχίζει να συγκροτήσει μέσα από σπαράγματα μια ταυτότητα, την ίδια στιγμή που οι θεατές γνωρίζουν ήδη την αλήθεια. Μέσα από αντιφάσεις, διαθλάσεις και παρερμηνείες, το θολό, σχεδόν αόρατο παρελθόν αποκρυσταλλώνεται σε ατόφιο, χειροπιαστό παρόν και μια προσδοκία νοήματος αναδύεται μέσα από το κενό.

Η παράσταση, μια παραγωγή του Θεατρικού Οργανισμού Κύπρου σε σκηνοθεσία του Θωμά Μοσχόπουλου, επιχειρεί να αναδείξει το παιγνιώδες και αμφίσημο πνεύμα του έργου, μετατρέποντας τη σκηνή σε έναν πολυπρισματικό χώρο αναστοχασμού όπου τα είδωλα της αλήθειας και του ψεύδους αλληλεπικαλύπτονται, αποκαλύπτουν και αποκρύπτουν, με το ερώτημα της ταυτότητας να παραμένει ανοιχτό, ρευστό και αγωνιώδες.

Σκηνοθεσία – Μετάφραση – Δραματουργική επεξεργασία **Θωμάς Μοσχόπουλος** • Συνεργάτης σκηνοθέτης **Μάριος Κακουλλής** • Σκηνικά – Κοστούμια **Βασίλης Παπατσαρούχας** • Μουσική – Μουσική διδασκαλία – Μουσικός επί σκηνής **Αναστασία Δημητριάδου (nama dama)** • Κίνηση – Χορογραφία **Φώτης Νικολάου** • Φωτισμοί **Γεώργιος Κουκουμάς** • Βοηθός σκηνογράφου-ενδυματολόγου **Ορέστης**

Λαζούρας • Συνεργάτις παραγωγής **Ελένη Νικολάου** • Παίζουν **Γιάννης Τσουμαράκης** *Ίων*, **Στέλα Φυρογένη Κρέουσα**, **Νεοκλής Νεοκλέους Ξούθος**, **Βαλεντίνος Κόκκινος** *Παιδαγωγός* • Χορός **Βασίλης Αθανασόπουλος**, **Δημήτρης Αντωνίου**, **Ιωάννης Βαρβαρέσος**, **Γρηγόρης Γεωργίου**, **Νικόλας Γραμματικόπουλος**, **Μαρία Δράκου**, **Μαργαρίτα Ζαχαρίου**, **Ιωάννα Κορδάτου**, **Θεοφάνης Κοσμάς**, **Αντρέας Κουτσόφτας**, **Μάριαν Κυπριανού**, **Δημήτρης Λαγούτης**, **Πέλλα Μακροδημήτρη**, **Θεόφιλος Μανόλογλου**, **Αθηνά Μουστάκα**, **Χρήστος Παπαδόπουλος**, **Χριστίνα Παπαδοπούλου**, **Ιωάννα Παπαμιχαλοπούλου**, **Κρις Σπύρου**, **Μαρία Τσιάκκα**, **Βασίλης Χαραλάμπους**

///

20 Ιουνίου – 29 Αυγούστου

Δημιουργική απασχόληση παιδιών στην Επίδαυρο

Μικροί Ιχθυευτές

Το επιτυχημένο θεατροπαιδαγωγικό πρόγραμμα «Μικροί Ιχθυευτές» συνεχίζεται και φέτος, φέρνοντας κοντά στα παιδιά το υπέροχο και μυστηριώδες σύμπαν των αρχαίων μύθων. Ενώ οι μεγάλοι παρακολουθούν απερίσπαστοι την παράσταση στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου, τα παιδιά απασχολούνται δημιουργικά προσεγγίζοντας το περιεχόμενο του ίδιου έργου. Το πρόγραμμα υλοποιείται από ομάδα έμπειρων θεατροπαιδαγωγών και δασκάλων μουσικοκινητικής και αισθητικής αγωγής.

Κάθε Παρασκευή και Σάββατο

κατά τη διάρκεια των παραστάσεων

στο Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου

Για παιδιά 5-9 ετών

Στο πλαίσιο του Διεθνούς Δικτύου Αρχαίου Δράματος

ΕΚΘΕΣΙΑΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

3 Ιουλίου – 29 Αυγούστου

Περιοδική έκθεση

ΧΟΡΩΝ ΧΩΡΟΣ

Ο Χορός δεν υποκρίνεται

Στις 6 Αυγούστου 1879, κάτοικοι του Λυγουριού Αργολίδας παραχωρούν τα κτήματά τους στην Αρχαιολογική Εταιρεία Αθηνών, με σκοπό την αποκάλυψη του αρχαιολογικού χώρου του Ασκληπιείου Επιδαύρου (Συμβολαιογραφική πράξη, αριθμός 250).

Ένας Χορός –αυτή η ομάδα πολιτών– που θα προσκαλέσει στο μέλλον άλλους Χορούς στο Αρχαίο Θέατρο της Επιδαύρου.

Ένα μακρύ τραπέζι, καρέκλες, ένα ψυγείο με κρύο νερό και μια κυκλική διάταξη καθισμάτων κάτω απ' τη σκιά ενός δέντρου. Ο εκθεσιακός χώρος μετατρέπεται σε μια φιλόξενη δομή η οποία γεννά εστίες και δράσεις Χορού.

Στιγμιότυπα από κυκλικούς χορούς, άλλοτε στην πλατεία του χωριού και άλλοτε στην ορχήστρα του αρχαίου θεάτρου. Κοινωνικές ομάδες που μεταμφιέζονται για τον εορτασμό της Αποκριάς, ομάδες εργατών που κατασκευάζουν σκηνικά για τις παραστάσεις της Επιδαύρου. Βίντεο και φωτογραφίες, ηχογραφήσεις από αρχαιακά υλικά με αποτυπώσεις του Χορού σε παραστάσεις, σε αντιπαραβολή με σύγχρονα καλλιτεχνικά έργα στα οποία εντοπίζεται μια άλλη, πραγματική και συλλογική εκδοχή του.

Ένας Χορός νέων δημιουργών της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών ταξιδεύει στην Επίδαυρο. Περιηγείται και συναντά ομάδες πολιτών της τοπικής κοινότητας, συζητά και ακούει. Γύρω απ' το τραπέζι, διαβάζει και ανιχνεύει τις λειτουργίες του Χορού.

Γέροντες από τα Σούσα, από τις Φερές, από τη Θήβα ή την Αθήνα. Γυναίκες από την Τροία, μαινάδες στον Κιθαιρώνα, ακόλουθες της Κρέουσας, ναύτες από τη Σαλαμίνα και γεωργοί. Ομάδες ανθρώπων –Χοροί– που έρχονται φέτος στην ορχήστρα της Επιδαύρου, γίνονται το θέμα στο μακρύ τραπέζι της έκθεσης. Ένα σημείο ανάγνωσης,

συζήτησης και αντιπαράθεσης με ομάδες πολιτών, τοπικούς συλλόγους και θεατρικές ομάδες του Δήμου Επιδαύρου.

Μια έκθεση, φιλόξενη δομή / τόπος συζητήσεων και ανοιχτού διαλόγου. Μια συνθήκη / μηχανήμα ζωντανού Χορού...

Κι ας μην ξεχνάμε, παντού ο Χορός χορεύει.

Σύλληψη – Εικαστική Επιμέλεια **Γιώργος Σαπουντζής**

Επιστημονική Επιμέλεια **Δηώ Καγκελάρη, Παναγιώτης Μιχαλόπουλος**

Βοηθός επιμελητή **Σόνια Μυρίδου**

Έρευνα – Τεκμηρίωση **Εύα Γεωργουσοπούλου, Κωνσταντίνα Νικολοπούλου**

Η έκθεση πραγματοποιείται σε συνεργασία με ομάδα φοιτητών της ΑΣΚΤ, υπό την εποπτεία της κ. Γεωργίας Σαγρή, Διευθύντριας του Εργαστηρίου Περφόρμανς της Σχολής.

Στο πλαίσιο του Διεθνούς Δικτύου Αρχαίου Δράματος

Μέρες και ώρες λειτουργίας

Οι ώρες λειτουργίας της έκθεσης αποδεσμεύονται από το διήμερο των παραστάσεων και διαμορφώνονται ως εξής:

Τετάρτη, Πέμπτη, Κυριακή, 17:00 – 21:00

Παρασκευή, Σάββατο, 17:00 – 01:00

ΣΤΑΔΙΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

C_Music NOW

‘1-1-1’

ΠΕΡΦΟΡΜΑΝΣ

26 & 27 Ιουνίου

Δημήτρης Καμαρωτός

(Άλκηστις) Τοπίο μετά την Υπόσχεση

Μια σκηνική εμπειρία σε αρχαιολογικό χώρο με μία ερμηνεύτρια και κουιντέτο εγχόρδων

‘Άλκη’: θηλυκός δαίμων, προσωποποίηση της δύναμης που κρατάει τον εχθρό σε απόσταση κατά τη μάχη. Η γενναιότητα, το θάρρος στην αντιμετώπιση επικίνδυνων και αντίξων περιστάσεων. Ιδιότητες που θεωρούνταν αποκλειστικό ανδρικό προνόμιο κατά την αρχαιότητα, ωστόσο ο ποιητής τις χρησιμοποιεί εδώ για να ονοματοδοτήσει και να πριμοδοτήσει την ηρωίδα της ομώνυμης τραγωδίας του. Έργο άστεγο και μεθοριακό –καθώς δεν εντάσσεται ούτε στο σύμπαν του τραγικού ούτε στο είδος του σατυρικού δράματος– η *Άλκηστις* του Ευριπίδη παραμένει ένας απρόβλεπτος καρπός που αρνείται να ανήκει, αποσυντονίζοντας τις όποιες κατηγορίες.

Στη δεύτερη φιλοξενία αυτού του απείθαρχου κειμένου στο φετινό πρόγραμμα του Φεστιβάλ, ο συνθέτης Δημήτρης Καμαρωτός μετατρέπει το έργο σε έναν υποφωτισμένο μονόλογο που υιοθετεί άλλες διαστάσεις. Διότι η Άλκηστις εδώ δεν είναι ηρωίδα μιας ιστορίας, αλλά μια παρουσία σε μετάβαση.

Η δράση εκτυλίσσεται νύχτα, έξω από έναν αρχαιολογικό χώρο. Κάτω από κρεμασμένα χρωματιστά φώτα, οι θεατές αναμένουν την έναρξη της παράστασης. Μια μορφή τους υποδέχεται, δίνοντας οδηγίες και συντονίζοντας τη ροή εισόδου. Από εδώ και πέρα, δεν μπορούμε να αποκαλύψουμε περισσότερα διότι θα προδώσουμε την

πλοκή αυτού του έργου και, κυρίως, την ηρωίδα του. Μπορούμε μόνο να πούμε ότι θα ζήσουμε μια διαδρομή –κυριολεκτικά και μεταφορικά– όπου θα ακολουθήσουμε την ηρωίδα στην σκοτεινή πλευρά του δράματος, εκεί όπου η απαξίωση της ζωής και η ακόμα βαθύτερη της παραγνώρισης της θυσίας έχουν ανοίξει ένα κρατήρα που ζητάει δικαίωση. Σε αυτή την προσωπική κάθοδο της Άλκηστης, ο χρόνος επιβραδύνεται, εκείνη μιλά και το τοπίο της απαντά.

Ο αρχαιολογικός χώρος αναδεικνύεται σε συνεργό. Η νύχτα, οι σκιές, οι πέτρες, τα θροΐσματα γίνονται δραματουργικό υλικό, ένας άτυπος Χορός φτιαγμένος από καμώματα της φύσης. Σε αυτό το σκηνικό επικάθεται η μουσική, φέρνοντας μια ώσμωση ανάμεσα στον λόγο και το σκοτάδι, ενώ φυσικοί και ηλεκτρονικοί ήχοι –σε συνδυασμό με την προ-ηχογραφημένη φωνή της Άννας Παγκάλου– γίνονται περαιτέρω καταλύτες της δράσης.

Το *Άλκηστις – Τοπίο μετά την Υπόσχεση* είναι μια συνάντηση μέσα στην καρδιά της νύχτας, με εκείνο που επιμένει να υπάρχει όταν όλα μοιάζουν να έχουν σταματήσει. Και ποια είναι η υπόσχεση του τίτλου; Σίγουρα όχι κάποια ρητή λύτρωση αλλά μια πρόταση μετάβασης από την αδιαφορία και απαξίωση ενός εαυτού, στη σιωπηλή ανύψωσή του μέσω της συλλογικής εμπειρίας. Σαν ένα ελαφρά φωτισμένο μονοπάτι που υπάρχει μόνο για όποιον γυρίσει να το δει.

Παραστατική σύνθεση – Δραματουργία – Μουσική **Δημήτρης Καμαρωτός** • Σύνθεση κειμένου βασισμένη στην *Άλκηστη* του Ευριπίδη • Βοηθός σκηνοθέτη **Σύλβια Λιούλιου** • Δραματουργία κειμένου **Νίκος Φλέσσας, Σύλβια Λιούλιου** • Σκηνικός χώρος – Διαμόρφωση τοπίου **Γιώργος Ρυμενίδης** • Σχεδιασμός φωτισμών **Γιάννης Δρακουλαράκος** • Σχεδιασμός ήχου χώρων παράστασης – Χειρισμός **Κώστας Μπώκος** • Ερμηνεύει η **Κωνσταντία Τάκαλου** • Συμμετέχει **Κουιντέτο εγχόρδων** υπό τη διεύθυνση του συνθέτη

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 90´

///

10 & 11 Ιουλίου

Ζήσης Σέγκλιας

Oedipus Steps

Μην ανησυχείτε, δεν πρόκειται για μια ακόμα παραγωγή του Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου πάνω στον εμβληματικό ήρωα. Οι δύο αξεπέραστες τραγωδίες του Σοφοκλή έχουν τεθεί σε υποχρεωτική αγρανάπαυση για φέτος, ωστόσο δεν θα μπορούσε να λείπει μια διαθλασμένη ματιά πάνω στη μοναδική τους κληρονομιά. Μπορούμε να φανταστούμε το *Oedipus Steps* –του πρωτοεμφανιζόμενου στο Φεστιβάλ συνθέτη Ζήση Σέγκλια– ως το ‘unseen footage’ από τα δύο έργα. Ή, ως ένα άγνωστο έργο μέσα σε ένα γνωστό έργο, μια αδέσποτη θεατρική πράξη που ζει εκτός σκηνηκού χρόνου, στη σφαίρα αυτού που υπονοείται και όχι εκείνου που ειπώνεται.

Γιατί ο πρωταγωνιστής εδώ δεν είναι ο Οιδίποδας όπως τον γνωρίζουμε μέσα από τα αιώνια λόγια που του έχει προσδώσει ο ποιητής, αλλά μια χούφτα ώρες, οι τελευταίες στιγμές του ήρωα όταν αποσύρεται από τη σκηνή –από το ίδιο το κείμενο!– και προχωράει μόνος στο δάσος, ως ρόλος χωρίς θεατή, για να συναντήσει επιτέλους τη σύνοψη της ζωής του επί γης. Τι μπορεί, άραγε, να σκεφτόταν εκείνες τις ώρες; Ήταν συμφιλιωμένος και ήρεμος ή αναλωνόταν σε έναν εσωτερικό μονόλογο από ακατάληπτους ψίθυρους και κραυγές;

Όλες αυτές οι σκέψεις γίνονται το καύσιμο για ένα λοξό μουσικό έργο που καταγράφει την εσωτερική θερμοκρασία του ήρωα και τον απόηχο των βημάτων του καθώς ξεμακραίνει από τον δημιουργό του και από εμάς. Η σύνθεση ακουμπάει δραματουργικά πάνω στο σόλο κοντραμπάσο –ένα όργανο που είναι εκ φύσεως γεννήτρια δραματικότητας– και γίνεται η ραχοκοκαλιά της παράστασης, αποτυπώνοντας τη σύγκρουση που μαίνεται εντός του ήρωα.

Το έργο διαρκεί σαράντα πέντε μόνο λεπτά. Μέσα σε αυτήν τη μικρή φέτα χρόνου, χωράει μια περιπετειώδης συνάντηση μουσικής, χορού και λόγου, αλλά και κάτι πολύ

περισσότερο: μια κλεφτή σκέψη ότι τα κλασικά έργα κρύβουν δραματουργικά κοιτάσματα στις τυφλές τους γωνιές, αλλά, κυρίως, μια αστραφτερή υπενθύμιση ότι ο Θηβαϊκός κύκλος παραμένει ένα ακούραστο εργαστήριο νοήματος που μπορεί και συνομιλεί απευθείας, μέσα από τους αιώνες, με τις πιο σύγχρονες και τολμηρές μουσικές αναζητήσεις.

Σύνθεση **Ζήσης Σέγκλις** • Χορογραφία **Αλέξανδρος Βαρδαξόγλου** • Χορεύτρια **Ναταλία Καλογεροπούλου** • Μουσικός επί σκηνής **Γιώργος Κοκκινάρης**, *κοντραμπάσο*

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 45΄

///

ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΙΚΗ ΠΕΡΦΟΡΜΑΝΣ

4, 5, 11, 12, 18, 19, 25, 26 Ιουλίου

ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Η Αφηγηματική Αρχαιολογία είναι μια ξεναγητική και περιπατητική περφόρμανς, που υλοποιείται φέτος για πρώτη φορά στον Αρχαιολογικό Χώρο της Επιδαύρου. Με θέμα «Επίδαυρος – Το σώμα και το μυστήριο της ίασης», η δράση αυτή με τη συμβολή και μέσα από τη δυναμική των παραστατικών Τεχνών, προτίθεται να μας φέρει σε επαφή με το ‘ειδικό αφήγημα’, τη μοναδιαία και ιδιαίτερη ιστορία αυτού του Αρχαιολογικού χώρου. Η Αφηγηματική Αρχαιολογία, ως ερευνητική και παραστασιακή μεθοδολογία, έχει ήδη δοκιμαστεί με αξιοσημείωτα αποτελέσματα σε αρχαιολογικούς χώρους σε Ελλάδα και Ιταλία, μετουσιώνοντας θεαματικά την αρχαιολογική πληροφορία σε βιωματική εμπειρία για τον επισκέπτη.

Αυτή η περιπατητική ξεναγητική περιπέτεια διατρέχεται από δύο βασικά μεθοδολογικά ερωτήματα:

— Γιατί επισκέπτεται κανείς έναν αρχαιολογικό χώρο;

— Τι αναζητούμε εκεί;

Η Αφηγηματική Αρχαιολογία συνιστά ένα πεδίο δημιουργικής συνάντησης ανάμεσα στο ιστορικό γεγονός, την αρχαιολογική έρευνα, την προφορική ιστορία και τις παραστατικές τέχνες, μετατρέποντας την επιστημονική πληροφορία σε συνεκτική δραματουργία και αφήγηση. Αξιοποιώντας τα εμπειριστατωμένα αρχαιολογικά και ιστορικά ευρήματα –τα οποία αποτελούν αντικείμενο διερεύνησης, πηγή έμπνευσης και οργανικό μέρος της ευρύτερης δημιουργικής διαδικασίας– οι παραστατικές τέχνες καλούνται να αποκαλύψουν στον επισκέπτη την ‘εσωτερική πλευρά της θέασης’ του συγκεκριμένου αρχαιολογικού χώρου. Το Ασκληπιείο δεν είναι απλώς μια αρχαιολογική περιοχή πρόκειται για μια θεραπευτική ολότητα-πρότυπο, όπου η ιατρική

πρακτική, η πνευματικότητα, η σωματική άσκηση, η τελετουργία, το θέατρο, η διατροφή, η μουσική και η κοινότητα συνέπλεαν σε μια ενιαία εξατομικευμένη εμπειρία: στο βαθύ μυστήριο της ίασης.

Σε αυτή την ‘περφόρμανς του Αφηγήματος’, τα πρόσωπα που θεραπεύουν τη δράση, καθοδηγούν το κοινό σε μια επίσκεψη στη σιωπηλή παρουσία του παρελθόντος· δηλαδή σε μια απόπειρα βιωματικής γνωριμίας του, εντός του φυσικού χώρου και του κόσμου που ενέπνευσε το εγγενές αφήγημα.

Η Αφηγηματική Αρχαιολογία παρουσιάζεται κατά τον μήνα Ιούλιο στο Ασκληπιείο της Επιδαύρου – έναν αρχαιολογικό χώρο που παραμένει δυσανάλογα άγνωστος σε σχέση με το εύρος και το πλήθος των πολιτιστικών δράσεων που φιλοξενούνται εκεί, και οι οποίες πραγματοποιούνται κατά κύριο λόγο στο Αρχαίο Θέατρο.

Η συνδιαμόρφωση της δράσης αυτής προϋποθέτει τη συμμετοχή καλλιτεχνών από τον χώρο των παραστατικών τεχνών (performers, ηθοποιών, μουσικών), καθώς και επιστημόνων (αρχαιολόγων, ιστορικών) οι οποίοι πλαισιώνονται από πρόσωπα και κατοίκους της ευρύτερης περιοχής.

Συντονισμός – Επιμέλεια **Ισαβέλλα-Δήμητρα Καρούτη** • Εικαστική & σκηνική επιμέλεια **Γιώργος Σαπουντζής** • Δραματουργία **Ελένη Μολέσκη** • Καλλιτέχνες – Ερευνητές **Νίκος Ζιάζιαρης, Φοίβος Μίχος-Ράμος, Ανδρομάχη Φουντουλίδου κ.ά.** • Σύμβουλος αρχαιολόγος **Αλεξάνδρα Σφυρόερα** • Ιδέα – Εποπτεία **Μιχαήλ Μαρμαρινός** • Με την υποστήριξη της **Εφορείας Αρχαιοτήτων Αργολίδας** • Χρηματοδότηση **Δίκτυο Αρχαίου Δράματος** • Ευχαριστίες **Βασίλης Λαμπρινουδάκης, Κωνσταντίνος Λάιος, Αλεξάνδρα Κλωνιζάκη**, το σύνολο του προσωπικού της **ΕΦΑΤ** και του φυλακτικού προσωπικού του **Αρχαιολογικού χώρου**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 90΄

///

EDUCATIONAL ART

15 – 30 Ιουλίου

Πάροδος

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ – Τα Μαθήματα

Στην Επίδαυρο, τόπο ταυτισμένο με το αρχαίο δράμα, θα πραγματοποιηθούν το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Ιουλίου δύο εργαστήρια καλλιτεχνικής έρευνας για την αττική τραγωδία και κωμωδία υπό την καθοδήγηση εκλεκτών καλλιτεχνών.

Η έρευνα θα εστιάσει πρωτίστως στο θέμα «Χορός / χορικότητα», προσεγγίζοντας τον Χορό –βασικό συντελεστή της αρχαίας ελληνικής δραματουργίας– μέσα από μελέτη της κίνησης, της φωνής, του λόγου, καθώς και μέσα από τη σύγχρονη έννοια της χορικότητας.

Στόχος των εργαστηρίων είναι η in situ εμπάθυση στο πολύτιμο υλικό του αρχαίου δράματος σε αλληλεπίδραση με το αργολικό τοπίο και την κοινότητα: Μαθήματα στην Επίδαυρο, με την Επίδαυρο· για νέους καλλιτέχνες και καλλιτέχνιδες που καλούνται να μοιραστούν μια ξεχωριστή εμπειρία σε έναν τόπο-παλίμψηστο με διαδοχικές επιστρώσεις από αρχαίες και σύγχρονες μνήμες.

Τα Μαθήματα απευθύνονται κυρίως σε νέους ηθοποιούς και χορευτές και εν γένει καλλιτέχνες των παραστατικών τεχνών, αποφοίτους δραματικών σχολών και πανεπιστημιακών τμημάτων κατεύθυνσης υποκριτικής και σκηνοθεσίας. Η επιλογή θα γίνει μετά από ανοικτή πρόσκληση.

Στο πλαίσιο του Διεθνούς Δικτύου Αρχαίου Δράματος

Επιμέλεια-Συντονισμός **Ισαβέλλα-Δήμητρα Καρούτη** • Δραματουργική επιμέλεια **Ελένη Μολέσκη** • Συνεργάτιδα επιμέλειας **Ηλιάνα Καλαδάμη** • Εικαστική επιμέλεια **Γιώργος Σαπουντζής** • Ηχητική & μουσική επιμέλεια **Νικολέτα Χατζοπούλου** • Σύμβουλος αρχαιολόγος **Αλεξάνδρα Σφυρόερα** • Καλλιτέχνες – Ερευνητές **Σπύρος Ανεμογιάννης, Νίκος Ζιάζιαρης, Χρυσιάνα Καραμέρη, Φοίβος Μίχος-Ράμος, Μάνος Πετράκης, Μαρίσσα Φαρμάκη, Ανδρομάχη Φουντουλίδου, Θεόδωρος Αλεξάς** • Ιδέα – Εποπτεία **Μιχαήλ Μαρμαρινός** • Με την υποστήριξη της **Εφορείας Αρχαιοτήτων Αργολίδας** • Ευχαριστίες **Βασίλης Λαμπρινουδάκης, Κωνσταντίνος Λάιος, Αριάδνη Κλωνιζάκη**, το σύνολο του προσωπικού της **ΕΦΑΤ** και του φυλακτικού προσωπικού του **Αρχαιολογικού χώρου**

• • •

ΜΙΚΡΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

Απ' τη Μικρή Επίδαυρο
στον κόσμο όλο

26 & 27 Ιουνίου

Ευριπίδης Λασκαρίδης

ΤΟΥΡΝΕ

Ο Ευριπίδης Λασκαρίδης, περφόρμερ και δημιουργός που κινείται στο μεταίχμιο χορού, θεάτρου και εικαστικών τεχνών, επιστρέφει στη Μικρή Επίδαυρο με ένα έργο που φέρνει στην επιφάνεια αθέατες πτυχές της σύγχρονης ελληνικής ταυτότητας με αφορμή τη μαγική περιπέτεια του θεάτρου.

Αφετηρία του είναι ο κόσμος των θερινών θεατρικών περιοδειών και μπουλουκιών: ένας μικρόκοσμος συντροφικότητας και εξάντλησης, φιλοδοξίας, λατρείας και τελικά επιβίωσης, όπου οι ίδιες ιστορίες επανέρχονται ξανά και ξανά. Σώματα που θάβονται και ανασύρονται, πολλαπλοί ρόλοι και ταυτότητες που παραμένουν αμφίσημες, ένας αδελφός, ένας εραστής ή ίσως και τα δύο.

Μέσα στο αρχαίο αμφιθέατρο, αφιερωμένο στον Διόνυσο, παλαιά ίχνη επιστρέφουν σαν φευγαλέες σκιές στο σήμερα. Κάτω από τον ίδιο έναστρο ουρανό, οι ερμηνευτές σκάβουν εκεί όπου έσκαψαν άλλοι πριν από δύο χιλιάδες χρόνια. Η παράσταση λειτουργεί ταυτόχρονα ως ένα τρυφερό βλέμμα στις αλλοπρόσαλλες ιστορίες που αφηγούμαστε για τη σχέση μας με την αρχαιότητα και ως μια σκωπτική ανασκαφή στην προσωπική μυθολογία του δημιουργού.

Με αιχμηρό χιούμορ και διάθεση που 'γυρίζει' ανάποδα την κωμωδία, η *ΤΟΥΡΝΕ* της ομάδας OSMOSIS αντιμετωπίζει το θέατρο ως πράξη προσφοράς. Μια κωμική τραγωδία που ισορροπεί ανάμεσα στην αφοσίωση και τον αυτοσαρκασμό.

Σύλληψη – Σκηνοθεσία **Ευριπίδης Λασκαρίδης** • Κείμενο – Χορογραφία **Η ομάδα** • Κοστούμια **Άγγελος Μέντης** • Πρωτότυπη Μουσική – Ηχητικός Σχεδιασμός **Γιώργος Πούλιος** • Σκηνογραφία **Λουκάς Μπάκας** • Συνεργάτις σκηνογράφος **Φιλάνθη Μπουγάτσου** • Σύμβουλος φωτισμών **Ελίζα Αλεξανδροπούλου** • Συνεργάτης φωτιστής **Βαγγέλης Μούντριχας** • Σκηνικά αντικείμενα **Όλγα Βλάσση** • Ειδικές κατασκευές **Κωνσταντίνος Χαλδαίος** • Σύμβουλος δραματουργίας **Αλέξανδρος Μιστριώτης** • Καλλιτεχνικός συνεργάτης – Αντικαταστάτης ερμηνευτής **Δημήτρης Ματσούκας** • Καλλιτεχνική συνεργάτις **Τατιάνα Μπρε** • Βοηθός σκηνοθέτη **Γιάννης Σαβουιδάκης** • Βοηθός ενδυματολόγου **Αλέγια Παπαγεωργίου** • Τεχνικός διευθυντής **Κωνσταντίνος Μαργκάς** • Ηχολήπτης **Κωστής Παυλόπουλος** •

Τεχνικός φωτισμού **Γιώργος Ιεραπετρίτης** • Συντονιστής παραγωγής **Νίκος Χαραλαμπίδης** • Συντονισμός λειτουργιών **OSMOSIS Νικολέτα Μπριασούλη** • Φωτογράφος **Ελίνα Γιουνανλή** • Μετάφραση υπερτίτλων **Ορφέας Απέργης** • Ερμηνεύουν **Ευριπίδης Λασκαρίδης, Αμαλία Κοσμά, Ευθύμιος Μοσχόπουλος** • Οργάνωση – Εκτέλεση παραγωγής **POLYPLANITY Productions / Βίκυ Στρατάκη** • Συμπαραγωγή **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου, ομάδα OSMOSIS** • Ένα έργο του **Ευριπίδη Λασκαρίδη** και της **Ομάδας OSMOSIS** • Ευχαριστίες στους **Κατερίνα Ευαγγελάτου, Ηλία Χατζηγεωργίου, Μαρία Μοσχούρη, Νίκο Μαυράκη, Simona Fremder, Δήμο Κλιμενώφ, Γιώργο Χανό, Εβίνα Βασιλακοπούλου, Αέλλα Τσιλικοπούλου** • Με την οικονομική στήριξη του **Υπουργείου Πολιτισμού (2021)** και την υποστήριξη του **Οργανισμού Πολιτισμού και Ανάπτυξης NEON (2021)**

///

ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΡΦΟΡΜΑΝΣ

4 Ιουλίου

Marta Górnicka

Mothers – A Song for Wartime

*Όποιος κι αν βγει νικητής, στο τέλος
κερδίζει πάντα ο πόλεμος, μωρό μου!*

M. G

Η γλώσσα του πολέμου παραμένει αμετάβλητη μέσα στον χρόνο. Οι θηριωδίες, οι βιασμοί γυναικών, η εξόντωση των αμάχων και η καταστροφή της ζωής επανέρχονται με οξύτητα στην τεταμένη παγκόσμια πραγματικότητα. Μέσα σε αυτήν τη σκληρή ιστορική διαπίστωση, το *Mothers – A Song for Wartime* αναζητά ό,τι μπορεί να απομείνει από τη φωνή, όταν η βία έχει διαρρήξει ακόμα και τη δυνατότητα του λόγου. Στη σκηνή συναντιούνται είκοσι μία γυναίκες από την Ουκρανία, τη Λευκορωσία και την Πολωνία, ηλικίας από 9 έως 71 ετών. Μια Χορωδία που αποτελείται από μητέρες και κόρες, επιζώσες και μάρτυρες του ολέθρου που γεννούν οι ένοπλες συρράξεις, λειτουργεί εδώ ως φορέας διαφορετικών βιωμάτων και πολιτικών εμπειριών. Ανάμεσά τους υπάρχουν πρόσφυγες από τη Μαριούπολη, το Κίεβο, το Ιρπίν και το Χάρκοβο,

γυναίκες που διώχθηκαν, αλλά και γυναίκες που άνοιξαν τα σπίτια τους για να υποδεχθούν άλλες. Οι μαρτυρίες μητέρων και παιδιών, ξεριζωμένων από τον πόλεμο, γίνονται το υλικό ενός έργου που αρθρώνει μια συλλογική φωνή καταγγελίας.

Η Μάρτα Γκόρνιτσκα, ιδρύτρια του CHORUS OF WOMEN στη Βαρσοβία και του POLITICAL VOICE INSTITUTE στο Βερολίνο, δίνει εδώ φωνή σε ένα πολυπρόσωπο σώμα που κουβαλά τη μνήμη των γυναικείων πολυφωνικών παραδόσεων μέσα στον χρόνο. Το έργο ξεκινά με μια *shchedrivka*, ένα παραδοσιακό ουκρανικό τραγούδι ευχής, συνδεδεμένο με την αναγέννηση και την ανανέωση της ζωής. Στη συνέχεια, ουκρανικά λαϊκά τραγούδια, παιδικές ρίμες, νανουρίσματα, ξόρκια και πολιτικές φράσεις συνθέτουν ένα πυκνό ηχητικό τοπίο, όπου οι επιμέρους παρουσίες παραμένουν ζωντανές μέσα στο σύνολο.

Οι γυναίκες αυτές μεταφέρουν στη σκηνή όσα έχουν ζήσει ως κοινή πνοή. Έτσι αντιστέκονται στη βαρβαρότητα, με το τραγούδι να γίνεται για εκείνες ο τρόπος να θυμούνται, να φροντίζουν η μία την άλλη και να αντέχουν.

Σύλληψη – Σκηνοθεσία **Marta Górnicka** • Λιμπρέτο **Marta Górnicka** & η ομάδα (Ουκρανοί, Λευκορώσοι, Πολωνοί) • Μουσική **Marta Górnicka** (παραδοσιακή ουκρανική, λευκορωσική και πολωνική μουσική) και απόσπασμα από το έργο *Shchedryk* του **Mykola Leontovych** • Χορογραφία **Evelin Facchini** • Σκηνικά **Robert Rumas** • Κοστούμια **Joanna Załęska** • Συνεργασία στη μουσική **Wojciech Frycz** • Συνεργασία στη δραματουργία **Olga Byrska, Maria Jasińska** • Βίντεο – Τεκμηρίωση βίντεο **Michał Rumas, Justyna Orłowska** • Βιντεοπροβολές **Michał Jankowski** • Φωτισμοί **Artur Sienicki** • Φωνητική διδασκαλία **Joanna Piech-Sławecka** • Διεύθυνση σκηνής – Βοηθός σκηνοθέτριας **Bazhena Shamovich** • Βοηθός χορογράφου **Maria Bijak** • Εργαστήριο κίνησης **Krystyna Lama Szydłowska** • Μετάφραση λιμπρέτου **Olesya Mamchych** (ουκρανικά), **Maria Pushkina** (λευκορωσικά), **Aleksandra Paszkowska** (αγγλικά), **Olaf Khul** (γερμανικά), **Cecile Bocianowski** (γαλλικά) • Επιστημονικοί σύμβουλοι **Anna Ohrimchuk** (ουκρανική εθνομουσικολογία), **Venera Ibragimova** (ουκρανικά παιδικά παιχνίδια) • Διερμηνεία στις πρόβες **Marharyta Huretskaya** • Υπέρτιπλοι **Zofia Szymanowska** • Παραγωγοί **Marta Kuźmiak, Iwa Ostrowska** • Παραγωγοί διεθνούς περιοδείας **Anna Galas-Kosil, Joanna Nuckowska** • Παίζουν **Katerina Aleinikova, Svitlana Berestovska, Sasha Cherkas, Palina Dabravolskaja, Katarzyna Jaźnicka, Volha Kalakoltsava, Ewa Konstanciak, Liza Kozlova, Anastasiia Kulinich, Natalia Mazur, Kamila**

Michalska, Hanna Mykhailova, Valeriia Obodianska, Svitlana Onischak, Yuliia Ridna, Maria Robaszkiewicz, Polina Shkliar, Aleksandra Sroka, Mariia Tabachuk, Kateryna Taran, Bohdana Zazhytska, Elena Zui-Voitekhovskaya • Παραγωγή **CHORUS OF WOMEN FOUNDATION** (Πολωνία), **Maxim Gorki Theater** (Γερμανία) • Σε συμπαραγωγή με **Teatr Powszechny** (Πολωνία), **Festival d'Avignon** (Γαλλία), **Maillon Théâtre De Strasbourg Scène européenne** (Γαλλία), **SPRING Performing Arts Festival** (Ολλανδία), **Tangente St. Pölten – Festival Für Gegenwartskultur** (Αυστρία) • Σε συνεργασία με **Teatr Dramatyczny** (Πολωνία), **Nowy Teatr** (Πολωνία), **For Freedom Foundation**, «**Przystanek Światlica**», «**Sunflower**» **Solidary Community Center** • Το έργο συγχρηματοδοτείται από την **πόλη της Βαρσοβίας**, το **Υπουργείο Πολιτισμού και Εθνικής Κληρονομιάς της Πολωνίας (Ταμείο Προώθησης Πολιτισμού)** και πραγματοποιείται σε συνεργασία με το **Allianz Foundation**

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 60΄

///

ΜΟΥΣΙΚΗ

10 & 11 Ιουλίου

Κ. Βήτα

Εννιά νούφαρα από τη νεκρή όχθη

Ο Κωνσταντίνος Βήτα –ένας από τους πλέον ανήσυχους πρωτεργάτες της ελληνικής ηλεκτρονικής μουσικής– ενορχηστρώνει μέσα από το δικό του πρίσμα παραδοσιακά και ρεμπέτικα τραγούδια. Στο έργο *Εννιά νούφαρα από τη νεκρή όχθη*, μια μουσική σύνθεση-γέφυρα ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν, το ατομικό και το συλλογικό βίωμα, περιλαμβάνονται τέσσερα τραγούδια του Γιάννη Παπαϊωάννου –ενός από τους σημαντικότερους εκφραστές του ρεμπέτικου– καθώς και ένα καινούργιο τραγούδι του Σωκράτη Μάλαμα. Το έργο πλαισιώνεται από πρωτότυπες συνθέσεις του Κ. Βήτα, που λειτουργούν σαν σημείο εισόδου και εξόδου από έναν μουσικό κόσμο που βρίσκεται στο χείλος μιας μνήμης έτοιμης να εξαφανιστεί ή να μεταμορφωθεί. Είναι η πρώτη φορά που θα παρουσιαστεί ως ζωντανή μουσική παράσταση.

Τα *Εννιά νούφαρα από τη νεκρή όχθη* δεν είναι απλώς τραγούδια – είναι ψυχές που πλανώνται ανάμεσά μας, σκιές ενός παλιού κόσμου που χάθηκε ή μετουσιώθηκε σε κάτι άλλο. Είναι μια ποιητική αναφορά στη μετανάστευση των Ελλήνων του εικοστού αιώνα, στη νοσταλγία, την απώλεια και την αναζήτηση ταυτότητας. Ο Κ. Βήτα δεν αναπαράγει απλώς τα τραγούδια: τα επιλέγει, τα ερμηνεύει και τα ενορχηστρώνει με τη δική του ιδιαίτερη μουσική γραφή, γεφυρώνοντας το παραδοσιακό με το ηλεκτρονικό, το ρεμπέτικο με το σύγχρονο, το ηχητικό με το υπαρξιακό.

Το αποτέλεσμα είναι ένα μουσικό μπουκέτο όπου τα ρεμπέτικα του Παπαϊωάννου συνομιλούν με τα δημοτικά τραγούδια, με τρόπο λιτό αλλά φορτισμένο. Το έργο αποκτά έτσι τον χαρακτήρα μιας ενδοσκόπησης, αλλά και μιας πολιτισμικής χειρονομίας μνήμης – μια ακρόαση της ‘άλλης όχθης’. Η παράσταση θα πλαισιωθεί και από επιλεγμένα τραγούδια από την προσωπική δισκογραφία του καλλιτέχνη.

Μουσικοί **Κωνσταντίνος Βήτα** *συνθεσάιζερ*, **Βάιος Μαχμουντές** *συνθεσάιζερ*, **Δημήτρης Μπαρμπαγάλας** *κιθάρα*, **Δημήτρης Καρασούλος** *κιθάρα* • Επιμέλεια ήχου **Γιάννης Λαμπρόπουλος**, **Ζαχαρίας Σταμούλος** • Επιμέλεια φωτισμών **Phil Hills** • Εκτέλεση παραγωγής **Menta Art Events**

///

**ΜΟΥΣΙΚΗ
ΘΕΑΤΡΟ**

17 & 18 Ιουλίου

Θοδωρής Γκόνης

Τα πορτοκάλια της Παλαιάς Επιδαύρου

Μια συντροφιά, μια παρέα ανθρώπων εφτά τον αριθμό, με την κονκάρδα του οδοιπόρου και του στρατολάτη στο πέτο, φτάνουν στο περιβόλι με τις πορτοκαλιές, τις ελιές και το μεγάλο βράχο. Αποφασίζουν σύμφωνα με την παλιά συνήθεια των Ελλήνων, να διηγηθούν τραγουδιστά την ιστορία τους, την ιστορία του τόπου, αυτού του τόπου.

Μια ιστορία αγάπης για τη μοναχοκόρη του παλαιού αγροτικού ιατρού της Επιδαύρου, που με το αίμα της έβαψε για πάντα τα Πορτοκάλια της Παλαιάς Επιδαύρου – τα κατακόκκινα Σαγκουίνια.

Πολύ γρήγορα αυτονομούνται, δε συμμορφώνονται με τον αιώνα, κρατιούνται μακριά του, βρίσκουν τη δική τους φωνή, τη φωνή της φύσης και των αποχαιρετισμών. Ξεπερνούν την αρχική πίστη τους στη ζωή, όπως συμβαίνει με όσους πιστεύουν σοβαρά στη ζωή -από μια πίστη στο θάνατο- και η ιστορία τους παίρνει ύψος, ανεβαίνει, ανοίγει, εκρήγνυται σαν ρόδι μεγάλο και αρχίζουν να διηγούνται τις ιστορίες όλου του κόσμου. Τη μία και μοναδική.

Ιστορίες που λέγονται όχι μόνο με τα χείλη, αλλά και με την ψυχή, τα μάτια και τα χέρια, με τον συγχρονισμό τους. Έρχονται τα τραγούδια και τα λόγια του αποχαιρετισμού, χαρούμενα, δροσερά και ανάλαφρα ζουμερά Μήλα των Εσπερίδων. Τα Πορτοκάλια της Παλαιάς Επιδαύρου.

Κείμενο – Σκηνοθεσία **Θοδωρής Γκόνης** • Σκηνικά – Κοστούμια **Μάρια Μπαχά** • Μουσική σύνθεση **Φώτης Σιώτας** • Φωτισμοί **Τάσος Παλαιουράς** • Κίνηση **Ναταλία Μπάκα** • Ηχολήπτης **Νίκος Κόλιας** • Μουσικοί επί σκηνής **Φώτης Σιώτας, Δημήτρης Χατζηζήσης, Γιώργος Θεοδωρόπουλος** • Παίζουν **Ελένη Ουζουνίδου, Χριστίνα Μαξούρη, Ρωξάνη Καρφή, Άρης Λεμπεσόπουλος** • Οργάνωση παραγωγής **Κατερίνα Κούρτη** • Εκτέλεση παραγωγής **Apparat Athen / Νικόλας Χανακούλας**

///

C_Music NOW

**ΜΟΥΣΙΚΗ
ΘΕΑΤΡΟ**

24 & 25 Ιουλίου

Κορνήλιος Σελαμσής – Χάρης Φραγκούλης

1961

Μια ηχητική εκδρομή στα ερείπια του παρόντος

Για μία ηθοποιό, δύο φωνές και έξι όργανα

Το 1961 είναι μία πράξη μουσικού θεάτρου διάρκειας περίπου εβδομήντα λεπτών. Έχει σχεδιαστεί ώστε να είναι φορητή και να μπορεί να παρουσιαστεί σε υπαίθριους χώρους κτιρίων, αυλές, στέγαστρα κ.ά. Η κεντρική ιδέα του έργου περιπλέκεται με τη σκέψη και την εικόνα της αρχιτεκτονικής του μοντέρνου της δεκαετίας του 1960. Πιο συγκεκριμένα, το έργο θα ήθελε να παίζεται στα ΞΕΝΙΑ του ΕΟΤ, εκείνα που κτίστηκαν από τον Άρη Κωνσταντινίδη κατά τη δεκαετία 1955-1965 και που σήμερα είναι ξεχασμένα, εγκαταλελειμμένα, σχεδόν ερείπια. Στέκονται ανά την ελληνική επικράτεια και κοιτάζουν τον σύγχρονο κόσμο να έχει παραδοθεί στον πυρετό της ανάπτυξης, στον αυτοσκοπό της κατασκευής, σε μια μανία του αύριο.

Μαζί με τη σκέψη για το κτίσιμο, το ερείπωμα και τη σχέση με ό,τι δεν είναι πια εδώ, επιχειρείται μια εκδρομή σε ένα παρελθόν που ανήκει στους νεκρούς, στις σκιές. Έτσι, το έργο κτίζεται από μια σειρά ηχητικών και γλωσσικών χειρονομιών που συμπλέκουν κείμενα και μουσικά αποσπάσματα αντλημένα από τον καιρό του τίτλου (λέξεις, τραγούδια, θραύσματα έργων) μέσα σε μια νέα μουσική κατασκευή που γεννήθηκε από τον ύπνο των δημιουργών στα ερείπια που τους κληροδοτήθηκαν.

Η πρόθεση του έργου είναι να προσκαλέσει το κοινό σε ένα ερείπιο που προσωρινά θα ανασάνει, θα ζωντανέψει –για μια ώρα και λίγο παραπάνω– και θ’ ακουστεί ασθενικά η φωνή του.

Με λίγα φορητά φώτα και μία φορητή ηχητική εγκατάσταση, το θέαμα προσομοιάζει με το γύρισμα μιας κινηματογραφικής ταινίας, όπως το βλέπουμε σε ασπρόμαυρες φωτογραφίες. Οι μουσικοί σχηματίζουν έναν κύκλο που στο κέντρο του στέκει ένα πρόσωπο, μια γυναίκα, και λέει την ιστορία της. Είναι η ζωή της και μαζί ο καιρός της. Κάποιες φορές ακούγεται μια ανδρική φωνή, ένα πρόσωπο που δεν βλέπουμε ποτέ. Άλλοτε, βλέπουμε ένα νέο κορίτσι έξω από τον κύκλο – τραγουδάει ή μένει σιωπηλό. Το κοινό, εμείς, καθισμένοι σε ημικόκλιο παρακολουθούμε τι συμβαίνει μέσα στον κύκλο. Όχι με βλέμμα νοσταλγικό ή λυπημένο, αλλά με βλέμμα που κτίζει κόσμους, ή καλύτερα: με βλέμμα που αντικρίζει, βλέμμα ερωτικό.

Οι δημιουργοί απευθύνουν μια πρόσκληση στο κοινό να κατοικήσει, έστω και στιγμιαία, ένα ερείπιο.

Σύνθεση **Κορνήλιος Σελαμής** • Λιμπρέτο **Γιάννης Αστερής** • Σκηνοθεσία **Χάρης Φραγκούλης** • Διαμόρφωση χώρου **Κώστας Λαμπρίδης, Ελένη Παπαναστασίου** • Κοστούμια **Ιωάννα Τσάμη** • Φωτισμοί **Στέφανος Δρουσιώτης** • Σχεδιασμός ήχου

Brian Coon • Βοηθός σκηνοθέτη **Κωστής Γλύκαντζης** • Παίζουν **Μαρία Αρζόγλου, Μαρία Σκουλά** • Συμμετέχουν **6 μουσικοί** [κλαρίνο και μπάσο κλαρίνο, βιολοντσέλο, ηλεκτρική κιθάρα, *Fender Rhodes*, κρουστά, μπαγιάν] • Οργάνωση παραγωγής **Κατερίνα Κούρτη** • Εκτέλεση παραγωγής **Apparat Athen / Νικόλας Χανακούλας**

///

ΜΟΥΣΙΚΗ

31 Ιουλίου & 1 Αυγούστου

Χαράλαμπος Γωγιός

CHOREKA

Φωνές για τις σιωπές που μιλούν

Πώς ηχεί η γυναικεία φωνή όταν σπάει τη σιωπή της; Από την αρχαϊκή ικεσία και την τραγική διαμαρτυρία ως τη βέβηλη σάτιρα και την αποφόρτιση, η συναυλία με τίτλο *CHOREKA* συνθέτει μια απρόσμενη, σαγηνευτική μουσική αφήγηση. Αντλώντας υλικό από γυναικεία χορικά που έγραψε ο συνθέτης Χαράλαμπος Γωγιός τα τελευταία εικοσιπέντε χρόνια για παραστάσεις θεατρικών έργων του Αισχύλου, του Σοφοκλή και του Μπρεστ, η βραδιά μεταπλάθει τον πυκνό πυρήνα μιας μουσικής που γεννήθηκε για τη σκηνή σε πρωτόγνωρη συναυλιακή εμπειρία.

Ένας από τους πιο ιδιαίτερους μουσικούς της γενιάς του, ο Γωγιός είναι γνωστός για την ικανότητά του να αντιμετωπίζει συστηματικά τη σύνθεση ως δραματουργία, υπονομεύοντας τις πολιτισμικές κανονικότητες μέσα από αναπάντεχες ηχητικές συγκρούσεις. Η στιβαρή συνθετική δομή και οι πλούσιες στιλιστικές αναφορές της μουσικής του επιτρέπουν στο έργο του να σταθεί αυτοδύναμα στη συναυλιακή σκηνή, επισφραγίζοντας μια από τις πιο συνεκτικές και τολμηρές πορείες στο σύγχρονο ελληνικό μουσικό θέατρο.

Στον υποβλητικό χώρο του Μικρού Θεάτρου Αρχαίας Επιδαύρου, το δημοφιλές και δραστήριο γυναικείο χορωδιακό σύνολο *CHÓRES*, υπό τη μουσική διεύθυνση της Ειρήνης Πατσέα, ενσαρκώνει τη συλλογική φωνή της θηλυκότητας, άλλοτε εξερευνώντας τη μυσταγωγική δύναμη της ασυνόδευτης ερμηνείας και άλλοτε μέσα

από νέες, ανατρεπτικές επεξεργασίες για το Athenaeum Saxophone Quartet που, σε σύμπραξη με τις γυναικείες φωνές, γεφυρώνει τη λόγια πολυφωνία με τον σύγχρονο ήχο. Σε εκρηκτική αντίστιξη, η μαγνητική Μαρίνα Σάπτι απογειώνει το υλικό μέσα από ελεύθερες, αυτοσχεδιαστικές τζαζ μεταγραφές με το Yiannis Papadopoulos Trio, ενώ ο επιβλητικός βαθύφωνος Τάσος Αποστόλου εισάγει τον ανδρικό αντίλογο του εξουσιαστικού άξονα των θεατρικών έργων.

Με τον ηχητικό σχεδιασμό του Μπράιαν Κουν να προσθέτει μια ποιητική διάσταση ηλεκτρονικού μετεωρισμού, την κινησιολογική επιμέλεια της Στεφανίας Σωτηροπούλου και τους ατμοσφαιρικούς φωτισμούς του Περικλή Μαθιέλλη να αναδεικνύουν την υλικότητα των σωμάτων, η συναυλία προτάσσει μια ασυνήθιστη, αισθητικά απαιτητική αλλά βαθιά αισθησιακή σύλληψη: μια ελκυστική και διεγερτική μουσική εμπειρία που φέρνει στο προσκήνιο τη δύναμη της γυναικείας φωνής και υπογραμμίζει με αυτοπεποίθηση το δημιουργικό αποτύπωμα του συνθέτη.

Μουσική **Χαράλαμπος Γωγιός** • Σίχοι **Αισχύλος** (μτφρ. Ι. Γρυπάρη, διασκ. Μ. Κάλμπαρη), **Μποστ**, **Σοφοκλής** (μτφρ. Δ. Μαρωνίτη) • Μουσική διεύθυνση **Ειρήνη Πατσέα** • Δραματουργική συνεργασία **Έλσα Ανδριανού** • Κινησιολογία **Στεφανία Σωτηροπούλου** • Σχεδιασμός ήχου – Ηχοληψία **Brian Coon** • Σχεδιασμός φωτισμού **Περικλής Μαθιέλλης** • Τραγουδούν **Μαρίνα Σάπτι**, **Τάσος Αποστόλου** • Συμμετέχουν το **γυναικείο χορωδιακό σύνολο CHÓRES**, το **Athenaeum Saxophone Quartet** και το **Yiannis Papadopoulos Trio**

///

7 & 8 Αυγούστου

Galin Stoev

I-ONE

του Ιβάν Βιριπάγεφ

Το νέο έργο του Ιβάν Βιριπάγεφ περνά μέσα από τη σκηνοθετική ματιά του Γκαλίν Στόεφ, ενός δημιουργού με βαθιά γνώση του σύγχρονου ευρωπαϊκού θεάτρου. Τρεις ηθοποιοί από διαφορετικές χώρες συναντιούνται στο Μικρό Θέατρο Αρχαίας Επιδαύρου για την παγκόσμια πρεμιέρα του *I-ONE*. Τον πρωταγωνιστικό ρόλο μοιράζονται η Αντιγόνη Ντυσέν από την Αυστραλία, η Σοφία Κόκκαλη από την Ελλάδα και η Καρολίνα Ζέπα από την Πολωνία, συνθέτοντας από την πρώτη στιγμή μια σκηνική συνάντηση διαφορετικών ερμηνευτικών διαδρομών.

Αντλώντας έμπνευση από τη φόρμα και το πνεύμα της αρχαίας τραγικής παράδοσης, η *Μήδεια* επανέρχεται ως μια νέα, σύγχρονη τραγωδία για τον 21ο αιώνα. Μια σκηνοθετική πρόταση που δοκιμάζει τα όρια του μύθου και αναμετρείται με το πιο εύθραυστο υλικό του είδους μας: την τεχνολογία, την έννοια του εαυτού και της ταυτότητας.

Γραμμένο στα αγγλικά, το έργο είναι εξ αρχής διεθνές, τόσο ως προς την πρόθεση όσο και ως προς τη δραματουργική του ταυτότητα. Συνδέει τα αρχετυπικά μοτίβα της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας με τη σύγχρονη φιλοσοφική σκέψη, φουτουριστικές σκηνικές προσεγγίσεις και μια επείγουσα υπαρξιακή διερεύνηση γύρω από την ευθύνη, τη βούληση και τα όρια της ανθρώπινης συνείδησης.

Η ιστορία μάς μεταφέρει σε ένα δυστοπικό μέλλον, στην Αμερική του 2050, όπου η ηρωίδα βρίσκεται αντιμέτωπη όχι μόνο με την ενοχή, τη βία και τη διάρρηξη της ταυτότητάς της, αλλά και με μια νέα μορφή τεχνολογικής μοίρας. Η Τζούντιθ διαπράττει τη διπλή δολοφονία του θετού της γιου και της Γαλλίδας παιδαγωγού του – η οποία ήταν και ερωμένη του συζύγου της. Μια πράξη βαθιάς προσωπικής εκδίκησης που αντηχεί ως σύγχρονος απόηχος της *Μήδειας* του Ευριπίδη, οδηγώντας σε μη αναστρέψιμες συνέπειες. Η γυναίκα καταδικάζεται. Υποβάλλεται σε μια πειραματική

‘θεραπεία μεταστροφής’ μέσω του νευρωνικού εμφυτεύματος I-ONE, σχεδιασμένου να αναμορφώνει την εγκληματική συμπεριφορά. Ένα τεχνικό σφάλμα όμως διαγράφει τη μνήμη και τη συνείδησή της, απογυμνώνοντάς την από κάθε σταθερή αίσθηση εαυτού. Το θεϊκό στοιχείο της τραγωδίας μετασχηματίζεται εδώ σε τεχνολογικό πεπρωμένο: το εμφύτευμα παρακολουθεί, αναλύει και επεμβαίνει στη συνείδηση της Τζούντιθ, λειτουργώντας ως ένα σύγχρονο ανάλογο του Χορού στο αρχαίο δράμα.

Στη νέα του παράσταση, ο Γκαλίν Στόεφ, δεν αντιμετωπίζει την τεχνολογία ως υπόσχεση λύτρωσης, αλλά ως καθρέφτη της ανθρώπινης συνθήκης, θέτοντας εκ νέου το ερώτημα: τι απομένει όταν το ‘εγώ’ παύει να είναι βεβαιότητα;

Σκηνοθεσία **Galin Stoev** • Κείμενο **Ivan Vyrypaev** • Σκηνικά **Anna Met** • Κοστούμια **Katarzyna Lewińska** • Μουσική – Σχεδιασμός ήχου **Joan Cambon** • Διεύθυνση ήχου **Michał Tatara** • Φωτισμοί **Alexey Poluboyarinov** • Οργάνωση παραγωγής **θ.α.** • Παραγωγοί **Mihail Poniatowski, Angela Timashev, Ivan Vyrypaev** • Εκτέλεση παραγωγής **Katya Egorova, Katerina Kandylidou** • Συντονισμός παραγωγής **Anastasia Arnhold** • Βοηθός σκηνοθέτη **Genna Vyrypaev** • Παίζουν **Σοφία Κόκκαλη, Karolina Rzepa, Antigone Duchesne** • Εταιρεία παραγωγής **Foundation “TEAL HOUSE”**

Η παράσταση συγχρηματοδοτείται από τον **Υπουργό Πολιτισμού** και το **Συμβούλιο Εθνικής Κληρονομιάς της Πολωνίας**, μέσω του **Ταμείου Προώθησης του Πολιτισμού**.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ 90΄

///

Το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου
επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

Για το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου

Μεγάλος Χορηγός

Χρυσός χορηγός

[more.com](https://www.more.com)